

Emperyalizme, Siyonizm'e ve gericiliğe karşı mücadeleye!

Verili koşullarda, sermaye devletin ve gerici-faşist rejimin emperyalizmle çok yönlü ilişkilerini kitleler nezdinde teşhir eden, her adımda sınıfın antiemperyalist bi-

lincini ve eylemini geliştirmeyi esas alan bir süreç örgütlemek fazlasıyla önemli bir yerde durmaktadır.

Filistin gündemi bu açıdan sınıf ve emekçilere dönük politik müdahaleye

geniş bir alan açmış bulunuyor.

Toplumsal mücadele güçleri güncel sorumluluklarına bu gözle bakabilmeli, emperyalizm gerçeğini etkin bir teşhirin konusu edebilmelidir.

S.2

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 18
13 Kasım 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak81.net

TKİP VII. Kongresi toplandı...

Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!

3

Siyasal islamcılar:Filistin'le dayanışma mı gerici hesaplar mı?

Ezilen halklarla samimi dayanışma, ancak emperyalizme, siyonizme, her tür sömürgecilğe karşı ilkeli bir tutum alınabildiğinde mümkün olabiliyor.

6

Bir riyakarlık seromonisi: "Büyük Filistin Mitingi"

Yaşananlar Erdoğan-Bahçeli ikilisinin organize ettiği şeyin "Büyük Filistin Mitingi" değil, bir "Kaba riyakarlık seromonisi" olduğunu gözler önüne seriyor.

7

"Yargıtay darbesi" tartışmaları üzerine

Yargıtay 3. Ceza Dairesi küstahlıkta sınır tanımayan bir tutumla ve AYM kararını yok sayarak Can Atalay'ın milletvekilliğinin düşürülmesini istedi.

Siyonizm'in dünü ve bugünü -A. Vedat Ceylan

s.12

"Dünya siyasetinde bir dönüm"- A. Engin Yılmaz

s.14

Emperyalizme, Siyonizm'e ve gericiliğe karşı mücadeleye!

Siyonist İsrail'in Gazze'yi hedef alan barbarca saldırıları devam ediyor. Vahşette sınır tanımayan Siyonistler, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerden aldığı destekle aralıksız olarak Gazze'ye bombalar yağdırıyor. 7 Ekim'den bugüne çoğu çocuk ve kadın 10 binin üzerinde Filistinliyi katleden İsrail, işgal politikasını bir tür soykırım uygulaması ile sürdürüyor.

Tüm bu olup bitenler dünya kamuoyunun gözünün önünde ve Arap coğrafyasının orta yerinde yaşanıyor. Hal böyleyken, bölgedeki gerici Arap rejimlerinin ve Türk sermaye devleti gibi işbirlikçi devletlerin Filistin konusunda yıllardır sürdürdüğü pişkin riyakarlık, utanç verici boyutlar kazanarak tarihin kayıtlarına geçiyor. Gelinen yerde, emperyalist medya tekellerinin yalan ve dezenformasyona dayalı kara propagandası ise Siyonist barbarlığın vahşetini ve Filistin'de akıttığı oluk oluk kanı perdelemeye yetmiyor.

INTERNASYONAL DAYANIŞMAYI BÜYÜTMENİN ÖNEMİ

Gazze'de yaşanan soykırım saldırıları ve yıkım günlerdir kitlesel protestolara konu oluyor. Emperyalist ülkeler dahil olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde işçiler, emekçiler ve gençler Filistin halkıyla dayanışmayı büyütme için irili ufaklı eylemler ve mitingler düzenliyorlar. Filistin eylemlerinin yasaklandığı Avrupa ülkelerinde dahi on binler Siyonist barbarlığa karşı sokaklara indi.

Bugün için Siyonist işgali durdurmaya yetmese bile, söz konusu eylem ve mücadeleler Filistin direnişinin dünya halkları nezdinde meşruiyetini koruduğunu, emperyalistlerin tüm çabalarına rağmen İsrail'e dünya kamuoyu nezdinde "haklılık" devşiremediğini ortaya koymaktadır. Gelinen süreçte bu eylem ve mücadele-

leri büyütme, emperyalist-Siyonist barbarlığa karşı birleşik-enternasyonal bir eksen oluşturmak; daha da önemlisi eylemleri her bir ülkede kapitalist devletlere karşı basınç oluşturacak güce-niteliğe ulaştırmak büyük bir önem taşımaktadır. Dünya çapında şimdiye kadar gerçekleştirilen kitlesel protestolar fazlasıyla anlamlıdır, fakat verilen mücadelenin sonuç yaratması her bir ülkede egemen sınıf ve devlet aygıtını İsrail'le ilişkiler konusunda basınç altına alan bir niteliğe sıçramasıyla mümkün olacaktır. Bu ise en başta merkezinde işçi sınıfının yer aldığı, somut talep ve istemlere dayalı politik grev ve direnişlerle mümkün olabilir. Etkinliği ve yaygınlığından bağımsız olarak, kimi ülkelerde taşımacılık ve liman işçilerinin gerçekleştirdiği iş bırakma ve blokaj eylemleri bu açıdan anlamlı örnekler olarak verilebilir.

Gerek Arap coğrafyasında gerekse İsrail'de her ulus ve dinden işçi sınıfı ve emekçilerin işgal karşısında vereceği mücadele ise çok daha kritik ve belirleyici bir yerde durmaktadır. Zira, dünya çapında işgale karşı devam eden hareketle bağı içerisinde, Ortadoğu'da ve İsrail'de gelişecek savaş ve işgal karşıtı mücadeleler Siyonistlere atılacak en büyük tokatlardan biri olacaktır.

SIYONİST İŞGAL VE SERMAYE DEVLETİ

Siyonist işgal ve soykırım saldırılarına karşı mücadeleyi büyütme sorumluluğu özellikle bölge ülkelerinin emekçileri açısından ayrı bir önem taşımaktadır. Zira, emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarması konumunda olan İsrail, en çok da bölge halkları için bir tehdit oluşturmaktadır. Dolayısıyla, Ortadoğu halkları adına İsrail ile ilişkiler ve Siyonizm'e karşı mücadele sorunu, esasen emperyalizme karşı verilecek mücadelenin alanına girmektedir.

Tersinden, Ortadoğu'daki gerici-işbirlikçi devletler ve egemen sınıfların İsrail'le ilişkilenişini ve konumlanışını belirleyen temel etken de yine emperyalistlerle kurdukları ekonomik, siyasi, askeri vb. çok yönlü ilişkilerdir. Bu gerçeklik, bir NATO üyesi olarak Türk sermaye devleti için de olduğu gibi geçerlidir. Dolayısıyla, kendisi de Ortadoğu'da emperyalistlerin ileri karakolu konumunda olan, bu toprakları adeta emperyalist savaş ve saldırganlığın üssüne çeviren sermaye devletinin İsrail ile ilişkilerinde esasa dönük bir sorun bulunmamaktadır. Sermaye devleti, Siyonist işgal ve barbarlığın dizginlerinden boşaldığı dönemlerde dahi, ülke kamuoyunda prim toplamak için Filistin sorununu istismar etmenin dışında tek bir adım atmamıştır. Bu ikiyüzlü tutum, Türk sermaye devletinin resmi İsrail politikasının özü ve özetiştir.

EMPERYALİZME, GERİCİLİĞE VE SIYONİZM'E KARŞI MÜCADELEYE

Gerici-faşist rejim iktidar koltuğuna oturduğu günden beri sermaye devletinin İsrail konusunda yıllardır sergilediği riyakar tutumun en sıkı takipçilerinden biri oldu. İsrail'le olan ticari, siyasi ve askeri ilişkileri her adımda geliştirirken, dinsel gericilikle sersemlettiği kesimleri denetim altında tutmak için "one minute" vb. çıkışlarıyla öncellerine parmak ısırtacak rezilliklerin altına imza attı.

Erdogan yönetimi Siyonistlerin şu günlerde Gazze üzerinde tırmandırdığı soykırım saldırıları ve katliamlar karşısında da kendisinden bekleneni yapıyor: Hamaset ve Filistin sorununun istismarı! Bunun böyle olması eşyanın tabiatına uygundur. Zira, rejim hem varoluşunu hem de bugün elde ettiği konumu emperyalistlere sunduğu çok yönlü hizmetlere borçludur. Fakat, Siyonist işgal çığırından

çıkış bir şekilde devam ediyorken Filistin konusunda bu kadar pervasız, bu kadar rahat ve pişkince hareket edebilme gücünü, diğer bir dizi konuda olduğu gibi kendisini hedef alan toplumsal bir mücadeledenin olmayışından almaktadır.

Bu verili koşullarda, sermaye devletin ve gerici-faşist rejimin emperyalizmle çok yönlü ilişkilerini kitleler nezdinde teşhir eden, her adımda sınıfın antiemperyalist bilincini ve eylemini geliştirmeyi esas alan bir süreç örgütlemek fazlasıyla önemli bir yerde durmaktadır. Filistin gündemi bu açıdan sınıf ve emekçilere dönük politik müdahaleye geniş bir alan açmış bulunuyor. Toplumsal mücadele güçleri güncel sorumluluklarına bu gözle bakabilmeli, tam da Filistin'de yaşanan gelişmeler üzerinden emperyalizm gerçeğini, Türk sermaye düzeninin ve gerici-faşist rejimin emperyalistlerle ve Siyonistlerle kurduğu çok yönlü ilişkileri her yol ve yöntemle etkin bir teşhirin konusu edebilmelidir. Kitlelerin Filistin konusundaki duyarlılığını doğru bir alana ve doğru bir eylemli sürece kanalize edebilmenin yolu buradan geçmektedir. Gerici-faşist rejimin Filistin sorununu istismar etme alanları da ancak bu başarılabildiğinde daralacaktır.

Öte yandan, Filistin gündemi üzerinden rejimi açmaza alacak ve kaçış alanını daraltacak somut talep ve istemleri emekçi kitlelere mal etmek ise sürecin bir başka önemli ayağını oluşturmaktadır. "İsrail ile tüm ikili anlaşmalar iptal edilsin!", "Emperyalistlere ait tüm üsler kapatılsın" vb. taleplerin kitleler tarafından sahiplenilmesi, hem gerici-faşist rejimi toplumsal bir basıncın altına sokacak hem de iktidarın tabanını oluşturan ve büyük oranda dinsel gericiliğin etkisi altında olan emekçiler nazarında maskesini yere indirecektir.

Filistin’le dayanışma mı gerici hesaplar mı?

E. Bahri

Siyasal İslamcıların Filistin davasına/ direnişine bakış açıları ile İsrail’e gösterdikleri “tepkilerin” izini AKP-Siyonist İsrail rejimi ilişkisi üzerinden sürmek mümkündür. Zira hem dinci-gericiliğin hem şoven-ırkçılığın çatısı olan AKP, kuruluş aşamasından itibaren ABD’deki Siyonist lobilerle yakın ilişkiler kurmuş, onlar aracılığıyla İsrail’le yakın işbirliğine girmiştir. Kısa süre önce yaptığı son ziyaret dahil olmak üzere, Tayyip Erdoğan’ın Amerika’ya her gidişinde Yahudi lobisiyle özel görüşmeler yapması, taraflar arasındaki ilişkinin derinliği ve sürekliliği hakkında fikir veriyor. Erdoğan’ın ABD yönetimi ile sorunlar yaşadığı dönemlerde İsrail ve Yahudi lobisi aracılığıyla Washington’un kapılarını tıklatması da taraflar arasındaki ilişkinin derinliğine işaret ediyor. AKP şefinin lobilerden “Yahudi cesaret ödülü” almış ise farklı spekülasyonlara kapı aralayan çarpıtıcı bir olaydır.

AKP iktidara taşınana kadarki süreçte ise dinci-gericiliğin Filistin’e ‘ilgisi’ sınırlıydı. Daha çok “Kudüs günü” kutlamaları adı altında Filistin’i kullanıp şeriat propagandası yapmanın, “ümmeğin birliği” üzerine bir takım klişe sözler sarf etmenin ötesine geçmiyorlardı. Filistin direnişine El Fetih ile FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) başta olmak üzere devrimci/sol akımların önderlik ettiği dönemler ise Filistin davası ya da direnişi diye bir sorunları yoktu Türkiye’deki İslamcılarının.

İSLAMCILARIN İLGİSİ FİLİSTİN’DEN ÖNCE HAMAS’A...

Siyasal İslamcıların Filistin’e ‘ilgisi’ İslami Direniş Hareketi/Hamas’ın öne çıkmaya başladığı dönemden sonra belirginleşmeye başladı. Bu ise, söz konusu ilginin Filistin’den önce Hamas’a yönelik olduğunu gösterir.

8 Aralık 1987–13 Eylül 1993 dönemine tarihlenen Birinci İntifada içinde direniş hareketi kimliğine bürünen Hamas, Oslo Barış süreci, El Fetih liderliğinde yaşanan yozlaşma, dünya genelindeki gericilik dalgasının Filistin kıyılarına da vurması ile devrimci örgütlerin zayıfladığı koşullarda gelişme imkanı buldu. Bu arada Siyonist rejimin, ilk döneminde bir tür ‘İslami hayır kuruluşu’ gibi çalışan Hamas’a dokunmaması, devrimci/sol örgütler üzerinde ise azgın bir terör estirmesi de İslamcı hareketin Gazze’de güç

kazanmasını kolaylaştırmıştır.

Hamas’ın, ardından İslami Cihad’ın öne çıkmasından sonra Filistin, Türkiye’deki dinci-gerici akımların gündeminde daha çok yer almaya başladı. Buna rağmen bu ‘ilgi’ hiçbir zaman Filistin halkının özgürlük mücadelesinin samimi, ilkeli bir dayanışması olmadı. Zira dinci-gericiler Türkiye’deki sermaye iktidarının bir parçası ve yapısal olarak ezilen halkların özgürlük mücadelesini desteklemeye yatkın değiller. Yaşadıkları ülkede ezilen Kürt halkıyla dayanışma içinde olmak bir yana, bir dönem devletin kontr-gerilla aygıtının tetikçiliğini yaptılar. Şu ana AKP-MHP rejiminin bileşeni olan Hüda-Par, kirli savaşın en azgın hale getirildiği 1990’lı yıllarda Hizbil-kontra diye anılıyor, Diyarbakır başta olmak üzere Kürt illerinde seri cinayetler işliyordu. Hem devletin hem dinci-ırkçı gericiliğin baskısı altında yaşayan Alevileri ise yine devlet adına Sivas Madimak’ta yakacak kadar vahşileşebilen bir akımdır söz konusu olan. Kökeni böylesine karanlık olan bir akımın Filistin halkının özgürlük mücadelesini ilkeli bir şekilde desteklemesi mümkün değil.

Elbette farklı tutumlar alabilen kimi küçük İslamcı grup ya da kişiler var. Ancak bunlar genel tabloyu değiştirmiyor. Siyasal İslamcılarının esas gövdesi halen birçok partide, tarikatta, cemaatte, vakıfta ve daha başka adlar altında faaliyet yürüten dinci-gerici akımlar artık iktidarın ve devletin organik parçaları haline

gelmiştir. Bu devlet, Siyonist rejimi de taklit ederek “altyapı, üst yapı ve enerji santralleri meşru hedeftir” diye ilan ederek Kürt halkına saldırıyor. Ezilen Kürt halkın saldıran bir rejimin organik bir parçası olanlar, isteseler de (ki bunu samimi olarak istediklerine dair ortada hiçbir veri bulunmuyor) başka bir devletin ezdiği, katlettiği bir halkla ilkeli bir dayanışma içinde olamazlar. Ki rotalarını AKP şefinin tutumuna göre çiziyorlar.

7 Ekim’den beri Gazze’de savaş suçları işleyen Siyonist rejim, ABD ile batılı emperyalistlerin verdiği destekten de güç alarak Filistin halkını ayırım gözetmeksizin katlediyor. Geçen sürede öldürülen bebek ve çocuklarının sayısının 2 bine yaklaşması, İsrail’in bir tür soykırım yaptığını gösteriyor. Durum bu iken, Siyasal İslamcılarının “büyük lideri” Tayyip Erdoğan adeta dut yemiş bülbül gibi susuyor. Oysa bu aynı kişi, daha önce Siyonistler bugünkü suçlarının %1’ini yaptıklarında ortalığı velveleye veriyor. Onların çocuk katilleri, terörist devlet vb. olduklarını söylüyordu. Elbette “Eyyy İsrail! Eyyy Netanyahu” nutukları hem iç hem de dış politik hesaplara göre atılıyordu. Zira AKP’nin iktidar gelişinden bu yana İsrail’le yapılan ticaretin hacmi 6-7 kat arttı. Ama artık görüntüyü kurtarmak için de olsa o nutuklar atılmıyor.

Bu arada AKP’nin Arap medyasına çıkan bazı borazanları, Erdoğan’ın suskunluğu konusundaki soruları tam bir pişkinlikle yanıtlayarak, geçmişte Siyonistleri

eleştiren nutukların zaten gerçek hayatta bir karşılıklarının olmadığını, Türkiye’nin çıkarlarına zarar verdiğini ve yanlış olduğunu söyleyerek yanıt veriyorlar. Oysa bu pişkin borazanlar, yine aynı kanallarda yıllar boyunca Erdoğan’ın o “sahta kabadayılık” nutukları üzerinden Arap izleyicilere propaganda yaptılar.

Büyük şefleri utanç verici bir suskunluk içindeyken, Siyasal İslamcılarının Siyonist rejime karşı kayda değer bir tepki ortaya koymaları mümkün mü? Olmadığını görüyoruz. Siyonistler hastane bombalayıp 500’e yakın sivil katlettiğinde birçok kentte sokaklara çıktılar. Zira o gün Tayyip Erdoğan’da bir şeyler söylemek zorunda kaldı. Hem olay sarsıcı idi hem büyük şefin açıklamaları bir ‘tüyo’ oldu. Ama arkası gelmedi. Zira Erdoğan ne Netanyahu ile arayı bozmak istiyor ne İsrail’in savaş suçunun baş ortağı ve sorumlusu olan Joe Biden’i kızdırmayı göze alıyor. İsrail savaş uçakları gece-gündüz Filistin halkının başına bomba yağdırırken “İslam aleminin büyük lideri” Erdoğan, 1100 odalı sarayında inzivaya çekilmiş durumdu. Arada vaaz verme işini ise faşist partinin şefi Devlet Bahçeli’ye havale etmiş.

“İSLAMCILAR DAYANIŞMASI” DA SAHTE ÇIKTI

AKP çatısı altında birleşen, iktidarın yanı sıra devletin birçok kurumunu da ele geçiren dinci-gerici akım ve klikler, İslamcı Hamas’la bile ilkeli/samimi bir

dayanışma içinde olmadıklarını gösterdiler. Zira ilkeli, samimi olmak gibi hasletler onların fitratına aykırıdır. Bunu hem Mısır'la ilişkileri düzeltmek için Türkiye'deki Müslüman Kardeşler mensuplarını susturmasında hem Erdoğan-Netanyahu kucaklaşması için Hamas militanlarını sınır dışı etme tutumlarından görmek mümkün. Yani birtakım çıkarlar söz konusu olduğunda, "İslam kardeşliği" de berhava oluyor. Filistin halkına her türlü zulmü yapan bir rejimle ilişkileri geliştirmek için "kardeş örgüt" dedikleri Hamas'ı bile bir kenara itenlerin, ezilen halkların özgürlük mücadelesiyle dayanışma içinde olmaları eşyanın tabiatına aykırıdır.

Çıkarları gerektirdiğinde yine tutum değiştirebilir ve Filistin üzerinden demagoji yapabilirler. Nitekim bölgesel politikada "etkili bir aktör" olma hesapları bağlamında Gazze'de "garantörlük" lafını piyasaya sürdüler. Sanki onlardan garantörlük talep eden kimse varmış gibi. Siyonist rejim Gazze'yi haritadan silme histerisiyle saldırırken sessizce saraylarında oturmak yetmiyormuş gibi "ben garantör" olurum diye de laflar ediyorlar. Gazze'de yaşananlar karşısında sessiz kalmaları, Siyasal İslamcıların Filistin konusunda ne kadar riyakar olduklarını tüm dünyaya göstermiştir. Bu da aralarındaki ilişkinin ilke veya idealler üzerine değil çıkarlar üzerine kurulduğunun bariz bir kanıtıdır.

Ama artık durum o kadar sırtıyor ki, AKP'nin, Tayyip Erdoğan'ın katılımı ile bir Filistin mitingi düzenleyeceği söyleniyor. Belli ki görüntüyü kurtarma ihtiyacı duymaya başladılar. Bu da mitingin bir riyakarlık gösterisi olarak planlandığına işaret ediyor. Çünkü AKP'nin Filistin mitingi yapacağı haberinin yanında şu haberin yer alması oldukça manidardır: "Cumhurbaşkanı Erdoğan İsveç'in NATO'ya katılım protokolünü imzaladı." AKP şefinin, Gazze'deki kıyım tüm vahşetiyle devam ederken, bu savaş suçlarının bir numaralı sorumlusu olan Joe Biden'a tam bu aşamada jest yapması tesadüf olmasa gerek...

"İlerici devrimci güçlerle İslamcılar Gazze'deki katliamı protesto ederken İsrail Büyükelçiliği önünde karşılaştı" haberi üzerine çok sayıda yorum yapıldı. Ancak bu tesadüfi karşılaşma, tarafların zıt dünya görüşlerini temsil ettiğini, dincilerin Filistin davasını bir istismar malzemesi olarak kullandığını, devrimcilerin ise her ezilen halkla olduğu gibi Filistin halkıyla ilkeli bir dayanışma içinde oldukları gerçeğini değiştirmiyor. Vurgulamak gerekiyor ki, ezilen halklarla samimi dayanışma, ancak emperyalizme, siyonizme, her tür sömürgecilğe, baskılara ve ayrımcılığa karşı ilkeli bir tutum alınabildiğinde mümkün olabiliyor.

Filistin ile dayanışma bahane, NATO'ya omuz vermek şahane!

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan yaşanan her şeyden kendine pay çıkarma hamlelerini sürdürüyor. Filistin'de devam eden katliamı da uluslararası arena da kendi isteklerini gündeme taşımanın bir aracı olarak kullanıyor. On yıllardır devam eden Filistin işgaline rağmen, İsrail karşıtı gerçek/somut bir adım attığı görülmemiştir. Buna karşın emperyalistlere hizmet etme ve onlardan yana olma tutumunu ise sık sık tekrarlamaktadır. Erdoğan'ın, emperyalist savaş aygıtı NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ile geçen hafta yaptığı görüşmeden yansıyanlar, bu gerçeği birkez daha teyit etti.

Sarayın İletişim Başkanlığı, telefonla yapılan görüşmede "Gazze'deki son durum, insan hakları ihlallerinin önlenmesi için yapılması gerekenler ve masum sivillere kesintisiz insani yardımların ulaştırılması" konularının ele alındığını açıkladı. Güya Erdoğan, "Avrupa ülkelerinin tutumlarının Gazze'deki insan hakları ihlallerini artırdığını, İsrail'i durdurmak için ülkelerin çaba sarf etmemesinin telafisi imkansız sonuçlar doğuracağını, Avrupa'nın ve dünya kamuoyunun gözleri önünde gerçekleşen ve görmezden gelinen saldırganlığı sona erdirmek için bir an önce harekete geçilmesi gerektiğini" söylemiş.

Türkiye ile NATO "Terörle mücadele edilmesi ve sivillerin korunmasında mutabık kaldık" diye açıklama yaptılar. Her vesile ile kullandıkları "teröre karşı" mücadeleye lafları bir yana bırakılırsa, görüşmenin esas konusu, Erdoğan'ın İsveç'in NATO'ya üyeliğini onaylaması idi. Nitekim görüşmeden birkaç gün sonra Erdoğan kararı imzalayıp meclise gönderdi.

Sarayın İletişim Başkanlığı, Gazze'de katliam devam ederken Erdoğan'ın emperyalistlere yaptığı bu utanç verici hiz-

meti sakladı. Ancak kararı imzalayan Erdoğan'a teşekkür eden NATO şefi Stoltenberg, "Geçen hafta bu konuyu Erdoğan'la konuştuk" diye açıklama yaparak görüşmeyi deşifre etti. Yani Erdoğan kürsüden güya Filistin'den yana nutuklar atarken, emperyalistlere hizmet etmek için somut adımlar atıyordu.

Filistin'de halklar katlediliyormuş, Ortadoğu kan gölüne dönmüş, Ukrayna'da emperyalistler güç gösterisi yapmak için savaş sürdürüyormuş vb. bunlar Tayyip Erdoğan'ı ilgilendiren şeyler değil. Filistin üzerinden sözde ABD ile AB emperyalistlerini suçluyor. Oysa kendisinin başında bulunduğu rejim de Ortadoğu'da yıllardır Kürt halkı başta olmak üzere halklara baskı ve zulümler yapıyor. Her tarafından dökülen bu riyakarlık nasıl bir görüntü sergiliyor?

Kürsüden İsrail'e parmak sallarken, diğer eliyle Siyonistlerle tokalaşarak ticaret hacmini sürekli arttırıyor. Oğluna ve damadına ait tankerler yıllardan beri İsrail'e petrol taşıyor. Geçen ay New York'ta Netanyahu ile kucaklaşıp onu Saraya davet etmişti. Kendisi de Tel Aviv'e gitmeye hazırlanıyordu. Bu son süreçte de Siyonistlerin sergilediği tüm vahşetlere rağmen İsrail ile ilişkilere son vermezken, Filistin halkının yanında duruyormuş gibi laflar etmesi tam bir sahtekarlıktır. Zira Gazze'deki katliamları uzun süre sessizce izledi. Ancak 20. günde Siyonistleri doğrudan eleştirdi. Bu arada Filistinli direnişçilerin İsrail'e saldırdıkları 7 Ekim'de Hamas lider ve kadrolarına "Türkiye'yi terk edin" talimatı vermiş olması, Erdoğan'ı kendi çıkarlarından başka hiçbir şeyin ilgilendiğini birkez daha göstermiştir.

Peki "NATO ile Filistin'deki katliamları değerlendirmek de neyin nesi" diye sormak gerekmez mi? Bir savaş ve suç örgü-

tü olan NATO ile Filistin halkının sorunu tartışıp "çözüm" üretmeye çalışmak hangi akla hizmet ediyor? Unutanlara, unutmamış gibi davranıp da rahatlamaya çalışanlara hatırlatalım:

"NATO, her şeyden önce ABD demek. NATO'nun arkasında en başta ve etkin yönetici güç olarak Amerikan emperyalizmi var. Amerikan emperyalizminin dünya halklarına karşı faaliyetleriyle, politikalarıyla, saldırı ve işgalleriyle o kadar ilgileniyoruz da NATO'nun bunda etkin bir biçimde hizmet ettiğini gözden kaçırabiliyoruz. Oysa NATO esas yönünden bir Amerikan örgütüdür.

ABD emperyalizmi, İkinci Dünya Savaşının ardından artık kapitalist dünya sisteminin patronu olduğu için, bunu doğal bir biçimde, herhangi bir zorlamayla değil, tam tersine, öteki emperyalist müttefikleri de buna ihtiyaç duydukları için aynı zamanda, bu liderliği kolayca üstlendi. Bu konum aynı zamanda NATO'ya da yansdı.

Yani, kapitalist-emperyalist sistemi her yol ve yöntemi kullanarak ayakta tutmaya çalışmak anlamında, evet, NATO bir "savunma" örgütüdür. Yani dünya halklarının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesini boğmak, dünya çapında emekçilerin sosyalizm uğruna verdikleri mücadeleyi dizginlemek ve ezmek, ona karşı kendi sistemlerini ayakta tutmak üzere kurulmuş bir örgüttür. Bu anlamda, ama yalnızca bu anlamda, o bir "savunma örgütü"dür! Bir bütün olarak sistemi ve tek tek ülkelerdeki sermaye diktatörlüklerini savunma örgütü!" (NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü / H. Fırat)

Gerici Türk devletinin timsah gözyaşları

E. Bahri

Ortadoğu'nun iki kadim sorunu olarak güncelliğini koruyup çözümünü dayatan Filistin ve Kürt sorunlarında yepyeni bir yol ayrımına gelinmiş görünüyor. 7 Ekim'de gerçekleştirilen Aksa Tufanı saldırısı ve sonrasında yaşananlar ve yaşanılacaklar, başta Filistin sorunu olmak üzere bölgenin kaderi açısından miladi denilebilecek gelişmelere gebe. Bir asrı geride bırakan İngiliz emperyalizminin çizdiği yapay sınırlar çatırıyor, mevcut statüko artık bölge halkları için bir şekliyle anlamını yitirmiş bulunuyor.

Geçen yüzyılın ilk çeyreğinde İngilizlerle iş tutup bölgeyi dizayn edip parçalayanların torunları bugün de aynı uğursuz rolü oynamaya devam ediyor. Halkları din, mezhep, etnik ve kültürel kimlikler üzerinden parçalayarak Ortadoğu'yu kan gölüne çevirenlerin emperyalist güçler ve onların suç ortağı bölge devletleri olduğunu bütün bir Arap sokağı aslında iyi bilir. Ne var ki ilerici damarı zayıflatılmış, dinsel gericiliğin etkin olduğu bu halklar hapisanesinden bir çıkış yolu açabilme kudreti bu işin başını tutanların mayasında yoktur. Buna kendini kurtuluş hareketi olarak tanımlayan islamcı hareketler de dahildir. Her birinin ipi bir diğerinin boynuna dolanmış durumdadır. Gerici Arap rejimleri bir iki istisna dışında İsrail'le, demek oluyorki kendini dünyanın jandarması gören ABD ile ters düşmek ve bedel ödememek için her zaman iyi ilişkiler kurmaya azami bir özen göstermişlerdir. Filistin sorunu da bu gerici bölge ülkeleri için hep kullanışlı bir malzeme olagelmıştır. Gazze üzerinden bir iki çatlak sesin duyulması da tamamen kamuoyunun baskısından kaynaklanıyor ve toplumların gazı bir şekliyle alındıktan sonra, gerici rejimler Filistin halkını yine o 'makus kaderi' ile baş başa bırakacaklardır. Filistin halkıyla samimi dayanışmayı ise halkların duyarlı kesimleri, direnişçi hareketler ve ilerici-devrimci güçler sürdürebilir ancak.

Uluslararası emperyalist gericiliğin her türlü desteğini arkasına alan Siyonist-İsrail hiçbir ahlaki kural tanımadan Filistin halkını bir kırimdan geçirirken, ABD ve Avrupalı devlet Başkanları ise Netanyahu'yu bir 'Aziz', Tel-Aviv'i de tavaf edilecek 'kutsal toprak' ilan ettiler. Bu

arada durumdan vazife çıkarmakla namılı Saray rejimi de siciline bakmaksızın bir yandan timsah gözyaşları döküyor diğer yandan ruh ikizi İsrail'i incitmeden durumdan rol kapmaya çalışıyor. Hiç Kuşkusuz bölge gericiliği ve onun ileri karakolu olarak gerici Türk devleti emperyalist ağa-babalarının vereceği rolü hakkıyla oynayacak ve onların sözünden çıkmayacak kadar sadıktır. Ayrıca iç politikada alıcısı olan "Filistin-İsrail çatışmasında tolere edilebilir ölçülerde bir muhalefet" yaparak durumdan nemalanmaya çalışacaktır. Erdoğan'ın manevrasından hoşlanmasa da durumu bilen İsrail rejimi, 'keskin' ama içi boş nutukları sineye çekecek ve fazla ses çıkarmayacaktır. Ne de olsa dinci-faşist iktidarın tepesindeki Erdoğan bu işi en iyi bilen ve en arsızca kullananlardandır.

Erdoğan, Siyonist rejim ve ABD'deki Yahudi lobisi ile sıkı ilişkiler kurmasına rağmen Filistin sorununu koca bir istismar alanına çevirip politik hedefleri için parsa toplamıştır. "Mazlumların sesi" havalarında öfke patlamaları yaşayan "dünya Lideri" Erdoğan, bütün hesapları şimdiden yerel seçimlere endekslemiş ve "Müslüman kardeşlerini" bu işte nasıl kullanacağını hesaplamakla meşgul. 'Samimi Müslümanlar'a ise İstanbul mitingine katılıp tekbir getirmek kalacak.

Ezilen ulusların acıları ya da direnişleriyle dayanışma kültürü dinci gericilik için kullanılabilirdiği ölçülerde sahiplenilir, kullanım olmadığı zaman ise onu bir kışık suda boğup ortadan kaldırmak caiz olur. Nitekim Türkiye'de 22 yıldır iktidarda olan dinsel gericiliğin Filistin sorununa yaklaşımı hep iki yüzlü ve riyakarca olmuştur. 6. Filoya koruculuk yapan bu tayfa, ancak Masonların boyunlarına astığı madalyanın sınırları içinde hareket edebilir ve Filistin'i savunabilirler. Yıllardır Kürt halkına her türlü mezalimi uygulayan, kazanımlarını yok eden ve Kürdistan coğrafyasını insandan arındırmak için her yolu mübah görenlerin Filistin

meselesine ilişkin söyleyecekleri her söz, kuracakları her olumlu cümlenin ağırlığı ancak zerreyi miskal kadar olabilir. Kürt'ün anasını dahi görmemesini destur edinmiş bir gelenekten gelenlerin Filistin diye bir sorunu olamaz olsa da bu, ancak 6. Filonun varyantlarına yakıt taşımak kadar olur.

Roja'ya'yı yakıp yıkarak, Güney Kürdistan'ı işgal ederek, Türkiye'de Kürt halkını ve hareketini soluksuz bırakıp imha etmeye çalışarak başka bir coğrafyada mazlum bir halkın hamisi olunamaz. Filistin halkının gerçek anlamda kurtuluşunu Türk sermaye gericiliği hiçbir zaman istememiş, İsrail'le gerginmiş gibi görünen ilişkileri de sadece bir görüntüden ibarettir. Kurulduğu günden itibaren İsrail'den bırakınız desteğini esirgemeni, Siyonist rejimi koruyup kollamak değişmez ve değiştirilemez bir dış politika angajmanı olmuştur. Kürt sorunu gibi derin bir yarası ve açmazı bulunan başta Türkiye olmak üzere bütün gerici bölge ülkeleri ihtiyaç hasıl olduğunda aynı safa dizilip vaziyet alırlar. Belli sınırlar içinde Kürt hareketlerini destekliyen ve destekliyormuş gibi görünen başta ABD ile diğer emperyalist ortakları ve bölge ülkeleri bir çırpıda bunları ortada bırakmakta bir sakınca görmez ve anında satverirler. Tarih hem Kürtler hem de Filistinliler payına bu durumun sayısız örnekleriyle doludur.

Bugün Gazze de Siyonist kırimdan geçirilen Filistin halkı ile Kürdistan'da gerici Türk sermaye Devletinin Kürt Halkına yaptıkları çok da farklı şeyler değil. Emperyalizmin bölgedeki en gelişmiş iki militarist aparatı olarak birbirinden çok şey öğreniyor ve birbirlerine öğretiyorlar. Bu aynı güçlerin girdikleri yerlerde yaptıkları, Moğol istilası veya Hitler faşizminin işgal ettiği alanlardakine benzer tablolar yaratıyor.

Bu arada dinci-faşist blokun eski MİT Başkanı ve Sarayın yeni Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın İsrail'in Gazze'ye dönük

saldırısını "protesto" mahiyetinde sarf ettiği sözler ise ibret vericiydi. İstihbarattan dışişlerine terfi etmiş "Kürt Korucusu", yaptığı bu açıklama ile adeta Ortadoğu tarihine bir not düşmüştür: "Birisinin toprağını işgal ediyorsunuz, işgal etmekle de kalmayıp evine el koyuyorsunuz, yakıyorsunuz, dışarı atmakla da kalmayıp bir başkasını getirip oraya yerleştiriyor adına da yerleşimci diyorsunuz. Bunun adı hırsızlıktır."

Açıklama doğru mu doğru. Ayrıca bir dil sürçmesi de olamayacağına göre "Şecaat arz ederken merd-i Kibt-i sirkatin söyler" oldu. AKP Şefi ile müritlerinin de aynı minvalde açıklamaları oldu. İsrail'e ayar üstüne ayar veren 'Filistin sevicisi' Saray rejimi, iş icraata gelince yıllarca nemalandığı bir "One Minute" çekip diplomatik ilişkileri dondurma cesareti dahi gösteremedi. Oysa ki dinci-faşist iktidarın ortağı 'Orta Asya Kurdu' Bahçeli bile İsrail'e 24 Saat süre tanımış ve "aksi takdirde gereği yapılır" diye kükremişti! Lakin süresi de miladı gibi dolunca bırakın Gazze yolculuğu, tornistan ederek Ferdi Tayfur'un melankolik arabesk şarkılarıyla yetinmek durumunda kaldı. Ve ardından da 'iki tarafa itidal' çağrılarını ile diplomatik mesaiye devam kararını açıklamakla yetindiler.

Gelinen yerde emperyalist-kapitalist güçlerin devasa boyutlardaki yıkıcı güçlerine rağmen, sistemin sorun çözebilme kabiliyetini tamamen yitirdiğine tanıklık ediyoruz. Elindeki çıplak zor aygıtlarıyla başta işçi ve emekçiler olmak üzere, ezilen mazlum halklara reva gördüğü statükoyu devam ettirebilme gücü sınırlarına dayanmış görünüyor. Hüküm icra etmede giderek zayıflayan gerici uluslararası sermaye düzeni ne Kürt halkını gerici bölge ülkelerinin boyunduruğunda tutmaya ne Filistin halkını Siyonist rejimin dayattığı sınırlara hapsedmeyi etmeyi başarabilir.

Er ya da geç bütün Ortadoğu halklarını kardeşlik bayrağı altında bir araya getirip birleştirecek devrimci dinamikler ortaya çıkacak ve bölgenin makus talihi ni yerle bir edecektir. Bu başarısızlığı sürece halkların emperyalist/Siyonist boyunduruktan kurtulmaları mümkün olmayacak, yazık ki kan ve gözyaşı akmaya devam edecektir.

Bir riyakarlık seremonisi “Büyük Filistin Mitingi”

E. Bahri

AKP şefi Tayyip Erdoğan, Siyonist İsrail rejiminin Gazze’de işlediği savaş suçlarını 20 gün izlemekle yetindi. O süre içinde “tarafı itidale çağırmak” dışında bir tutum almaktan kaçındı. Ancak Aksa Tufanı hareketinin başladığı 7 Ekim’de Türkiye’deki Hamas lider ve kadrolarını sessizce yolladığı ortaya çıktı. Tam da İsrail’e gitmeye hazırlanırken Filistinli direnişçilerin hareket başlatması, Netanyahu ile kucaklaşmaya hazırlanan Erdoğan’ın hayallerini boşa düşürdü. Zira 7 Ekim’den önce yapılan açıklama ve yorumlara bakılırsa Erdoğan, “Gazze kasabı” Netanyahu ile Tel Aviv’de kucaklaşacak, onu Ankara’ya davet edecek ardından Beyaz Saray’ın kapılarını tıklatacağı. Beyaz Saray’da Joe Biden ile görüşmek için yıllardır yanıp-tutuşan AKP şefinin hayalleri başka bahara kalmış görünüyor.

“BOŞ NUTUKLAR” ATMAK İÇİN SONUNDA SAHNEYE ÇIKTI

“İslam dünyasının lideri” çalımları attığı dönemde, Siyonistler bugün Gazze’de işledikleri savaş suçlarının %1’ini yaptıklarında bile ortalığı velveleye veren Erdoğan’ın 20 gün boyunca İsrail’e kayda değer bir eleştiride bile bulunmaması, bazılarını şaşkınlık içinde bıraktı. Siyonistlerle ilişkiler tarihine bakıldığında ise, suskunluk tam Erdoğan’a uygun bir tutumdur. Zira o, hiçbir zaman Filistin halkının sorunlarını ya da davasını zerre kadar önemsemedi. İç veya dış politikada işe yaradığı sürece Filistin davasını fütursuzca istismar etti. Yeri geldi Siyonistlere atıp-tuttu, yeri geldi Konya ovasının semalarını şu an Gazze’yi bombalayan İsraili pilotların eğitimine tahsis etti.

“One Minute” olayı ile işi güya kabadayılığa vardırıran AKP şefi, o “çıkışı” yaptıktan kısa süre sonra Mavi Marmara gemisinde katliam yapan İsrail’le pazarlık yapıp anlaşmaya varmakta bir güçlük çekmedi. Siyonistlerin katlettiği “din kardeşlerini” 20 milyon dolar karşılığında İsrail’e sattı. Dolayısıyla İsrail’le yeniden yakınlaşma provaları devam ederken Filistin sorununun bu şekilde gündeme gelmesini beklemiyordu. Katliam bitene kadar susabilirse, Siyonistlerle yeniden kucaklaşma hayaline kavuşacaktı. Ancak Netanyahu ve savaş şebekesi öyle bir histeriye kapılmış ki, Gazze’de etnik temizlik ve soykırım politikasını en pervasız bir

şekilde uygulamaya hiçbir koşulda ara vermiyor. Gazze’deki barbarlık öyle bir hal aldı ki, ondan sonra susmaya devam etmek Erdoğan için tam bir iflas olurdu. Arap medyası suskunluğu çoktan tartışmaya açmışken, AKP destekçisi kitle de büyük şefteki çöküşü görmeye başlamıştı. Bunu fark ettiği anda mikrofonu alıp boş ama “keskin” nutuklara başladı. Tüm bunlar, Erdoğan’ın bir dava olarak Filistin sorunuyla hiçbir ilgisinin olmadığını net bir şekilde ortaya koyuyor.

Bir kere konuşmaya başlayınca, AKP şefi yine “keskin” laflar etmeye başladı. İsrail’in işlediği suçlara değindi, “sert” mesajlar verdi, “dünya lideri yeniden zuhur etti” safsatasını anımsatan “keskinlikte” açıklamalar havada uçmaya başladı. Ancak Erdoğan’ın onlarca yıldan beri tepesinde oturduğu devletten tık yoktu. Halen de yok. Siyonist rejime karşı sembolik de olsa hiçbir somut adım atmadı. İsrail diplomatlarını “güvenlik kaygısıyla” geri çağırırken, Saray rejiminin memurları Tel Aviv’de görev başındalar. Ancak bu gelişmelerden sonra, yani Siyonist vahşet üçüncü haftasını tamamlamak üzereyken İsrail’e yapacağı ziyaretin gerçekleşmeyeceğini ilan etmek durumunda kaldı.

Dinci-faşist rejimin başı Erdoğan’ın bu tutumu riyakarlığın kaba bir biçimini yansıtsa da şaşırtıcı değil. Bu icraattan yoksun “keskin” nutuklar onun için “sıradan” şeylerdir. İsrail’e en yüksek perdeden hücum ettiğinde bile iki ülke arasındaki ticaret hacmi artmaya devam etti. Militarist aygıtlar arasındaki ilişkiler de kesilmedi. Elbette Erdoğan’ın sarf ettiği bazı sözler Siyonist şefleri rahatsız ediyordu. Ancak bu sözlerin pratikte bir karşılığının olmadığını en iyi bilen de onlardı. Aynı şeyin şu an için de geçerli olduğunu vurgulamak gerek. Eğer rejimin tepesinde kalmaya devam eder, Siyonist savaş aygıtı soykırımcı saldırıyı durdurursa, Tayyip Erdoğan birkez daha Tel

Aviv’in kapılarını çalacaktır. Siyonistlerin de bunu bildiklerinden kuşku duymak için hiçbir neden yok.

MİTING, SARAY REJİMİNİN RİYAKARLIĞINI ÖRTER Mİ?

Devletin tepesinde bulunan dinci-faşist koalisyon, boş nutuklar bir yana bırakılırsa, Gazze’de savaş suçları işlemeye devam eden Siyonist rejime karşı en ufak bir yaptırımında bulunmadı. Bulunamazdı da. Çünkü Filistin halkının kıyımına uğraması dinci-faşistlerin umurunda değil. Tam da herkesin gördüğü bu gerçeği bir riyakarlık seremonisi ile örtmek için destekçilerini sokağa çağırdılar.

İstanbul Atatürk Havalimanı’nda düzenlenen mitinge AKP şefinin yanı sıra faşist partinin şefi Devlet Bahçeli ile Saray rejiminin eteklerinde toplanan şeriatçı-ırkçı partilerin yöneticileri katıldı. Saray rejiminin büyük başları, -Fatih Erbakan hariç- tam takım mitingde yerini aldı. Mitinge katılan büyük bir kitleye hitap eden Erdoğan, riyakarlık seremonisi kapsamında gösteri yaptı. Batıya ve İsrail’e laflar etti. Tepesinde oturduğu devlet İsrail’e karşı kılını kıpırdatmazken, toplanan kitlenin havasını nutukla boşalttı. Hazır mikronu ve kitleyi bulmuşken düzen muhalefetini ağzına dolamayı ve Haziran Direnişi’ne kin kusmayı da ihmal etmedi. Vaazında Filistin davasını “din ve insanlık” parantezine sıkıştırarak Filistin halkının kurtuluş ve özgürlük mücadelesiyle ilgilenmediğini, bu ifade ile birkez daha gösterdi.

AKP şefi başta olmak üzere Saray rejiminin tepesinde oturanlar için Filistin halkıyla dayanışmak diye bir dert yoktur. Ancak bu partilere oy veren kitlenin en azından bir kesimi Siyonist rejimin vahşetine tepkilidir. Mitinge katılımın bu kadar kitlesel olması buna işaret ediyor. Miting bir yönüyle o kitlenin havasını al-

mış oldu. Artık evlerinde rahat oturabilirler.

Arap medyasında yapılan “Erdoğan neden susuyor” tartışmaları, AKP bora-zanı bazı kişileri sıkıştırmaya başlamıştı. Bu tartışmalar -ne kadar kalmışsa artık- Arap dünyasında Erdoğan’a duyulan sempatiyi sıfırlayabilecek bir hava oluşturmaya başlamıştı. Böyle bir zamanda içi boş “keskin” bir nutuk, ardından kitlesel bir miting ve orada “İsrail seni savaş suçlusunu ilan ediyoruz” lafları edilince, gerici Arap medyasında Erdoğan’ı cilalama “yorumları” başladı.

Batılı emperyalist liderler Siyonistlerin savaş suçlarına ortak olurken, bir işe yaramayacağı bilinse bile, Erdoğan’ın “keskin” nutukları Arap dünyasında kitlenin duymak istediği ifadeler içeriyor. Kuşkusuz ki, Erdoğan riyakarlığının farkında olan ilerici gazeteci ve akademisyenler de var ve bunu dile getiriyorlar. Yine de Gazze’de soykırım yapan İsrail’i hedef alan nutukların bir etkisi oldu. Ancak nutukları somut adımlarla tamamlanmayacağı için bu etkinin geçici olacağını öngörmek zor değil.

Gazze’de kıyım devam ederken önemli olan boş nutuklar atmak değil, Filistin halkıyla gerçek bir dayanışma ve emperyalist/Siyonist barbarlığa karşı net bir tutumdur. Bu ise Saray rejimine hakim dinci-faşist zihniyetin dünyasına tamamen yabancıdır. Batıya “sataşması”, kısa sürece önce New York’ta kucaklaştığı Netanyahu’ya laf saydırması, Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli ikilisinin emperyalist/Siyonist güçler dünyasının organik bir parçası oldukları gerçeğini zerre kadar değiştirmez.

Vurgulamak gerekiyor ki, şu anda da AKP şefinin esas derdi Biden başta olmak üzere emperyalist şefler tarafından önemsenmektir. İsrail’in Gazze’yi yıkmaya savaşının üçüncü haftaya girdiği günlerde Erdoğan’ın İsveç’in NATO üyeliğini onaylaması, çarpıcı bir olaydır. Çünkü emperyalist savaş aygıtı NATO, ABD işgal ordusunun işlediği suçların ortağıdır. Gazze’nin yakılıp yıkılması ve binlerce çocuğun katledilmesi suçları için de bu geçerlidir. Bu da Erdoğan-Bahçeli ikilisinin organize ettiği şeyin “Büyük Filistin Mitingi” değil, bir “Kaba riyakarlık seremonisi” olduğunu gözler önüne seriyor.

“Yargı darbesi” tartışmaları üzerine

Saray rejiminin yargıyı bir aparat gibi kullandığını gösteren sayısız karar ya da olay var. En pervasız örnekler Gezi Davası sürecinde yaşandı. On yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen AKP şefi ne zaman bir nutuk atsa Gezi direnişine ve direnişçilere kin kusuyor. Bu kadar derin bir kin duyması, Tayyip Erdoğan'ın kitlelerin direnişinden duyduğu korkuyu ve yaşadığı travmayı henüz atlatamadığını gösteriyor. Bu nedenle Gezi Davası'nda yargılananların bir kısmının cezalandırılmasını bizzat AKP şefi istedi.

Kısa süre önce sonuçlanan davada, Erdoğan'ın direktifine göre karar verildi. Sarayın yargı aparatı, geçerli yasaları ayaklar altına alarak Osman Kavala, Can Atalay, Tayfun Kahraman, Mine Özerden ve Çiğdem Mater Utku'yu ağır hapis cezalarına çarptırdı. Sarayın dehlizlerinden taşan kinin kurbanlarından biri olan Can Atalay 14 Mayıs seçimlerinde Hatay'dan milletvekili seçildi. Düzenin kağıt üstündeki yasalarına göre Türkiye İşçi Partisi (TİP) milletvekili olan Atalay'ın seçildiği anda serbest bırakılması gerekiyordu. Ancak dinci-faşist rejimin yargı aparatı tersi yönde kararlar alarak Atalay'ın tahliyesine engel oldu.

Altı aydan beri yasadışı bir şekilde

zindanda tutulan Atalay'ın haklarının ihlal edildiğini, Anayasa Mahkemesi de (AYM) sonunda kabul etmek durumunda kaldı. Bu durumda Atalay'ın derhal bırakılması gerekiyordu. Ancak Yargıtay 3. Ceza Dairesi buna engel olmakla kalmadı, küstahlıkta sınır tanımayan bir tutumla kararı onaylayan AYM üyeleri hakkında suç duyurusunda bulundu ve Atalay'ın milletvekilliğinin düşürülmesini istedi.

Saray rejimi tarafından atanan kişilerden müteşekkil olan Yargıtay 3. Ceza Dairesi'nin tüm teamülleri ayaklar altına alan küstahlığı, farklı tartışmalara neden oldu. TİP, Türkiye Barolar Birliği/TBB, HE-DEP (Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi) yöneticileri ve CHP liderliğine yeni seçilen Özgür Özel başta olmak üzere pek çok kişi, AYM kararının hiçe sayılması ve üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunulmasını Yargıtay 3. Ceza Dairesi'nin “darbe girişimi” olarak nitelendirdi.

Özgür Özel, bu girişime karşı gerekirse sokaklara da çıkacaklarını ilan ederek, Kılıçdaroğlu'nun “pasif/sinik muhalefet” anlayışından farklı bir tutum alacağını mesajını verdi. Bunun böyle olup olmayacağı önümüzdeki süreçte belli olacak. CHP Genel Başkanı Özgür Özel, TBMM'nin AKP'li Başkanı Numan Kur-

tulmuş'la görüşmüş ve TBMM Danışma Kurulu'nun toplanmasını talep etmişti. Bu talebe olumlu yanıt verildiği ve 9 Kasım'da kurulun “yargı krizi/yargı darbesi” konusunu görüşmek için toplanacağı bildirildi.

Barolar “yargı darbesi”ne karşı hukuksal mücadele yürüteceğini açıklarken, CHP yönetimi ise sorunun çözülmesi durumunda gerekirse halkı sokağa/mücadeleye çağıracağını belirtti. TİP, HE-DEP gibi reformist sol partiler de bu hukuksuzluğa karşı mücadele edeceklerini açıkladılar. Konuyla ilgili açıklama yapan HEDEP Eş Genel Başkanı Tuncer Bakırhan, “Bu haksız ve hukuksuz anlayışla mücadele etmek için biz de sokakta, her yerde bu anlayışa karşı çıkan bütün toplumsal kesimlerle, varsa siyasi partilerle dayanışma, direniş içinde olacağımızı belirtmek istiyorum” dedi.

Yargıtay kararını, “Açık bir yargı darbesi girişimiyle karşı karşıya kaldık” şeklinde değerlendiren TİP Genel Başkanı Erkan Baş, “Yargıtay'ın bu kararı yok hükmündedir. Anayasa Mahkemesi kararları kesindir. Tüm tüzel kişileri bağlar nokta. Yargıtay 3. Dairesi diyor ki ‘Anayasaya uymuyoruz’. Beyler kimsiniz siz? Anayasa ayaklar altına alınmıştır. Can Atalay'ın milletvekilliği düşürülsün deniyor. Yok ya! Başka bir emriniz var mı?..” ifadeleriyle kararı tanımayacaklarını dile getirdi.

Sarayın aparatı yargının küstahlığı son haddine vardırıan tutumuna karşı gelişen tepkiler AKP-MHP rejimine geri adım atabilir. Eğer bu olmazsa, “hukuksuzluğa karşı sokaklara çıkma” iddiasının ne derece ciddi olduğu sınanacak. Özellikle de CHP'nin yeni şefi Özgür Özel ve ekibi şahsında...

ŞİDDETE, SAVAŞA, SÖMÜRÜYE, GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELEYE!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Gün'ünün ön günlerindedir. Şiddetin her türlüşünü işçi ve emekçi kadınların en yoğun olarak yaşadığı bir dönemdedir. Evde, işte, sokakta, okulda kısacası hayatın tüm alanlarında şiddetin farklı biçimleriyle boğuşuyoruz. Ortadoğu, Ukrayna kan gölüne dönmüşken en ağır bedeli çocuklarla birlikte kadınlar ödüyor. Sadece Filistin'de yaklaşık bir ay içerisinde Siyonist İsrail'in bombalarıyla 4000'e yakın çocuk ve 2000'i aşkın kadın katledildi.

Kadın cinayetleri, ‘şüpheli’ kadın ölümleri rekor seviyelere ulaşırken “hayatta kalmak için” büyük bir mücadele veriyor, fabrikalarımızda, işyerlerimizde insan onuruna yakışmayan koşullarda çalıştırılıyor. Fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik her türlü şiddeti yaşıyoruz. Baskı ve mobbinge susturuluyor,

en kötü çalışma koşullarına mahkûm ediliyor. Kadın cinayetlerinden canımızı kurtarabilirsek insanlık dışı sömürü koşullarında adeta her gün ölüyoruz...

Yaşadığımız tüm şiddet biçimlerinin kaynağı kapitalist düzendir. Bu düzenin temsilciliğini yapan AKP-MHP iktidarı da işçi ve emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı şiddeti derinleştirmek için seferber olmuş durumda. Sermayenin ve emperyalistlerin tercih ettiği bu iktidar kazanılmış haklara saldırıyor, kadın katillerini, istismarcıları serbest bırakan düzenlemeler yapıyor, dinci-şoven gericiliği körükleyerek ortaçağ artığı zihniyetini öncelikle kadınlara dayatıyor... Kadınları esnek, güvencesiz çalışma koşullarına yönlendirerek, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayarak her türlü şiddete daha açık hale getiriyor... İşsiz bırakarak kadınların en fazla şiddet gördüğü alan

25 Kasım'da alanlara!

olan evlere hapsedmeye çalışıyor...

Bu düzenin efendileri şiddet, savaş, sömürü, gericilik kaynağı olan kokuşmuş düzenlerine boyun eğmemiz için uğraşıyorlar. Eşitlik ve özgürlük mücadelesini büyüten kadınları tutukluyor, hakları için direnen işçilerin karşısına polisi-jandarmayı dikiyor, barınma ve yaşam hakkı için sokaklara çıkan gençlere azgınca saldırıyorlar. Evde, işte, okulda, sokakta ya da savaşta ölüm sırasının bize gelmesini sessizce beklememizi istiyorlar. Onlara cevabımız açık ve net olmalı: Şiddete, savaşa, sömürüye, gericiliğe karşı mücadelede vardık, varız, var olacağız!

Şiddet üreten kapitalist düzeni ve onun temsilcilerini tarihin çöplüğüne göndermek için örgütlü mücadelede yerimizi alalım. 25 Kasım'da taleplerimizle en güçlü şekilde alanlara çıkalım.

Kapitalizm şiddet üretir! Yaşamak

için sosyalizm!

Emperyalist-Siyonist barbarlığa karşı yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kadına yönelik şiddet ve istismar suçlarında indirim-cezasızlık uygulamaları son bulsun. En ağır yaptırımlar uygulansın!

Esnek, güvencesiz çalışma yasaklansın!

İşyerlerinde şiddet, taciz, mobbinge karşı etkin önlemler alınsın!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın, kapitalistlere yönelik yaptırımlar arttırılsın!

Örgütlenmenin ve sendikalaşmanın önündeki tüm engeller kaldırılsın!

Gösteri, toplanma, eylem, basın açıklaması yasaklarına son!

Çocuk, hasta, engelli, yaşlı bakımı ve ev işleri kadınların üzerinden alınsın. Toplumsal kurumsallaşmalar yoluyla çözülsün!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

“Sansür zırhı” yargıdaki çürümeyi örtemez

Gerici-faşist rejim, sermaye sınıfının bekası için eğitim, sağlık, yargı gibi birçok alanda kendi iktidarını kurmaya çalışıyor. Burjuva normları bile hiçe sayan gayri-meşru işleyiş, zaman zaman kendi ayağına dolanarak suçların ortaya dökülmesine vesile oluyor. Çürüme yayıldıkça içerdeki klik çatışmaları ve pastadan pay kapma kavgası da şiddetleniyor. Bu ise mafyatik ilişkileri, yolsuzlukları, suçları ört-bas etme girişimlerini ifşaya kadar varıyor. Bunun son örneği geçtiğimiz günlerde BirGün yazarı Timur Soykan'ın bir başsavcının mektubu üzerinden yaptığı haber ve ardından gelişen 'sansür fırtnası' oldu.

Söz konusu habere göre İstanbul Anadolu Başsavcısı İsmail Uçar 6 Ekim 2023 tarihinde Hakimler ve Savcılar Kurulu'na bir yazı gönderir. Uçar, yargı sisteminin içinde “çete ve çetecikler” oluştuğuna ve ciddi bir rüşvet çarkı ile bu çetelerin korunduğuna işaret eder. Somut örneklerle çarkın nasıl döndüğünü anlatır. Buna göre hakkında haber çıkan kişiler rüşvet vererek mahkemeye bu haberleri kaldıran kararlar alırdırabiliyor; uyuşturucu, gasp, yasa dışı bahis vb. suçlara bulaşmış kişiler kısa sürede tahliye edilebiliyor; suç dosyaları inceleme dahi yapılmadan kapatılabiliyor. Uyuşturucu sanıklarına, yasadışı bahis baronlarına, soygunculara tahliye kararları veren hakimleri o koltuklara oturtan kişi ise 7 yıldır Anadolu Adalet Komisyonu Başkanı Bekir Altun'dur. İstenen kararlar başka mahkemelerde çıkartılmazsa Anadolu Adliyesi'nde sürekli aynı hakimlere denk getirilerek para karşılığı aldırılıyor. Ek olarak Bekir Altun'un tek telefonu ile istenen karar çıkarılıyor, talimatlara uymayan hâkim ve savcıların ise görev yerleri değiştiriliyor. İddialarda adı geçen İstanbul Anadolu 4. Sulh Ceza Hâkimi Sıdar Demiroğlu hakkındaki iddiaların araştırılması için herhangi bir adım atılmazken, Demiroğlu'nun 21. Ağır Ceza Mahkemesi başkanlığına bizzat Bekir Altun tarafından önerildiği ve atandığı da ortaya çıktı.

Soykan'ın hazırladığı haberin yayınlanmasının ardından gazeteci Gökçer Tahincioğlu da rüşvetin tarifesi yazdı. Adliye koridorlarında sık sık konuşulduğu bilinen rüşvet tarifesine göre erişim engeli kararı aldırılmak için 200 bin lira, adli kontrol kararının kaldırılması için 100-150 bin, yurt dışı çıkış yasağı için 500 bin

lirayı gözden çıkarmak gerekiyor.

Uçar'ın iddialarına dayandırılan haberin 13 Ekim günü yayınlanmasının üzerinden 24 saat geçmeden habere erişim engeli, hemen ardından içerik kaldırma ve onun da ardından içerik kaldırma haberine yasaklama getirildi. Soykan'ın yazısının yanı sıra konuyu haberleştiren diğer internet siteleri, Twitter gönderileri ve Youtube yayınlarının da bulunduğu 77 içerik erişime engellendi.

Söz konusu iddiaların araştırılmadan önce jet hızıyla habere getirilen erişim engeline verilen tepkiler üzerine Sarayın Adalet Bakanı Yılmaz Tunç “rüşvet çarkı” ile ilgili müfettiş görevlendirildiğini açıklamak durumunda kaldı. “Müfettiş, olayı tümüyle kapatmak için mi soruşturmak için mi görevlendirildi?” soruları doğal olarak gündeme geldi. Zira gerici-faşist iktidarın kepezeliklerini örtmek için devletin kurumlarını bir aparat olarak kullandığı sayısız örnek var. Bu kirli işlerde sicili bu kadar kabarık olan iktidarın atadığı müfettişe bağımsız çalışma imkanı vermesi mümkün mü?

Başsavcı Uçar'ın yargıdaki rüşvet çarkını ifşa etmesinin ardında, gerçek bir “hukuk savunuculuğu” mu vardır, başka

hesaplar mı? Bunu bilmemiz pek mümkün olmasa da görevli bir başsavcının belgelerle ve somut örneklerle rüşvet çarkını rapor haline getirip böyle bir şikâyet yapması yargıdaki çürümenin vardığı boyutun ‘tescilli belgesi’ niteliğindedir.

Öte yandan Uçar'ın 17-25 Aralık dosyalarında görev alan, cemaatin oluşturduğu dosyaları kapatan ekipten olduğu ve İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu hakkında açılan dava sürecinde de ismi sıkça geçen biri olduğu bilinmektedir. Sicili böyle olan birinin ‘hukuk savunuculuğu’ yapması ihtimali düşük görünüyor. Dolayısıyla ifşaların klikler arası çatışmanın dışı vurumu olma ihtimali yüksektir. Ancak bu, ifşaların rejimdeki çürümenin vardığı boyutu göstermesi açısından taşıdığı önemi azaltmaz.

Söz konusu iddiaların ortaya koyduğu gerçek; AKP-MHP iktidarının çete ve mafya ile nasıl bir ilişki ağı ile iç içe olduğudur. Aynı zamanda bu kirli ilişkilerin işçi ve emekçilere yansımından duyduğu korkudur. Suçlarını örtme telaşıyla anında sansür ve dezenformasyona başvurmaları da bu korkudan ileri geliyor. Sulh ceza hakimliklerini adeta sansür memurlarına dönüştüren bu rejim, ga-

zetecilerin belki de haftalarca, aylarca çalışarak ortaya çıkardıkları gerçekleri anında erişim engeli getirerek suçlarını emekçilerden gizlemeye çalışıyor. Sansür yoluyla uyuşturucu baronları, çete başları, doğayı yağmalayan kapitalist şirketler de korunup kollanıyor.

Yargıdaki çürümeyi gözler önüne seren son örnek, AKP'li Galip Ensarioğlu'nun tek adam rejimine ilişkin “Yasama bizde, yürütme bizde, yargı bizde, her şey bizde. İşimiz daha kolay” sözlerini akıllara getiriyor. Yargıdaki “rüşvet çarkı” kokuşmuş rejime ayna tutuyor. Zira rejim tepeden tırnağa bu bataklığın içinde yüzüyor. Bu gerçekler habere erişim engeli getirilerek ya da pervasızca alınan sansür kararlarıyla örtülemez!

AKP-MHP ikilisinin rüşvet/talan çarklarını bu kadar kolay döndürebilmeleri ise, işçi ve emekçilerin onlardan hesap sormak için henüz harekete geçmemiş olmalarıdır. Emekçilerin kaniyle yağlanan bu çarkları kırmanın bir yolu var; örgütlü mücadeleyi yükselterek emekçileri soyanlardan hesap sormaktır.

Basına “sansür yasası” kılıcıyla saldırılar

G. Umut

Türkiye’de gazetecilik ve haber alma hakkı bir kez daha rejimin pervasız basıkları altında. 13 Ekim 2022’de TBMM Genel Kurulu’nda kabul edilen “Dezenformasyonla Mücadele Yasası” ile “Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma suçu” diye bir şey icat edilmişti. “Torba yasa” için yerleştirilen kanunun ismi “Basın Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun”. Bu düzenlemenin 29’uncu maddesinde şu hüküm yer alıyor:

“Sırf halk arasında endişe, korku veya panik yaratma saikiyle ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzeni ve genel sağlığı ile ilgili gerçeğe aykırı bir bilgiyi, kamu barışını bozmaya elverişli şekilde alenen yayan kimse, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır.”

Basın meslek örgütleri bu uygulamayı haklı olarak “Sansür Yasası” olarak tanımlıyor. Döneminin AKP Grup Başkanvekili Mahir Ünal bu düzenlemeyle ilgili “teşekkülünün zor” olduğunu ileri sürmüştü. Ünal, düzenleme ile ilgili beş noktaya dikkat çekmiş ve şunları söylemişti:

“Yayılan haber gerçek olmayacak. Ülkenin güvenliği ve kamu sağlığı ile ilgili gerçek dışı haber olacak. Halk arasında panik, korku ve endişe oluşturma kastı taşıyacak. Kamu barışını bozmaya elverişli olacak. Bunlar aleni biçimde yapılacaktır.”

Ünal, “suçun oluşması” için bu beş unsurun bir arada olma şartının aranacağını iddia etmişti. Oysa bu söylemin kaba sahtekarlıktan başka bir anlam taşımadığını gösteren bir süreç yaşadık. Yasanın basın emekçilerine dönük bir kılıç, halkın haber alma hakkına dönük pervasız bir saldırı olduğu çok açıktı. Nitekim yasa çıktıktan kısa süre sonra gazeteciler hedef alınmaya başladı. İlk örneklerden biri, cinsel istismar haberi yaptığı için bir hafta tutuklu kalan gazeteci Sinan Aygül oldu. Depremin ardından iktidarın halkı ölüme terk eden ihmallerinin haberini yapan gazeteciler gözaltına alındı. Yasa çıktıktan sonra birçok gazeteci tutuklandı. Kürt gazetecilerin tutuklanması ve sosyal medya kullanıcılarına dönük gözaltı süreci, yasaya dayandırılan saldırıların gemi azıya aldığı göstergesiydi. TELE 1 Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ’ın tutuklanması ve aylar sonra

serbest bırakılsa da yargılanması bu sürecin başka bir önemli halkasıydı. Halk TV programcısı Ayşenur Arslan da aynı yasa bahane edilerek gözaltına alındı, Barış Pehlivan ise tutuklandı.

BirGün yazarı Timur Soykan, 13 Ekim’deki yazısında İstanbul Anadolu Cumhuriyet Başsavcısı İsmail Uçar’ın HSK’ya yazdığı mektubu gündeme getirerek yargıdaki çürümenin boyutunu gözler önüne serdi. Yazıya erişim engeli getirildi, ardından erişim engeli haberine de erişim engeli getirildi. Geçen hafta T24 yazarı Tolga Şardan yayınladığı “MİT’in Cumhurbaşkanlığına sunduğu ‘yargı raporu’nda neler var?” başlıklı yazısının ardından gözaltına alındı ve “Dezenformasyon Yasası”nda yer alan “Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma” suçlamasıyla tutuklandı. Bir hafta tutuklu kalan Şardan avukatlarının yaptığı itiraz sonucu serbest kaldı.

Devlet kurumlarının çürüme, yozlaşma ve yolsuzluk batağında yüzmesi pek çok muhalif yayın organı ve gazeteci tarafından belgeleri ile ortaya koyulmaya devam ediyor. Bu yasa kapsamında ise yolsuzluk ya da çürümenin sorumluları araştırılacağına gazeteciler tutuklanıyor. Rejim iliklerine kadar çürüdüğü için, yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, haraç gibi icratları “makbul”, bunların haberini yapip toplumu bilgilendirenleri ise “suçlu” sayıyor

halktv.com.tr Yazı İşleri Müdürü Dinçer Gökçe de “Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma” suçlamasıyla gözaltına alındı ve ifadesinin ardından şartlı salıverildi.

Saldırı furyası yukarıda sözünü ettiklerimizden ibaret değil. Yanı sıra Özgür Gündem ile dayanışma amacıyla yazdığı makale için açılan davada cezası onanan Yazar Dilşah Kocakaya tutuklandı. Cen-

giz Erdinç gözaltına alındı. BirGün Yayın Koordinatörü Uğur Koç, Haber Müdürü Uğur Şahin, Muhabiri İsmail Arı ile Bianet’in Editörü Evrim Kepenek hakkında da “Dezenformasyon” yasasındaki “yanıltıcı bilgiyi alenen yayma” gerekçeleriyle soruşturmalar başlatıldı.

Bir aylık tabloya bakıldığında, rejimin saraya biat etmeyen medyaya karşı kesintisiz bir saldırı içinde olduğu görülüyor. Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG) Ekim ayı raporuna göre, DFG Eşbaşkanı Dicle Müftüoğlu’nun da aralarında bulunduğu 63 gazeteci halen tutuklu bulunuyor. Bir ay içerisinde altı internet sitesi kapatılırken, 2 bin 22 haber ve 682 sosyal medya içeriğine erişim engeli getirildi. Bu sayılar, habercilik alanındaki sansürün vardığı boyutu gözler önüne sermektedir. Buna göre Ekim ayı içerisinde bir gazeteci saldırıya uğradı, 10 gazetecinin evi basıldı, gözaltına alınan 12 gazeteciden üçü tutuklandı. Yedi gazeteci kötü muameleye maruz kalırken, beş gazeteci tehdit edildi, dokuz gazetecinin haber takibi yapması engellendi.

Söz konusu yasanın iptali için Anayasa Mahkemesi’ne (AYM) yapılan başvuru rejim tarafından boşa düşürüldü. İptal talebi 8 Kasım Çarşamba günü görüşüldü ve AYM tarafından reddedildi.

Düzene muhalif ya da salt gerçekleri dile getiren basın her dönem baskı ile susturulmak istenmiştir. Dinci-faşist AKP-MHP iktidarının bu alandaki icratları ise askeri cunta dönemlerini bile gölgede bıraktı. Zira bu rejim medyanın %95’ini ele geçirmekle kalmadı, gerçeği dile getirmekte ısrar eden basın emekçilerine karşı sık sık süreklilik avları da düzenliyor. Saraydan beslenen medya yeterli

olmadığında, maaşlı trol ordusunu da yalan ve asparagas haberler yaymak için seferber eden kokuşmuş rejim, gerçeği dile getiren hiçbir sese tahammül etmek istemiyor.

Bu arada bir “besleme medya ordusu” oluşturan rejim 7/24 halkı yanıltan haberlerle ortalığı karartmaya çalışıyor. “Sarayın Goebbels”i diye anılan kişinin başında bulunduğu kurum tarafından organize edilen yalan/uydurma/yanıltma/asparagas “haberciliği” rejim için “makbul” olandır. Zira bu besleme medya, muhalif sesleri boğmaya çalışan rejimin “tetikçiler ordusu” olarak çalışmaktadır. Tüm muhalefeti “dış mihrakların uzantısı” ilan etmek, rejimin piyasaya sürdüğü “Yerli ve milli” safsatasını topluma empoze etme işi de bu besleme takımına düşüyor. Saray rejimi “sahibinin/besleyicisinin sesi” bir medya yarattı.

Sosyal medya ve internet gazeteciliği de aynı sansüre tabi tutulmaya çalışıldı. Sosyal medya platformlarının “Türkiye temsilcisi seçme zorunluluğu”, gazetecilerin fişlenmesi, gözaltına alınması, tutuklanması ve öldürülmesi tümüyle bir devlet politikası olarak devam ediyor. “Muhafif” gazetelere dönük Basın İlan Kurumu’nun yaptırımları ve cezaları ise baskının geldiği boyutu göstermektedir.

Yaşananlar, dinci-faşist rejime biat etmeyen gazetecileri zorbalıkla susturma çabası ve halkın haber alma özgürlüğüne küstahça bir saldırdır. “Dezenformasyon yasası” denen ucube düzenleme ise baskıya rağmen iktidarın tahakküm altına alamayacağı gazetecilerin ve medya organlarının sesini kesmek için kullanılan bir kılıç işlevi görmektedir. Mafyatik rejime destek vermeyen toplumun geniş kesimlerine uygulanan baskı ve zorbalığın basın alanında kendini gösterdiği bir süreç yaşıyoruz. Bu koşullarda sansür yasasına karşı mücadele hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine karşı verilecek mücadeleden ayrı tutulamaz.

Saray rejimi baskı ve zorbalıkla emeğin bileklerindeki zincirleri kalınlaştırırken, sansür yasasıyla kulaklarını sağır etme derindedir. Bu gerici ablukayı ancak “topyekün saldırılara karşı topyekün direniş” eksenli bir mücadele dağıtabilir.

“Direnenlerin sesi Kartal Meydanı’nda yankılanacak...”

İşçi Emekçi Birliği’nin çağrıcısı olduğu ve birçok kurumun katılacağı İşçi-Emekçi Mitingi 19 Kasım Pazar günü Kartal Meydanı’nda gerçekleştirilecek. TOMİS Genel Sekreteri ve Tertip Komitesi üyesi Dilbirin Acar ile mitingün hedeflerinden çalışmalarına birçok başlığa dair konuştu.

-İşçi-Emekçi Mitinginin 3.sünü düzenliyorsunuz. Mitingle neyi hedefliyor, nasıl bir mesaj vermek istiyorsunuz?

Uzun bir aradan sonra 2021 yılında yaptığımız mitingle bir ilke imza atmıştık. Mevcut konfederasyon ve sendikaların sınıftan uzak, pasif eğilim ve anlayışların temsilcisi olan başkanlar ya da kişiler kürsülerde işçilerden kopuk, mücadele coşkusu ve azminden uzak nutuklar atıyordu. Bu tablo direnen işçilerde tepkiye neden oluyor, mücadeleden, kitle eylemlerinden uzaklaşma gibi sonuçlar doğuruyordu. Düşünün ki, mitinglere gelen işçiler konuşmalar başlamadan alandan ayrılıyordu. Sınıf hareketinin geriliği gibi olumsuz nedenler de eklenince, miting alanları sendika bürokratlarının şov sahnesine dönüştürülüyordu. Sendika bürokratları bilhassa bu gerilikten güç almaya çalıştılar. Öyle ki, işçi sınıfının örgütlü, bilinçli kesimlerini de kontrol altına almanın fırsatına çevirdiler. Pandemi dönemi sendikal bürokrasinin vardığı yeri tüm açıklığıyla göstermeye yetmişti.

Kapitalistlerin baskı ve zorbalığına, sendikacıların mücadele kaçkını tutumlarına rağmen direnmeyi seçen işçiler oldu. Direnişler sınırlı ve dardı ancak anlamlıydı. Direnenler sessizliği parçalamak için daha yapılacak çok şey olduğunu gösterdiler. Sinbo işçilerinin çağrısıyla bir araya gelen direnişçi işçiler, saldırılara karşı daha güçlü yanıt vermek için ilerici, devrimci kurumlara da çağrı yaptılar. Böylece direnişlerdeki sesi daha da büyüteceğimiz bir alan yarattık. İlk İşçi-Emekçi Mitingi’ne giden süreç bu şekildeydi. İlk mitingün ardından İşçi Emekçi Birliği (İEB) kuruldu. İEB’nin çağrısı ve bileşeni olmayan başka kurumlara İşçi-Emekçi Mitinglerinin ikincisini geçen yıl gerçekleştirdik, bu yıl da üçüncüsünü örgütleyeceğiz.

3. İşçi-Emekçi Mitingini örgütleyecek bileşenler olarak sınıfımıza yönelik saldırılar karşısında direniş, mücadeleyi, örgütlenmeyi seçmiş işçileri sahiplenme, üzerimize düşen sorumluluğu yeri-

ne getirme bilinciyle hareket ediyoruz. Direnişçi işçilerin doğrudan katılımı ve organizasyonuyla örgütlenen mitingün üçüncüsünü de ülkede ve dünyada yaşanan sorunlara karşı direnen tüm kesimlerle birlikte düzenliyoruz. Direnenlerin inadını, iradesini, kararlılığını, mücadelesini bir adım daha ileri taşıyacağız. Birçok işçi sendikası, siyasi parti, demokratik kitle örgütünün katılacağı mitingün hazırlıklarına başladık. Direnen tüm kesimler kürsüde söz hakkı bulacak. Yoksulluğun, işsizliğin, güvencesizliğin, geleceksizliğin dipsiz kuyusuna itilen kitlelerin öfkelerini alana taşıyacağız.

Çok ağır koşullarda yaşam mücadelesi verdiğimiz bir süreçten geçiyoruz. Uzun çalışma saatleri, ek işler ile adeta kölelik dönemini aratan bir çalışma rejimi dayatıyorlar. Gün doğmadan yola çıkıp uzun ve yorucu çalışma gününden sonra bedensel ve ruhsal açıdan tamamen yıpranmış bir şekilde evlere geri dönüyoruz. Kapitalistlere servet kazandırmak için durmadan çalışarak ömür tüketiyoruz. Kredi kartı borcunu yedek kartla kapatan, eksi bakiyelerle ayakta kalmaya çalışan milyonlarca insan var. Düşünün ki, geleceğimiz olan çocukların beslenme çantasına doğru dürüst bir yemek bile koyamıyoruz. Çocuklarımız yerterli ve dengeli beslenemiyor.

İşsizlik sopası gibi kullandıkları (Madde 25/2) Kod 29’a karşı verdiğimiz mücadele sonucunda “Kod 29’u kaldırdık” demek zorunda kaldılar. Bu defa da farklı kodlar altında Madde 25/2 ile işçi kıyımları devam ediyor. Gerçeği yansıtmayan enflasyon ve işsizlik oranları ile bizleri oyalamaya çalışanlar, krizin faturası-

nı ödetmeye çalışıyor. Fabrika, maden, market, ofis, şantiye, tersanede kendi ellerimizle ürettiğimiz değerlere muhtaç hale getirildik. Kıdem tazminatı gibi işçi sınıfının kazanılmış haklarına göz dikiyorlar. Tüm bu sorunların karşısında duracak güçlü, örgütlü bir sınıf hareketine ihtiyaç var. Miting çalışmalarımız ile bu amaca mütevazı bir katkı sunmayı amaçlıyoruz. Bu ihtiyaca yanıt üretmek için tüm işçilerin, emekçilerin seferber olması gerektiğinin altını çizerek en güçlü mesajımızı vereceğiz.

-Mitinginizi, özellikle seçim sonrasında AKP-MHP iktidarının direnen kesimlere yönelik baskı ve şiddet politikalarını arttırdığı bir süreçte yapıyorsunuz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Yarın nasıl bir güne uyanacağımızı bilmiyoruz. Öylesine bir belirsizlik içinde yaşıyoruz ki, sermaye ve iktidar baskı aygıtlarını kullanarak insanların elini kolunu bağlamak, hareketsiz kılmak istiyor. Saldırlara karşı bir araya gelmek isteyen kesimleri dağıtmak, örgütsüz bırakmak istiyorlar. Örgütlenme hakkımız sermaye ve iktidar tarafından aleni bir şekilde baskı ve zorbalıkla engelleniyor. Anayasal güvence altına alınan sendikal örgütlenme dahi fiili olarak engelleniyor. Gençlik ve kadın örgütlerine yönelik tahammülsüzlüğü açılan kapatma davalarından biliyoruz. Gericici AKP-MHP iktidarının baskı ve şiddet politikasının doğrudan hedefi haline geliyorlar.

İşçinin asgari ücretini açlık sınırının altına çektiler. Asansör tamirine ödenek ayırmamak için gençlerin hayatını tehlikeye atıyorlar. Baskıya, şiddete uğramış kadının nafaka hakkına göz koyuyorlar.

Ömrünü SGK’ya prim ödeyerek tüketmiş emeklinin ikramiyesini gasp ediyorlar. Ama ezilen kardeş halklara, Kürt halkına yönelik savaş ve saldırganlık politikalarına her gün yenisini ekliyorlar. Yakın zamanda gördüğümüz üzere, Filistin topraklarındaki emperyalist-siyonist işgal ve katliama karşı yaptırım uygulayacaklarına hamasi nutuk atıyorlar. Gemi filoları ile Ceyhan’dan Siyonist İsrail’e petrol taşıyorlar. Hem emeğimizi hem de hayatımızı çalanlar, sırf sömürü çarkları dönsün diye işçileri, emekçileri, halkları birbirine düşman edecek her türlü kirliliğe girişime imza atmaktan geri durmuyorlar.

İşyerinde, sokakta, evde, kampüste ses çıkarmaktan başka yolun olmadığını biliyoruz. İş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçilerin, KYK yurtlarında hayatını kaybeden gençlerin, erkek şiddetiyle yaşamdan koparılmış kadınların, emekliliği ancak mezarda görenlerin, imha ve inkar saldırılarına karşı direnen mazlum halkların sesi olacağız. Öfkemizi, tepkimizi, isyanımızı büyüterek örgütleyeceğiz.

Sokağı yasaklayanların, polis şiddeti ile sindirmeye, korkutmaya, yalnızlaştırmaya çalışanların karşısında durmak direnenlerin birlikte mücadelesinden geçiyor. Direnenlerin kürsüsü olacak mitingimizin diğer mitinglerden farkı da zaten burada başlıyor. Kurtuluşu seçimlere sıkıştıran, kendi korkularını kitlelerin korkusu gibi yansıtmaya çalışanların kitlelerin örgütlenmesinden, sokaklara, meydanlara çıkmasından nasıl korktuğunu biliyoruz. Bizim kaybedecek vaktimiz yok. Emeğimiz için mücadele etmekten, birlik olmaktan başka seçeneğimiz yok.

Hiç kimse hakları ve geleceği için direnen kesimlerin mücadelesinin meşruluğuna gölge düşürmeye çalışmasın. İnsanları gölgesinden korkar hale getirmek isteyenlerin yarattığı korku imparatorluğuna er ya da geç son vereceğiz.

-“Açlık, yoksulluk, baskı, savaş, sömürü düzenine karşı Artık yeter-İşçi Emekçi Mitingi” başlığıyla yapılacak miting için çalışmalarınız devam ediyor. MESS Grup TİS süreci devam ederken önümüzdeki günlerde asgari ücret tespit süreci de başlayacak. Hazırlıklarınız nasıl gidiyor, nasıl bir çağrı yapmak istersiniz?

Yaklaşık bir aydır mitinge hazırlanıyoruz. Mitingi fabrikalarda, mahallelerde, kent merkezlerinde, okullarda, çarşıda, pazarda örgütüyoruz. Açlık, yoksulluk, baskı, savaş, sömürü ve başka sayısız haksızlığın yaşandığı çalışma ve yaşam alanlarımız, mitingin çağrısı ve örgütlenmesinin olduğu yerler. Binlerce afiş, bildiri, sosyal medya platformu, basın aracılığıyla yaygın bir duyuru yapıyoruz. Emekten yana birçok kurumun mitinge davet edildiğini belirtmek isteriz. İstanbul’un üç bölgesinde bulunan çeşitli sendika, siyasi parti ve derneklere ziyaretlerimiz sürüyor.

150 bine yakın metal işçisini doğrudan ilgilendiren MESS Grup TİS sürecini de ‘milyonlarca işçinin toplu iş sözleşmesi’ diyebileceğimiz asgari ücret sürecini de önemsiyoruz. İki süreçte de adeta bir orta oyunu sergileniyor. Bu oyunu bozmak, insanca yaşanacak bir ücret için mitinge katılım iyi bir başlangıç olabilir.

Çaresizlik, yalnızlık duyguları içinde “Ben ne yapabilirim?” diye soranları kurtaracak kimse yok. Kurtaracak siyasi parti lideri yok, sendika başkanı yok. Kurtarıcı kendimiz olacağız. Bu bilinçle hareket edeceğiz. Sahnemizde direnen işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, emekliler olacak.

Emperyalist-kapitalist sistemin her türden insanlık düşmanı saldırılarına, ırkçı-Siyonist İsrail rejiminin Gazze’de işlediği savaş suçlarına hayır diyenlerin, direnenlerin sesi Kartal Meydanı’nda yankılanacak. Sahte vaatlerin, sahte gündemlerin peşinden koşmak yerine emeğimize, onurumuza, geleceğimize sahip çıkalım.

19 Kasım günü evde oturmak yerine Kartal Meydanı’nda coşkulu bir miting çağrısı yapıyoruz. Fabrikalarımızda, iş yerlerimizde yan yana gelme, taban örgütlerimizi kurma, mücadeleyi yükseltme zamanıdır. Kazanmak istiyorsak tek çaremiz budur!

-Teşekkürler. İyi çalışmalar...

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

“Afet hazırlığı değil, tüm alanları ranta açmak”

Afet hazırlığı yerine rant politikaları içeren Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun (6306) ile Bazı Kanunlarda ve 375 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi TBMM’ye sunulup görüşülmeye başlandı. (Bu arada teklif mecliste kabul edildi) Konuya dair Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Başkanı Esin Köymen ile konuştuk.

Söz konusu kanun teklifinin torba bir yasa olduğu ve 6306 sayılı kanunun pek çok maddesinde değişiklik olacağını belirten Köymen şunları ifade etti:

“Torba yasa içerisinde Kentsel Dönüşüm Başkanlığı’ndan söz ediliyor. Bu başkanlık Çevre ve Şehircilik Bakanlığı altında bir birim olarak tarif ediliyor. Çalışma alanı olarak ise 6306 sayılı kanun kapsamında riskli alanlar, 5366 sayılı yıpranan tarihi alanların dönüştürülmesi hakkındaki alanlar, belediye kanunda kentsel dönüşüm alanları ilan edilen yerleri içeriyor.”

6306 sayılı kanunda yapılacak değişiklik içerisinde en kritik maddenin “rezerv yapı alanı” tanımlaması olduğuna dikkat çeken Köymen şöyle devam etti:

“Daha önce rezerv yapı alanı denilen tanımda boş alanlar tarif edilirdi. Önceden özü itibarıyla afetlere karşı dayanıksız riskli alanları tahliye edip rezerv alanı ilan edilen yeni yerleşim alanı açılır, riskli alandakiler, yeni yerleşim alanlarına taşınırdı. Şimdi ‘yeni yerleşim alanı’ ortadan kaldırıldığı için aslında mevcut yapı alanları da yerleşim alanı olarak ilan edilebilecek. Rezerv ve yerleşim alanı birbirine katılarak tek bir başkanlığa bağlandı.”

Her deprem yaşandığında yapılan yasal düzenlemelerden sonra emekçi ma-

hallerinin boşaltıldığını hatırlatan Köymen, 2011’de çıkarılan bir KHK ile Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın kurulmasıyla yerel yönetimlerin birçok yetkisinin düşürüldüğünü belirtti.

2012 yılında yürürlüğe giren 6306 sayılı kanunla ilgili yeni düzenlemenin gerekçesi olarak 6 Şubat depremlerinin gösterildiğini belirten Köymen, en tehlikeli durumlardan birinin yapıları çevreyi sadece sağlam binadan ibaret görme anlayışı olduğunu belirtti.

Rezerv yapı alanı olarak tarif edilen boş alanlara özel mülk olan alanların da katılacağına dikkat çeken Köymen, kent içindeki bütün boşlukları yerel yönetimlere yerine Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ile Kentsel Dönüşüm Başkanlığı’nın istediği gibi ranta açacağını, özelleştireceğini vurguladı.

Değişikliğin ağırlıklı olarak yoksulların yaşadığı yerlere yapılan bir “saldırı” olarak gerçekleştiğini anlatan Köymen, “Rezerv yapı ilan edilmiş bir alandaki mülkiyetiniz kolluk gücüyle açılabilir” dedi.

Daha önce üçte iki çoğunluğa göre binalar dönüştürülebilirken şimdi ise bunun salt çoğunlukla yapılacağını belirten Köymen, gayrimenkul firmaları ile emekçilerin karşı karşıya geleceğini ifade ederek şöyle devam etti:

“Kent merkezleri bir paylaşım savaşına girdi. Ekonomik gücünüz varsa kent merkezlerinde oturabilirsiniz, yoksa kira bedellerinin düşük olduğu şehrin çeperlerinde yaşamak zorundasınız. Eskiden mülksüzlere bu durum dayatılırdı, şimdi mülkiyet sahiplerine de aynısı dayatılacak.”

Torba yasa içerisinde yer alan maddelerden bir diğerinin 6 Şubat deprem-

lerinde yıkılan kentlere ilişkin olduğunu belirten Köymen, şöyle devam etti:

“Deprem bölgesinde ‘ivedi yargılamay’ devreye sokuyorlar. Bu, mülkiyetler haricinde açılan davalarda yargılamayı daraltabilmek için bilirkişi inceleme süresinin 30 günden 15 güne indirilmesi anlamına geliyor. Yürütmeyi durdurmayla ilgili açtığımız davalara itiraz edemiyor-sunuz.

Deprem bölgesinde evraka ulaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyoruz. 15 gün içinde raporlarını hazırlayıp mahkemeye teslim edecekler. İtirazların değerlendirme süresi sadece 5 gün, yani toplam 20 günde imar planları yürürlüğe girecek. Tabi bu hazırlanan raporların sağlıklı olmayacağı anlamına gelecek. Bakanlık, kim ne derse desin kulağını kapatarak ‘kentleri dönüştürecekiz’ diyor.”

Tüm süreçlerin ‘tekelcilik’ mantığıyla işlediğini hatırlatan Köymen son olarak şu noktalara dikkat çekti:

“İktidar bir şirket gibi davranıyor, dolayısıyla kendi ortaklarını da o şirketin ortakları haline dönüştürdü. Emekçilerin deprem korkusunu istismar ederek kent mekanlarını gayrimenkul firmalarının, inşaat şirketlerinin inisiyatifine bırakan bir düzenleme. Bu torba yasaya biz meslek odaları olarak dava açmıyoruz. Bunu yapacak olan muhalefet partileridir. Bu düzenlemenin Anayasa Mahkemesi’ne gitmesi gerekiyor. Bütün bu düzenlemeler kentlerin afetlere karşı hazırlıklı hale getirilmesi için değil, kent mekanlarının daha zengin sınıflar lehine sahiplenilmesidir.”

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Siyonizm'in dünü ve bugünü...

A. Vedat Ceylan

EMPERYALİSTLERİN DESTEĞİNDEKİ SİYONİST SALDIRGANLIK DEVAM EDİYOR

Rivayete göre, İsa Peygamber Yahudiler tarafından celladına teslim edildi ve çarmıha gerilmesi istendi. Yine rivayet odur ki, İsa çarmıhta acı çekerken Yahudiler onu kahkahalarla izledi ve alay etti.

Yahudiler tarih boyu "lanetlenme" ve pogroma maruz kaldı. 14. yy. da 1349'da Basel'de yaşayan Yahudiler vebadan sorumlu tutularak pogroma uğradı. Hıristiyan aleminde, kiliselerde yüzyıllar boyunca Yahudilerin İsa'ya ihanet ettiği anlatılageldi. Katolik Kilisesi 20. yüzyılın birinci yarısına kadar Yahudileri, "Deicide" (ilahın öldürülmesi) ile suçlamayı sürdürdü.

II. Dünya Savaşı'nda Yahudiler Naziler tarafından soykırıma uğratıldı. Katliamcı Siyonist İsrail devleti Yahudilerin yaşadığı bu acılar istismar edilerek emperyalistler tarafından Filistin toprakları gasp edilerek kurduruldu. O gün bugündür, emperyalistlerin desteğindeki Siyonist devlet, Filistin halkına karşı katliamlarını sürdürüyor.

Saldırgan Siyonist İsrail'in, ABD ve Batı'nın "sınırsız desteği" ile Filistin halkına karşı kelimenin tam anlamı ile Gazze'de uyguladığı soykırım birinci ayını geride bıraktı.

Katliamlarda öldürülen Filistinli sivillerin sayısı on bini aştı. Öldürülen çocukların sayısı binlerle (4 bin 500) ifade ediliyor. Enkaz altından çıkarılamayan ölümlerin sayısının ise bundan da fazla olduğu tahmin ediliyor.

BM Genel Sekreteri Antonio Guterres'in deyimiyle, "Gazze tam bir çocuk mezarlığına" dönüştürüldü. Gazze'de en az her 10 dakikada bir çocuk öldürülüyor. Hastaneler, çocuk hastaneleri dahil, kiliseler, camiler, Birleşmiş Milletlere (BM) ait yerleşkeler, okullar, fırınlar, ambulanslar dahil, Gazze "Halı bombardımına" tabi tutuluyor. Gazze'de 2 milyonu aşkın bir nüfusun sistematik olarak aç ve susuz bırakılması, bombalanması ve sürülmesi, yalnızca Siyonist İsrail rejiminin ve onun ABD-NATO eksenindeki destekçilerinin değil, bir bütün olarak kapitalist sistemin korkunç derecedeki barbarlığını gösteriyor.

Kapitalist barbarlığın insan yaşamını kâra endekslemesi sebebiyle, 20 milyondan fazla insan pandemiden ölmüştü.

Ukrayna üzerinden ABD ve NATO'nun Rusya'ya karşı yürüttüğü ve nükleer bir dünya savaşına dönüşme riski taşıyan savaşa Gazze'de yaşanan soykırım eklendi. Halen dünyanın birçok yerinde devam eden savaşlar, vekâlet savaşları, iç savaşlar, kapitalist sistemin derinleşen krizinin dolaysız yansımalarıdır.

ABD, Siyonist devlete verdiği "koşulsuz desteği" bölgeye gönderdiği nükleer denizaltıyla yeniden teyit ediyor. Söz konusu deniz altı, 150 civarında nükleer başlıklı Tomahawk seyir füzesi ya da 20 nükleer balistik füze taşıyabiliyor. Askeri uzmanlar bu denizaltıdaki mühimmatın yaklaşık 26 milyon ton TNT tahrip gücüne sahip olduğunu belirtiyorlar. Bu da 1945 yılında Hiroşima'ya atılan atom bombasının yaklaşık iki bin katına teka-bül ediyor.

ABD ile Batı'nın "koşulsuz desteğini" arkasına alan katliamcı Siyonist devletin yöneticileri tarihte öncellerinden devraldıkları saldırgan ve katliamcı "geleneklerini" sürdürme "kararlılığı" sergiliyorlar. Filistinli direnişçilerden darbe aldıkça daha kudurgan bir şekilde soykırıma devam ediyorlar.

KANLA MAYALANMIŞ KATLIAMCI MİRAS

Siyonist devlet düşüncesi etrafında Yahudileri örgütleyen Theodor Herzl, dünyanın dört bir yanında dağınık halde yaşayan Yahudileri bir araya getirerek Filistin topraklarında bir Yahudi devleti kurmak için, İsviçre'nin Basel kentinde 26-29 Ağustos 1897 tarihleri arasında ilk Siyonist kongreyi toplar. Kongreden sonra Herzl, 3 Eylül 1897'de günlüğüne şunları yazar:

"Kim ne derse desin, ben birkaç gün önce İsviçre'nin Basel kentinde Yahudi

devletinin temellerini attım. Şu günlerde, belki de tüm dünya kongreden bahisle bana gülüyor olabilir, ama belki 5 yıl sonra ya da en geç 50 yıl sonra, bunun gerçekleştiğine tüm dünya şahit olacaktır."

Herzl, "Topraksız halkın (Yahudiler) halksız topraklarda" (Filistin toprakları) devletleşmesinin ilk adımını atmaktan "gurur" duyur.

1904 ile 1914 yılları arasında gerçekleşen İkinci Aliyah'ta (İkinci Göç) 40 bin Yahudi Filistin'e yerleştirildi.

1908 yılında Siyonist bir örgüt olan Yafa "Filistin Bürosu"nu kurdu. Örgüt, Filistin'de sistematik olarak genişlemek için, "Yahudi yerleşim" politikası yürüttü. Bugüne kadar da bu "yerleşimciler" vasıtasıyla Filistinliler topraklarından zorla sökülüp atılmaya devam edildi.

BALFOUR DEKLARASYONU

İngiltere Dışişleri Bakanı Balfour'un I. Dünya Savaşı'nın üçüncü yılında (1917) Siyonist hareketin önde gelen figürlerinden Rothschild'e hitaben yazdığı "Filistin topraklarında Yahudiler için bir vatan" vadeden mektup, tarihe "Balfour Deklarasyonu" olarak geçti.

Balfour o mektupta, "Saygıdeğer Lord Rothschild, Majestelerinin Hükümeti adına kabineye sunulan ve kabul edilen Yahudi Siyonist isteklerini sempati ile karşılayan müteakip deklarasyonu iletmekten memnuniyet duyuyorum. Majestelerinin hükümeti, Filistin'de Yahudiler için bir milli yurt kurulmasını uygun karşılamaktadır ve bu hedefin gerçekleştirilmesini kolaylaştırmak için elinden geleni yapacaktır. Bu deklarasyonu, Siyonist Federasyonu'nun bilgisine sunmanızdan memnuniyet duyacağım. Saygılarımla, Arthur James Balfour"

İngiliz emperyalizminin bu deklarasyonu, Siyonist İsrail devletinin kurulmasına giden yolda, Theodor Herzl'in Ba-

sel'deki "Siyonist Kongre"sinden sonra atılan en önemli adım ve 'kilometre taşı' olur.

Rothschild işe Balfour arasında geçen karşılıklı yazışmalar, Siyonist devlet kurulmasına giden yolda, İngiltere'nin savaşa yeni dahil olan ABD'de güçlü olan "Yahudi diasporasını" etkilemeyi de amaçlıyordu.

Theodor Herzl'den sonra Siyonist bayrağı devralan Vladimir Jabotinsky 1937 yılında "Demir Duvar" adlı bir makale yayınladı. Vladimir Jabotinsky bu makalede, "Ancak işgal nedeniyle haklarından mahrum bırakılan Filistinliler Filistin'in bir kısmının kendilerine ait olduğunu iddia ederlerse bu 'ahlak dışıdır' çünkü İsrail bölünmeyi kabul etmez.

Böyle bir ahlak yamyamlar arasında kabul edilebilir ama uygar bir dünyada kabul edilemez" diye yazar.

Jabotinsky makalesinin devamında, "Filistinli Araplarla gönüllü bir anlaşmaya varılması pek olası değil. Siyonist sömürgecilik Filistinlilere bakılmaksızın devam etmeli.

(...) Bizimle Filistinli Araplar arasında gönüllü bir anlaşma olamaz. Ne şimdi ne de gelecekte."

Jabotinsky, Filistin topraklarını işgal eden Siyonistleri "uygar" işgale uğrayan Filistinlileri "yamyam" ilan eder. Jabotinsky'nin yeni varyantları olan bugünkü Siyonist yöneticilerde aynı tonda ve aynı lügatle konuşuyorlar. 7 Ekim sonrası İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant, Gazze'ye "tam abluka" emri verirken, elektriği keseceğini, gıda, su ve yakıt girişini engelleyeceğini açıkladı. Gallant, "İsrail, 'insansı hayvanlarla' savaş halindedir" diyerek, Jabotinsky'den geri kalmadığını ve ne kadar "uygar" olduğunu kanıtladı!

Evet Basel'de yapılan kongreden 51 sene sonra 1948'de Siyonist İsrail devleti, fikir babaları Theodor Herzl'in "öngördüğü" üzere, Filistin toprakları işgal edilerek ilan edildi.

Emperyalist-kapitalist devletler tarafından II. Dünya Savaşı'nda 'galip' çıkan ve o 'büyük' devletler liderliğinde 20. yüzyılın ilk yarısında yaşanan savaşların ve "barışa yönelik tehditlerin" tekrarını önlemek ve "uluslararası barış ve güvenliği korumak amacıyla" oluşturulan ve bir "dünya teşkilatı" olduğu iddia edilegelen

bir BM var ya? İşte o BM kararlarını hiçe sayan Herzl ve Jabotinsky'nin ardılları olan bugünün Siyonist yöneticileri, aynı argüman ve yöntemlerle bütün bir dünyanın gözü önünde bir soykırım uyguluyorlar. Ortakları ABD ve AB emperyalistleriyle birlikte insanlığa karşı savaş suçları işliyorlar. BM şefi Guterres, "Gazze çocuk mezarlığına dönüştürüldü" diye yakınmanın ötesinde bir şey yapamıyor. BM ve "uluslararası hukuk" safsatası sadece 'güçlülerin' lehine işletiliyor. Bugüne kadar de hep öyle işletildi.

"ANTI-SOSYAL DAVRANIŞLARIN VÜCUT BULMUŞ HALİ" SİYONİST AYGIT

Karl Marx "Yahudi Sorunu" (Sol Yayınları 1997) adlı eserinde, "Yahudiliğin (-Siyonizm- yazarın notu-yn) ve Yahudi zihniyetinin kökünde fırsatçılık ve kişisel çıkar vardır" der ve Yahudiliği, "Anti-sosyal davranışların vücut bulmuş hali" olarak tanımlar. Devamında Marx, "Günümüz Yahudisinin özünü yalnızca Pentateuch'ta (Tevrat-yn) ya da Talmud'da (Yahudi tören kuralları ve efsanelerini kapsayan dini metinler-yn) değil, bugünkü toplumda da buluyoruz, üstelik soyut değil, en üst düzeyde ampirik (deney ve tecrübe ile kanıtlanmış olan-yn) bir öz olarak, yalnızca Yahudi sınırlanmışlığı olarak değil, toplumun Yahudice sınırlanmışlığı olarak."

Kuruluşundan buyana Siyonist İsrail, Yahudi halkının çektiği acıların mislini Filistin halkına çektirmeyi kendine kılavuz edinmiş, yapılanları onaylamayan, karşı çıkan, reva görmeyen her kim olursa olsun, 'antisemitizm' suçlaması ile susturmaya çalışmış, çalışmaktadır. Jabotinsky, "Yerli halk, 'uygar' olsun ya da olmasın ister uygar ister 'vahşi' olsun, sömürgecilere her zaman inatla direnmiştir" diyecek kadar da 'gerçekçi' olduğundan, "yamyam" Filistinlilerin "uygar" Siyonizm için topraklarından sökülüp atılması gerektiğini vaaz eder. Zira Filistin'in "halksız toprak" olmadığını en bilen Siyonistlerdir. Kuruluş harcında "üstün ırk" miti ve saldırganlık olan Siyonist İsrail, "Ne şimdi ne de gelecekte" Filistinlilerle "barış içinde bir arada" yaşayamayacağı 'ampirik' olarak kanıtlanmış bulunuyor. Bu yönüyle Siyonist savaş aygıtı sadece Filistinlilerin değil ırkçı-Siyonist olmayan Yahudilerin de baş belasıdır. Salırganlığı temel alan, Siyonizm'i de kendisine toplumsal köken yapan emperyalist-Siyonizm alt edilmeden, Filistin toprağında ne Yahudiler ve ne de Filistinliler için, barışın ve sükûnetin olması mümkündür... Filistin'de olduğu gibi, bütün bir emperyalist dünyanın savaş aygıtlarıyla direnen bir halkı yenebilirsiniz, ama teslim almazsınız.

Borbet işçilerine dayanışma ziyareti

İşçilerin Birliği Hakların Kardeşliği Platformu (Bir-Kar) çalışanları, Almanya'nın Solingen kentinde alüminyum araba janti üreten IG Metal üyesi Borbet işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundu. İşçiler, geçen sene (2022) aralık ayından itibaren işten atılmaları karşılığında tazminatları için direnişlerini sürdürüyorlar.

Ziyaret sırasında yapılan sohbetlerde işçiler, 28 Kasım 2022 tarihinde şaibeli bir "iflas" gerekçesiyle fabrikayı kapatmak isteyen işverenin, iş yeri temsilcisi ve aynı zamanda sendika temsilcisi olan kişiden imza aldığı, bu kişinin işçilere haber vermeden imza atmasıyla iş yerinin kapandığını anlattı. İşçilerin direnişte olduğu sürece ücretlerinin üç sene boyunca fabrika sahibi kapitalist tarafından ödenmesi gerekirken, iş yerinin kapatılmasından kaynaklı 2022 Temmuz ayından itibaren gelirleri işsizlik kasasından ve kesintili olarak ödeniyor.

Tazminatları için de direnen işçilerin anlattığına göre, yasal olarak çalışılan her yıl için 5 bin Euro tazminat ödenmesi gerekiyor. Başta işçileri kayda almayan patron, eylemlerin süregelmesiyle 5 ila 15 bin Euro arasında komik rakamlarda tazminat teklifi yaptı.

Sohbet edilen işçiler arasında kimileri 11, kimileri 25, hatta 42 sene boyunca Borbet fabrikasında çalışanlar

vardı. 25 senelik bir işçi, çalıştığı süreye göre 125 bin Euro tazminat alması gerekirken, patronun kendisine yaklaşık 13 bin Euro teklif ettiğini ve bunun tamamını alıp almayacağı konusunda şüpheli olduğunu aktardı.

İşçilerin verdiği mücadele sayesinde Solingen yerel mahkemesi işten çıkarmaları geçersiz sayan bir karar aldı. Ancak kapitalistin yerel mahkeme kararına itirazı üzerine dava Duesseldorf'taki üst mahkemeye sevk edildi. 9 Ocak 2024'ten itibaren Düsseldorf'ta gerçekleşecek ilk duruşmaya işçiler şimdiden hazırlıklara başlamayı ve yapacakları faaliyetlerle kitlesel katılım sağlamayı planlıyorlar.

Yaklaşık bir senedir mücadelelerini ve direnişlerini sürdüren işçiler, iki haf-

tadan beri tren istasyonu veya Borbet fabrikası önünde yapmaya başladıkları eylemlerini sene sonuna kadar sürdürecektir. Seneye davanın taşınmasıyla beraber eylemler de Düsseldorf'ta sürdürülecek.

Direnen işçiler, kapitaliste karşı verdikleri sınıf kavgasında kazanım elde etmenin yolunun mücadeleden geçtiğine emin olduklarını ve kazanım elde etmek için mücadeleyi sonuna kadar devam ettireceklerini ifade ettiler.

Son olarak direnen işçiler, 18 Kasım Cumartesi günü düzenlenecek "25. Yıl: Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!" etkinliğine katılmaları ve direnişlerini orada anlatmaları için davet edildiler.

KIZIL BAYRAK / SOLİNGEN

Gate Gourmet işçilerinden BİR-KAR'ın çağrısına yanıt

Bir-Kar çalışanları 18 Kasım'da Wuppertal'da düzenlenecek merkezi gece etkinliği için çalışmalarını birkaç ülke ve birçok kentte sürdürüyor. Frankfurt Bir-Kar İşçi Komisyonu bu çerçevede Gate Gourmet işçilerini etkinliğe katılmaya davet etti.

Geçen aylarda işyeri temsilcisi keyfi bir şekilde işten atıldığında, şirketin saldırısına karşı işçiler, Bir-Kar'ın etkin desteyi ile mücadele etmiş ve kapitalist-te geri adım attırarak işyeri temsilcisinin işe iade edilmesini sağlamışlardı.

Bir-Kar'ın işçilere çağrısı

Yaklaşık 7 yıldır birlikte omuz omuza mücadelede ediyoruz. Zor zamanlarımız oldu, bazen kaybettiğimiz haklarımız oldu. Ama yılmadık, birlikte olmayı el-

den bırakmadık ve hep birlikte direndik!

En son baş temsilcinizi işten uzaklaştırdılar, bununla size gözdağı verip birlikteliğinizi dağıtmak istediler!

Tam da burada siz içeride biz dışarıda birlikte güzel bir direniş örneği sergiledik. Uzun bir direnişti: toplantılar, mahkemeler, basın açıklamaları, işçi buluşmaları, bildiriler, afişler ve daha anlatamayacağımız mücadele araçlarını seferber ettik.

Tüm bunları birlikte yaptık ve kazandık!

Şimdi 25 yılımızda daha güçlü kazanmak için işçi temsilciliğini ayın 18'de düzenleyeceğimiz etkinliğe davet ediyoruz!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU- FRANKFURT

Gate Gourmet İşyeri temsilciliğinin işçilere çağrısı

İşçi sınıfı mücadelesi veren ve işçilerin sömürüye karşı haklı mücadelesini yıllardır büyük bir emekle yürüterek 25. yılını kutlayan işçi sınıfı devrimcisi yoldaşları bu anlamlı gecelerinde yalnız bırakmayalım.

Biz işçiler olarak son derece haklı davamıza sahip çıkma adına Bir-Kar'ın çağrısına cevap olarak hep birlikte geceye katılalım. Tüm dost ve yoldaşlara önemle duyurulur.

GATE GOURMET İŞÇİLERİ

“Dünya siyasetinde bir dönüm noktasındayız”

A. Engin Yılmaz

Emperyalistler arası ilişkiler ve dünyadaki olayların gelişim seyri, “yeni bir dünya savaşı tehlikesi büyüyor” kaygı ve tartışmasını yoğunlaştırdı. Bu, özellikle Ukrayna savaşıyla daha güncel hale geldi. İsrail siyonizminin Filistin halkını hedefleyen soykırım saldırısı ise bu kaygı ve tartışmalara yeni boyutlar kattı. “Siyonist saldırganlığın durdurulmaması halinde Ortadoğu’nun savaşın ateşine sürükleneyeceği, bunun da yeni bir dünya savaşı riskini tetikleyeceği” değerlendirilmesi yaygın bir kabul görüyor. Zira “İsrail-Filistin çatışması” bağlamında bölgede yaşananlar, temelde emperyalist güçler arasındaki kışımadan bağımsız değildir.

Genel bir istikrarsızlığın egemen olduğu bugünün dünyasında giderek derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal bunalım, emperyalist savaşlarla aşılma isteniyor. Dolayısıyla dünyamız yeni bir savaşlar dönemi içine girmiş bulunmaktadır. “Dünyamız uyur gezer bir şekilde felakete doğru ilerliyor”, “Dünyamızın başı büyük deritte”, “İçinde olduğumuz ve deneylediğimiz kriz savaşa gidebilir”, “Dünya siyasetinde bir dönüm noktasındayız” gibi değerlendirmeler, bizzat emperyalist şefler tarafından yapılmaktadır.

Siyonist soykırımın yol açtığı gelişmelerden hareketle Almanya Savunma Bakanı Boris Pistorius, Alman halkını olası bir savaşa ikna etmeye çalışıyor ve Federal Cumhuriyetin “Savaşa hazır hale gelmesini” talep ediyor. Alman Silahlı Kuvvetlerinin hemen silahlandırılması için kullanıma sunduğu 100 milyar Euro’nun ancak 2028 yılına kadar yeterli olacağını ve yenisinin gerekli olacağını hatırlatıyor. “Daha fazla kaynak ülke savunmasına ayrılmalı” yönünde bir “zihniyet değişikliği” yapması için halka çağrıda bulunuyor. “Avrupa’da bir savaş tehdidi olabileceği fikrine alışmamız gerekiyor” diyen Pistorius, NATO ve AB’ye yönelik eleştirileri ise “Almanya’nın güvenliğine yönelik bir tehdit” olarak tanımlıyor. ABD Başkanı Biden de cuma günü Şili lideri Boric’le konuşurken, “Tarihi bir andayız. Ortadoğu’da olup bitenler dünyanın önümüzdeki 80 yılını belirleyecek” ifadelerini kullandı.

Ekonomik bunalım ve emperyalist

hegemonya mücadelesi militarizmi azdırmakla kalmadı, silahlanma yarışını da tarihte eşine rastlanmayan düzeylere ulaştırdı. Bu ise emperyalistler arasındaki mücadeleyi kızıştırmakta, dünyanın hemen tüm bölgelerini hegemonya çatışmasının sahasına dönüştürmektedir. Tüm bunlar, yeni bir dünya savaşı riskini büyütülmektedir. Nitekim ABD, rakiplerini dizginleme ve hegemonyasını sürdürme uğruna giriştiği Afganistan işgalini “21. yüzyılın ilk savaşı” olarak tanımlamıştı. Yeni yüzyılı “savaşlar yüzyılı” ilan eden ABD, Afganistan’ın ardından 2003’te Irak’ı işgal etmişti. 2010’dan itibaren ise Libya, Suriye ve Yemen emperyalist saldırganlık ve savaş politikası kapsamında yakılıp yıkıldı. İnsanlığa büyük toplumsal acılar yaşatan ve tarifi zor sosyal yıkımlar yaratan bu savaşlar, güç kaybeden ABD’nin, hegemonyasını korumak için yakıp/yıkma, yok etme sürecinde olduğuna işaret ediyor.

ABD ve NATO, yıkıcı savaşlar serisinin ardından Ukrayna savaşını kışkırttılar. Ukrayna’daki savaş, ABD ve batılı emperyalistlerin doğrudan desteği ve kışkırtmalarıyla devam ediyor. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Ukrayna’daki savaşın bir dünya savaşına dönüşmesinin mümkün olduğuna inanıyor: “Tehlike ciddidir, gerçektir, hafife alınmamalıdır” uyarısında bulunuyor. Olası bir üçüncü dünya savaşı tehlikesi, Ukrayna savaşı ve silesiyle tekrar tekrar gündeme geliyor. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, “Artık Avrupa’da yalnızca tarihten bildiğimiz ölçekte bir savaşla karşı karşıyayız” diyor. “Bu, Avrupa’nın güvenliği açısından zor bir an” diye de ekliyor. Almanya Başbakanı Olaf Scholz, “Avrupa’nın yeni bir savaş tehdidiyle karşı karşıya olduğu-

nu” söylerken, İngiltere Başbakanı Rishi Sunak da “Avrupa’nın 1945’ten bu yana belki de en büyük savaşı” ile karşı karşıya bulunduğunu savunuyor.

Ukrayna’daki savaşın nedenleri ABD-NATO cephesinin kurban ettiği bu ülkenin çok ötesine uzanan emperyalist güçler arasındaki çatışmaya dayanıyor. Dolayısıyla bugün Doğu Avrupa her zamankinden daha fazla militarize edilmiş durumdadır. Baltık Denizi ile Karadeniz arasındaki coğrafyada nükleer güçler bir kez daha karşı karşıya geliyor. Finlandiya ve İsveç emperyalist savaş aygıtına katılarak NATO’nun Rusya ile olan sınırının uzunluğunu iki katına çıkaracaklarını açıkladılar. Rusya Güvenlik Konseyi başkan yardımcısı Dimitry Medvedev, Finlandiya ve İsveç’in NATO’ya girişinin “Baltık ülkeleri için nükleer silahtan arındırma statüsüne ilişkin müzakerelerin sonu” anlamına geldiğini söyledi. ABD ve NATO, Ukrayna’da Rusya’ya karşı savaş sürdürür ve bunu “ulusal güvenliğinin gereği” diye savunurken Çin’e karşı da silahlanıyor ve askeri provokasyonlarını artırıyor. Dev askeri aygıtına rekor meblağlarda para akıtıyor.

Çin’i, “küresel hakimiyetine yönelik en büyük tehdit” olarak algılayan ABD’nin emperyalist şefleri, Pekin yönetimini “saldırganlık” ve “yayılmacılıkla” suçluyor. Bu suçlamayı yaparken Güney ve Doğu Çin Denizlerindeki provokatif operasyonlarını genişletiyor, saldırgan eylemlerini tırmandırmaya devam ediyorlardı.

Dünyanın en büyük iki ekonomisi olan ABD ile Çin arasındaki hegemonya rekabeti, Asya-Pasifikte savaş tehlikesini

büyütüyor. Hint-Pasifik Komutanlığı görevinden ayrılan Amerikalı Amiral Phil Davidson, Tayvan nedeniyle Çin ile beş yıl içinde bir savaşın yaşanacağını iddia etti ve askeri planlamanın da buna göre yapılması gerektiğini savundu. Çin’i ve Rusya’yı “saldırganlık” ve “yayılmacılıkla”, “uluslararası düzeni yıkmakla” suçlayan ABD Ortadoğu’da, Orta Asya’da ve Kuzey Afrika’da yalanlara dayanarak emperyalist savaşlar yürütüyor. ABD’nin Gazze’de İsrail eliyle soykırım yapmasının, tüm bölgelerde saldırganlık ve savaşa dayalı politikaya sarılmasının gerisinde, hegemonik düşüşü ne pahasına olursa olsun durdurma hedefi var. “Yumuşak gücü” etkisizleştirdiği ölçüde tüm işi savaş makinesi üzerinden götürmeye çalışıyor.

KRİZ COĞRAFYASI VE EMPERYALİST MÜDAHALE ALANI OLARAK ORTADOĞU

Uluslararası gündemin odağında bir kez daha Filistin davası ve siyonist vahşet var. Soykırıma dönüşen siyonist saldırganlığın gerisinde ise ABD ve onun arkasında saf tutan batılı emperyalistler var. Bölgede yaşanan ve yayılacak gibi görünen çatışmalar şimdiden büyük yankılar yaratmış bulunuyor. Siyonist şeflerin aylara yayılacağını söyledikleri bu vahşi saldırganlıkla tüm emperyalist ve gerici güç odakları da suç ortaklığı yapıyor. Biden’in “Ortadoğu’da olup bitenler dünyanın önümüzdeki 80 yılını belirleyecek” açıklaması, ABD emperyalizminin bölgedeki plan ve hedeflerini göstermekte, bunun ise dünya ölçüsünde etki ve sonuçları olacağı bilinmektedir. Siyonist saldırganlık devam ederken Ortadoğu’nun bir kez daha emperyalist saldırı, müdahale ve giderek savaşın ana hedefi haline gelme riski büyümektedir

ABD, güya Orta Doğu’daki çatışmanın olası genişlemesinden endişe ediyor. Ama batılı ortaklarıyla birlikte Filistin halkına yönelik soykırım suçuna ortak oluyor, siyonizme tam destek veriyorlar. Bölgeye filolarını ve nükleer denizaltısını gönderiyor. ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin pazar günü ABC televizyonuna verdiği demeçte, “Irak ve Suriye’deki askeri üslerimize füze ve insansız hava aracı saldırıları gördük” diyerek savaşa da-

hil olma bahaneleri arıyor. Hizbullah'ın yeni bir cephe açması, İran'ın müdahale etmesi ve hatta ABD'nin içine çekilebileceği daha geniş bir savaşın sadece mümkün değil, muhtemel olduğu da genel kabul görüyor. İsrail Savunma Bakanı Yoav Galant, Gazze Şeridi'nde Hamas'a karşı savaşta aylarca sürebilecek çatışmaların yaşanmasını bekliyor. Galant, pazar günü Tel Aviv'de yaptığı konuşmada, "Bir, iki ya da üç ay sürebilir ama sonunda Hamas diye bir şey kalmayacak" dedi. Gazze celladı iddialı konuşsa da savaşın beşinci haftasında Siyonist İsrail'in zafer kazanağına dair veriler henüz görünmedi.

Ortadoğu konumu ve halen de kapitalist dünya ekonomisinin en stratejik ihtiyaç maddesi olan petrol başta olmak üzere barındırdığı zengin kaynaklardan dolayı ABD'nin "yaşamsal çıkar alanı" sayılıyor. Bölge, halen dünya olaylarının seyrini belirlemede özel bir öneme sahiptir. Emperyalist nüfuz mücadelelerinin, müdahale ve savaşların temel hedefi olması da bundandır. Dünya ölçüsünde emperyalistler arası çatışmanın giderek şiddetlendiği, hegemonya mücadelesinin kızıştığı, saldırganlık ve savaşların yaygınlaştığı bu koşullarda Ortadoğu bölgesel bir savaşın tehdidi altında bulunuyor.

Dinci-faşist Binyamin Netanyahu hükümeti tarafından Gazze'de gerçekleştirilen soykırımın amacı, ABD emperyalizminin bölgedeki egemenliğini ve siyonist İsrail'in konumunu güçlendirmek, rakipleri karşısında üstünlük sağlamaktır. Bundan dolayı ABD ile yedeğindeki batılı güç odakları, saldırgan ve savaşçı politikalarıyla dünya medeniyeti için bir tehdit oluşturmaya devam ediyor. Emperyalist çatışmaların yeni bir evresine girildiği bugünkü koşullarda bu tehdit giderek büyümektedir. Birinci ve ikinci dünya savaşında emperyalistler kendi yıkıcı "çözümünü" bulmuştu. Ancak yaşananlar, her "çözümün" emperyalist çatışmanın bir sonraki aşamasına zemin hazırladığını da göstermişti. Şimdi kapitalist sistemin ve emperyalist düzenin çoklu bunalımından çıkmak için bir kez daha savaşlara baş vurmak, emperyalistler için "çözüm yolu" olarak görülmektedir.

Zira TKIP programının da vurguladığı gibi: "Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi."

Dünya halklarından Filistin direnişine destek

Siyonist İsrail'in bir aydır emperyalist devletlerin desteği ile Gazze'de işlediği savaş suçlarına karşı dünya halkları sokaklara çıktı. Dünyanın birçok merkezinde 100 binlerce emekçi alanları doldurarak İsrail'in soykırım yapmasını protesto ederek Filistin halkının yanında olduğunu gösterdi.

ALMANYA'DA YASAKLARA RAĞMEN EYLEM

Almanya'nın başkenti Berlin'de ve farklı şehirlerinde binlerce eylemci Alman devletinin yasakları ve polis zorbalığına rağmen sokaklara çıktı. Alman devleti bugüne kadar birçok eylemi yasadışı ilan etti. Ancak bu yasakların birçoğu fiili olarak aşıldı.

Son olarak Berlin'deki Alexanderplatz/Alexander Meydanı'nda toplanan binlerce eylemci Filistin bayrakları ile Postdamer Platz metro istasyonuna yürüdü. Cumartesi günü yine Almanya'nın birçok eyaletinde Filistin halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Yapılan konuşmalarda Alman emperyalizminin İsrail'e sınırsız destek vermesi ve Siyonist rejimle suç ortaklığı protesto edildi.

Amerika'da Biden'ın İsrail'e desteği protesto edildi

Başkent Washington'da 300 bine yakın eylemci Özgürlük Meydanı'nda bulundu. Bu eylemin Amerika'da tarihteki en kitlesel Filistin'e destek eylemi olduğu belirtildi. Yapılan konuşmalarda

Joe Biden yönetiminin İsrail'e yaptığı silah ve lojistik destek protesto edildi. Gösteride "Katliamı durdurun", "Gazze yaşasın" pankartları taşıyan eylemciler, ABD'nin İsrail'e yardımı kesmesini istedi; "Ateşkes yoksa oy da yok" sloganları attı.

Uluslararası Halk Meclisi, 450'den fazla grubun yürüyüşü desteklediğini açıkladı.

Washington DC dışında New York, Los Angeles, Detroit, Seattle başta olmak üzere ABD'nin diğer şehirlerinde de kitleler Filistin'e destek eylemlerine katılmak için sokaklara çıktı.

İngiltere'de yüzbinler alanlardaydı İngiltere'de en kitlesel eylem başkent Londra'da yapıldı. İngiltere'de "Filistin için eylem gününde" 100 binlerce insan eylem alanında bulundu. Kitleler Londra'nın birçok farklı mahallesinden Trafalgar Meydanına yürüdü. İngiltere'nin Londra dışındaki birçok şehrinde de Siyonistlerin vahşi saldırılarını protesto etmek ve Filistin halkıyla dayanışma amacıyla eylemler yapıldı.

İskoçya'nın Glasgow kentinde toplanan yüzlerce kişi Filistin'e destek ve dayanışma gösterisi düzenledi.

Arjantin'de başkent Buenos Aires'te toplanan binlerce kişi İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarına tepki gösterdi. Filistin bayrakları ile yürüyen binlerce eylemci siyonist İsrail'i protesto etti.

Kanada'nın Toronto kentinde binlerce kişinin katıldığı Filistin'e destek eyleminde Siyonist İsrail protesto edildi. ABD Başkonsolosluğu önünde toplanan eylemciler şehir merkezine yürüdü.

İtalya'nın başkenti Roma'da toplanan binlerce kişi Filistin'e destek amacıyla yürüdü. Eylemde Filistin için destek ve dayanışma sloganları atıldı.

Norveç'in başkenti Oslo'da en kitlesel Filistin'e destek eylemi yapıldı. Norveç Filistin Komitesi'nin yaptığı çağrıya, binlerce emekçi alanlara çıkarak karşılık verdi.

Yunanistan, Venezüella, Japonya, Ürdün gibi dünyanın farklı kıtalarında bulunan ülkelerde de Siyonist İsrail'in Gazze'de işlediği savaş suçlarını protesto etmek ve Filistin halkıyla danışmak için pek çok kentte destek eylemleri gerçekleştirildi.

Eylemlerin hem çok daha kitlesel geçmesi hem çok daha geniş alanlara yayılması, emekçi kitlelerin emperyalist/Siyonist barbarlığa karşı çıktığına işaret ediyor. ABD ile Batılı emperyalistlerin desteği ile Gazze'de soykırım yapan Siyonist rejimin vahşi yüzünü örtme imkânı kalmamıştır. Ne savaş suçlusu Gazze kasabı Netanyahu'nun yalanlarına inan ne de onunla suç ortaklığı yapan emperyalist şeflerin riyakar vaazlarını dikkate alan var. İnsanlığa karşı işlenen suçları ve failerini dünya tanıyor artık.

TKİP VII. Kongresi toplandı!..

Devrimi ve devrimci

Yakın zamanda toplanan TKİP VII. Kongresi çalışmalarını başarıyla tamamlamış bulunmaktadır. Temel parti örgütlerinin seçilmiş delegeleriyle temsil edildiği TKİP VII. Kongresi, kongre hazırlık sürecinde partiye sunulmuş gerekçeli gündemi esas olarak çalışmalarını yürüttü. Gündemini oluşturan sorunları verimli tartışmalar içinde ele alıp bir sonuca bağladı. Yeni Merkez Komitesi'ni de seçerek çalışmalarını başarıyla tamamladı.

Parti tüzüğü'nün öngördüğü zaman sınırları içinde parti kongresi toplamak, parti içi demokrasimizin temel gereklerinden biridir. Bu çerçevede parti kongrelerimiz, çok özel durumlar dışında, parti tüzüğü'müzün tanımladığı zaman süreleri içinde düzenli olarak toplanagelmıştır. Fakat TKİP VII. Kongresi, sözü edilen özel durumlara ikinci bir örnek olarak, biraz gecikerek toplanabildi.

Bu gecikme Covid-19 pandemisinin yol açtığı çok özel koşulların bir ürünü oldu. Bu aynı koşullar, sermaye iktidarının toplum üzerindeki denetim imkanlarını yeni bir düzeye çıkarmasına da uygun bir vesile oluşturmuştu. Bu da partimizi güvenli bir kongre toplayabilmek için çok daha güç koşullarla yüz yüze bıraktı. Bunun yarattığı yeni sorunları anlamak ve aşmak doğrultusundaki çabalar, yeni parti kongremizin toplanmasında ek bir gecikme nedeni haline geldi.

2021'de '71 Devrimci Hareketi'nin, 2022'de Kızıldere ve 6 Mayıs'ın, bu yıl ise İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 50. Yılı'nı geride bıraktık. Elli yıl öncesinin bu tarihi olayları bir arada, devrimci hareketimizin yeniden doğuşunu ve böylece açılan devrim yolunda oluşan çok önemli bir düşünsel, politik ve moral birikimi simgelemektedir. Ama yazık ki aradan geçen elli yılın ardından bugün dönüp baktığımızda, devrimle birlikte bu devrimci birikimin de sol hareketin ezici bir kesimi tarafından terkedildiğini görüyoruz.

Doğumunu, temel yapısal zayıflıkları ve halkçı kimliği üzerinden geçmiş devrimci hareketin çok yönlü bir eleştirisine borçlu olan partimiz, öte yandan bu aynı geçmişin devrimci kazanımlarına

sahip çıkmak ve sınıf devrimciliği içinde anlamlandırarak geleceğe taşımak kararlılığı içinde olmuştur. Bu geçmiş devrimci hareketimizin ele alınışında, daha en başından açıklık ve tutarlılıkla ortaya koyduğumuz bir bakış açısı ve tutum olageldi. Devrimci hareketimizin yeniden doğuşunun 50. Yılında kendi kuruluşunun da 25. Yılı'nı kutlayan partimiz bu alandaki kararlılığını sürdürecektir, devrim bayrağını yükseklerde tutacak ve bunun ayrılmaz bir gereği olarak devrimci birikimimizi savunacaktır.

Devrimi ve devrimci birikimimizi savunduk, savunuyoruz ve savunacağız!

1 DÜNYA

Dünyadaki gelişmeler üzerine değerlendirmeler ve bundan çıkarılacak politik sonuçlar ve görevler, kongremizin temel çalışma gündemlerinden biri oldu. Bunun bir yanını küresel ve bölgesel düzeyde emperyalist dünyanın iç ilişkilerindeki yeni gelişmeler, öteki yanını dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve halk hareketlerinin durumu ve gelişme sorunları oluşturdu.

2018 yılı sonunda toplanan TKİP VI. Kongresi'nden bu yana dünyada yaşanan gelişmeler içinde iki olay ayrı bir önem

taşımaktadır: Covid-19 pandemisi ve Ukrayna savaşı. Tümüyle farklı nitelikteki bu iki olayın iki ortak noktası var. Etki ve sonuçları bakımından tüm dünyayı kapsamaları, bunlardan ilkidir. Kapitalist dünya sistemi hüküm sürdüğü sürece, insanlığı bekleyen yeni sorunlar ve daha büyük felaketler konusunda sarsıcı birer yeni örnek oluşturmaları ise, ikincisidir.

İlki, Covid-19 pandemisi, kapitalist dünya sisteminin bu türden toplumsal felaketlerin yalnızca kaynağı değil, fakat üstesinden gelebilmenin de asıl engeli olduğunu gözler önüne serdi. Kapitalizm için esas olanın, toplumun temel maddi ve kültürel ihtiyaçları değil, fakat yalnızca artı-değer sömürsü, dolayısıyla kapitalist kâr ve buna dayalı sermaye birikimi olduğu, bu sarsıcı olayla bir kez daha tüm açıklığı ile ortaya çıktı.

İkincisi, Ukrayna savaşı ise, emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde gerçek bir dönüm noktasını işaretlemektedir. Son yirmi yıldır bu ilişkileri belirleyen temel olgu hegemonya krizi, bunun bir yansıması olarak da emperyalist nüfuz mücadeleleri, bu mücadelelerin körüklediği militarizm ve silahlanma yarışı, bunların kaçınılmaz sonucu olarak da saldırganlık ve savaşlar dizisi olmuştur. Ukrayna savaşı bu dizinin yeni bir halkası olmakla kal-

madı, emperyalist nüfuz mücadeleleri ile onun ayrılmaz bir parçası olan militarizmi ve silahlanma yarışını yeni bir düzeye çıkardı. Böylece emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde köklü değişikliklere sahne olan yeni bir dönemi kesin olarak başlatmış oldu.

Partimizin etki ve sonuçları dünya ölçüsünde yaşanan bu iki önemli olaya ilişkin olarak zamanında ortaya konulmuş temel önemde değerlendirmeleri var. Kongremiz konuya ele alırken doğal olarak bu ön birikime dayandı.

1.1- KÜRESEL SALGIN, KAPİTALİST SİSTEM VE SOSYALİZM

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'de yayınlanan Pandemi ve sosyalizm başlıklı kapsamlı değerlendirme bunun örneklerinden biridir (Sayı: 322, Haziran 2020). TKİP VII. Kongresi, Covid-19 pandemisi sorununu teorik ve tarihsel bir çerçeve içinde ele alan ve bir dizi temel önemde sonuca bağlayan bu metni onaylayarak kendi çalışma materyalinin bir parçası saymaktadır. Bu metinden de hareketle, kapitalizm koşullarında doğanın ölçüsüzce ve kuralısızca yağmalanması, bunun doğanın ve canlı yaşamın milyonlarca yıl içinde oluşmuş dengeleri

Birikimi savunuyoruz!

üzerindeki yıkıcı etkisi, bu etkenlerin bir arada toplum sağlığı ve dolayısıyla salgın hastalıklarla kopmaz bağı üzerine aşığıdaki temel önemde hususların altını çizmekte, halen ardı arkası kesilmeyen yeni küresel salgın haberleri ortamında, bu temel düşüncelerin güncel önemine ayrıca dikkat çekmektedir:

- Günümüzde insanlığın bütününe tehdit eder hale gelen salgın hastalıklar sorunu ile kapitalizmin yapısı ve temel işleyiş mantığı arasında kopmaz bir ilişki vardır. Yüzyıllardır emekçi insanın yanı sıra doğayı da hiçbir kural ve ölçü tanımadan hoyratça sömürüp yağmalayan kapitalist sistem, toplumsal devrim tehdidinden ve böylece her türlü engelden kurtulmuş olmanın da verdiği pervasızlıkla, son kırk yılda bunu en yıkıcı ve tahrip edici boyutlara vardırı. Emekçi insana ödetilen sonu gelmez bedellerden daha başından beri doğa da payını alıyordu. Ama son kırk yıldaki aşırı yüklenme, bunun artık gelip belli sınırlara dayandığını göstermektedir.

- Bu sınırların ötesinde, doğanın milyonlarca yıl içinde oturmuş dengesinin geri dönülemez biçimde bozulması ve böylece bir bütün olarak canlı yaşamın yok olma akıbetiyle karşı karşıya kalması vardı. Bu tehdit ve tehlike, son kırk yıl içinde bir dizi gösterge üzerinden açığa çıktı ve halen de dolu dizgin ilerliyor. Çevre kirliliği, ozon tabakası, sera etkisi, küresel ısınma, iklim sorunları, yenilene-meyen doğal kaynakların hızlı tükenişi ve elbette tüm canlı yaşam dengesinin git-gide bozulması, biyo-çeşitlilikte fakirleşme, bitki ve hayvan türlerinin kaybolması, canlı yaşamın çok zengin bir alanı olan denizlerdeki büyük kirlenme vb., vb... Son yirmi yılda birbirini izleyen çeşitli türden salgınlar, dolayısıyla tüm dünyayı sarsan Covid-19 salgını, bu tarihsel süreçten, bu sürecin bugün gelip dayandığı sınırlardan ayrı düşünülemez. Kapitalizm bir sistem olarak artık, insanlık için olduğu kadar gezegenimizin doğal dengesi ve dolayısıyla tüm canlılar dünyası için de son derece ölümcül bir tehdit haline gelmiştir.

- Salgın ve hastalıkların doğal ya da biyolojik nedenlerden öteye, temelde toplumsal nedenlere dayalı olduğunu ortaya koyan marksist dünya görüşü,

böylece toplum sağlığı sorunlarının ele alınışına köklü bir bakış açısı yeniliği getirmiştir. Yalnızca gelinen yerde değil fakat kapitalizmin tüm tarihsel geçmişi boyunca da, hastalıkların ve salgınların doğal ya da biyolojik nedenlerine daha yakından bakıldığında, bunların gerçekte toplumsal sorunlarla sıkı sıkıya bağlantılı olduğu görülür. Ağır ve sağlıksız çalışma koşulları, yoksulluk ve işsizlik, yetersiz ve kötü beslenme, sağlıksız barınma, temiz su kaynaklarından ve hijyen yaşam koşullarından yoksunluk, sağlıksız kent yaşamı ve genel çevresel koşullar, büyük çoğunluğun mahkûm edildiği kültürel gerilik ve cehalet vb., kapitalist sömürü ve özel mülkiyet düzeniyle kopmaz bağlar içinde bulunan bu ve benzer toplumsal nedenler, doğal/biyolojik nedenlerin etkide bulunabilmesinin de en uygun zeminleridir.

- Fakat son kırk yılda buna yeni boyutlar eklenmiştir. Sorun neo-liberal saldırının büyük kitlelerin çalışma ve yaşam koşullarında yarattığı ağır ve çok yönlü yıkıcı etki ve sonuçlardan öteyedir. Bu aynı dönemde bir yandan doğanın yağması ve tahribatı görülmemiş boyutlar kazanırken, öte yandan tarımsal ve hayvansal üretim alanı dünya ölçüsünde çok uluslu tekellerin denetimine girmiştir. Böylece yaşamsal önemdeki gıda sektörü, azami kâr uğruna insan yaşamı için en yıkıcı uygulamaların deneme alanına dönüşmüştür. Tekelci amaçlar ve muazzam karlar uğruna hayvanların ve bitkilerin genetiğine müdahaleler, yanı sıra genel olarak gıda sanayiinde kullanılan kimyasallar, insan türünü hastalık ve salgınlara daha açık ve onlar karşısında daha savunmasız duruma düşürmüştür. Böylece hastalıkların ve salgınların doğal/biyolojik nedenleri ile toplumsal nedenleri arasındaki ayırım günümüz dünyasında giderek silikleşmiş, anlamını yitirmiştir. İkisini de harekete geçiren dinamikler gelinen yerde artık iç içe geçmiştir. İkinin de kaynağında, egemen kapitalist dünya düzeninin varlığı ve temel işleyiş yasası durmaktadır.

- Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki temel ilkesel fark, kendini toplum sağlığı sorunlarına yaklaşımda da gösterir. Kapitalizm, kronik biçimde ürettiği toplumsal sorunlar ile insan sağlığını sürekli biçimde bozar. Böylece doğan sağlık sorunla-

rını ise kendisi için son derece kârlı bir sömürü alanı olarak kullanır. Kapitalist düzende bakım ve iyileştirme hizmetleri, tıbbi yatırım ve araştırmalar, silah sanayi denli kârlı bir sektör olan ilaç üretimi, tüm bunların belirleyici ilkesi, tüm öteki sanayi ve hizmet kollarında olduğu gibi, azami ölçüde kârlılıktır.

- Temel üretim araçlarını ve birikmiş zenginlikleri topluma mal eden ve toplumun ihtiyaçlarına dayalı bir planlama ile piyasa anarşisine son veren sosyalizm için ise aslanan toplumun sağlığıdır. Sosyalizmde insan sağlığı ilke olarak kamusal bir sorumluluk alanıdır. Toplumsal devrim burjuva sınıf düzenini yıkarak, böylece toplum sağlığını kronik biçimde çok yönlü olarak bozan toplumsal zemine de öldürücü darbeyi vurmuş olur. Sermayenin elinde ya da denetimindeki tüm sağlık kuruluşlarını ve ilaç fabrikalarını kamulaştıran toplumsal devrim, daha ilk adımda herkese eşit, ücretsiz ve kaliteli bir sağlık hizmetine yönelir. Eldeki imkanları ve kaynakları bu doğrultuda seferber eder. Sosyalizmde insan sağlığı için koruyucu önlem ve hizmetler esastır. Çalışma ve yaşam koşullarını toplumun tümü için iyileştirme, toplumun maddi ve kültürel yaşam düzeyini sistemli çabalarla yükseltme kaygısı, buna dayalı politika, önlem ve uygulamalar, salgın ve hastalıkların toplumsal nedenlerini temelden ortadan kaldırabilmenin köklü ve kalıcı çözüm yoludur.

- Toplum sağlığını kamusal bir sorumluluk olarak ele almak, tarihte ilk kez Ekim Devrimi'yle birlikte insanlığın gündemine girdi. Sovyetler Birliği örneğinin ağırlığı altında ve elbette kapitalist ülkelerdeki zorlu sınıf mücadeleleri sayesinde, hiç değilse Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerinde, devletler bu konuda bir dönem için sorumluluklar üstlenmek zorunda kaldılar. Devrim dalgasının çekilmesi, toplumsal mücadelelerin güç kaybetmesi ve Sovyetler Birliği'nin çözülmesiyle birlikte ise, tüm öteki iktisadi-toplumsal kazanımlara olduğu gibi sağlık alanındaki kazanımlara da toplu bir karşı saldırı başlatıldı. Kamusal hizmetler ve elbette sağlık hizmetleri de kapitalist piyasanın vahşi kurallarına terk edildi. Covid-19 salgını bunun en zengin toplumlar için bile ne anlama geldiğini

bütün açıklığıyla gözler önüne serdi.

- Küresel düzeydeki bir salgında küresel düzeyde yakın işbirliği ve sıkı bir dayanışma beklenir. Oysa kapitalizm koşullarında bu olanaksızdır. Küresel salgın döneminde, kapitalist dünyada ülkeler arası destek ve dayanışma bir yana, her bir kapitalist hükümet kendi hükümlerlik alanını kurtarmaya bakmış, bencilce hesaplar içinde hareket etmiştir. İnsanlığın karşı karşıya kaldığı küresel sorunlara küresel çözümler, halklar arası kardeşçe işbirliği, dayanışma ve giderek bütünleşme, çevrenin ve doğanın korunması, tüm bunlar ancak kapitalist dünya sisteminin aşılması ölçüsünde olanaklıdır. Çıkış ve çözüm, devrimci enternasyonalizmden ve dünya devriminden geçmektedir.

- Pandemi döneminde bir dizi şeyden vazgeçilebildi. Ama zorunlu yaşam ve geçim araçları ile temel hizmetlerden bir an olsun vazgeçilemedi. Bunların tümü de doğal olarak maddi üretim ve çalışma süreci içinde karşılandılar. Ve her ülkede bunu sağlayan işçi sınıfıydı. Modern toplumu ve yaşamı sırtlayan sınıf... Bu sınıf fiziki toplumsal varlığıyla günümüz dünyasında her zamankinden daha yaygın ve daha kalabalıktır. Ve pandeminin bir kez daha gösterdiği gibi, toplum yaşamının ana eksenini olarak en vazgeçilmez güçtür. Küresel salgınlara karşı olduğu kadar kapitalizmin ürettiği her türden küresel soruna köklü ve kalıcı çözüm de, bu sınıfın yeni bir dünyanın kapısını aralayabilmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Gelinen yerde emeğin kurtuluşu ile insanlığın kurtuluşu her zamankinden daha fazla birbiriyle kopmaz bir bağ içindedir.

1.2- UKRAYNA KRİZİ VE EMPERYALİST DÜNYA

Ukrayna savaşı, emperyalist dünyanın hegemonya krizini yeni bir safhaya taşıyarak, ABD emperyalizminin artık dünyanın değil fakat yalnızca NATO eksenli emperyalist Batı blokunun patronu olduğunu gösterdi. Savaşla birlikte militarizm ve silahlanma yarışı yeni boyutlar kazandı. Yeni durumu fırsata çeviren emperyalist Almanya ve Japonya, İkinci Dünya Savaşı suçluluğundan kalma son sınırlamalarından da sıyrılarak, yoğun bir silahlanma süreci içine girdiler. Emperyalist Batı kampının sıkça boyun eğdirici

bir silah olarak kullandığı yaptırımlar, iktisadi ve ticari bloklama sürecini hızlandırdı. Buna bağlı olarak da doların dünya egemenliği geri döndürülemez bir çöküş sürecine girdi. Bu arada savaş koşullarını fırsata çeviren emperyalist hükümetler, temel özgürlüklere saldırıyı yeni boyutlara vardırıdılar. Savaş bahane edilerek basın, düşünce ve ifade özgürlüğüne, Avrupa'nın bazı ülkelerinde baş gösteren grev dalgası gerekçe gösterilerek de sendikal haklara, özellikle de grev hakkına yönelik saldırılar gündeme getirildi.

Partimiz Ukrayna savaşını izleyen dönemde iki temel önemde değerlendirme yayınladı. Bunlardan ilki, savaşı hemen izleyen günlere ait olanı, teorik ve tarihsel bir perspektif içinde, olayların ve ilişkilerin gelişim seyrini, sonunda gelip Ukrayna savaşına bağlanmasını ayrıntılı olarak ele almaktadır. (Emperyalist dünya ve Ukrayna krizi, 27 Şubat 2022, www.tkip.org) Haziran 2022'de yayınlanan ikincisi ise, Ukrayna savaşı sonrası dünyayı çeşitli yönleriyle ele almakta ve bundan tüm önemini halen de koruyan temel bazı sonuçlar çıkarmaktadır. (Ukrayna krizi sonrası dünya, Ekim, Sayı:324, Başyazı)

TKİP VII. Kongresi, tüm temel noktalar üzerinden bu iki değerlendirmeyi onaylamakta ve bu metinleri kendi çalışma materyalinin ayrılmaz bir parçası kabul etmektedir. Bunlardan da hareketle, hala da dünya siyasetinin en önemli olayı olmayı sürdüren Ukrayna krizinin etki ve sonuçları hakkında aşağıdaki hususların altını çizmektedir:

- Sonu gelmeyen NATO genişlemesi, Ukrayna savaşı ve Tayvan gerilimi vb. gelişmeler, gerçekte aynı olgunun farklı yansımalarıdır. Tümünün gerisinde ABD emperyalizminin kendi liderliğindeki dünya düzenini koruma, bu çerçevede yarınki rakiplerini bugünden sınırlama ve güçten düşürme stratejisi yatmaktadır. Başarıya ulaşma şansından yoksun bu emperyalist strateji uluslararası gerilimi tırmandırmakta, militarizmi azdırmakta, silahlanma yarışını körüklemekte, emperyalist müdahalelerin ve savaşların yolunu düzlemekte ve en tehlikelisi, yeni bir emperyalist dünya savaşı riskini artırmaktadır.

- Halihazırda ABD emperyalizmi ve batılı emperyalist müttefikleri, onların saldırı ve savaş örgütü NATO ile Rusya, Ukrayna üzerinden çok yönlü ve çok boyutlu bir savaş halindedir. Ukrayna bu büyük çatışmanın yalnızca bir sahnesi ve Ukrayna halkı ise masum bir kurbandır. Savaş gerçekte batılı emperyalistler ile Rusya arasında sürdüğü içindir ki, yol açtığı önemli ve kapsamlı sonuçlar da tüm dünyayı dolaysız olarak etkilemektedir.

- Bizzat savaşın kendisi ve onu izleyen

tüm öteki gelişmeler, ABD'nin emperyalist dünyanın hegemon gücü olma konumunu dönüştürsüz biçimde yitirdiğinin tesicili olmuştur. Ukrayna savaşı çok kutuplu dünya gerçeğini tartışmasız bir olgu olarak gözler önüne sermiştir. İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen Pax Americana dönemi artık sona ermiştir. Savaşın ardından Avrupalı emperyalistlerin firesiz olarak ABD emperyalizmi ekseninde kümelenmesi, NATO'nun belirgin bir tutumla öne çıkması, resmen ya da fiilen sonuçta iki İskandinav ülkesiyle genişlemesi, Avrupa enerji piyasasının giderek Amerikan enerji tekelinin eline geçmesi, NATO'nun yeni bir düzeyde silahlandırılmasının Amerikan savaş tekeline çok kârlı yeni pazarlar açması vb. gelişmelerle, ABD emperyalizmi, emperyalist Batı kampı içindeki konumunu bugün için yeniden güçlendirmiştir. Fakat dünya liderliğini de dönüştürsüz biçimde yitirmiştir. Karşısında çok kutuplu bir dünya talep eden ve bu doğrultuda ona meydan okuyabilen güçler vardır.

- Rusya, Ukrayna savaşı üzerinden bu meydan okumayı siyasal ve askeri planda somutlamıştır. Çin ise sakin ve soluklu bir biçimde ama tüm cephelede halen etkili bir biçimde sürdürmektedir. ABD emperyalizminin Uzak Doğu'daki kışkırtıcı adımlarını Rusya'dan aşağı kalmayan bir kararlılıkla karşılamaktadır. ABD emperyalizminin izlediği saldırgan politikaların bu iki ülkeyi, Rusya ve Çin'i birbirine daha da yakınlaştırması bu meydan okumalara ayrı bir güç ve anlam da kazandırmaktadır.

- Ukrayna savaşının ardından Batıda asıl önemli gelişme, Almanya'nın yeniden geniş çaplı bir silahlanma yolunu tutmasıdır. Bu gerçekte batılı emperyalist kamp içindeki kenetlenmenin orta vadedeki en zayıf noktasıdır. Alman emperyalizmi, Ukrayna savaşını bir fırsata çevirerek, bu alanda denebilir ki tarihi önemde bir hamle yapmıştır. Henüz herhangi bir biçimde dışa vurulmasa da, bu adımın daha şimdiden Avrupa'nın kendi bünyesinde geleceğe dönük kaygılar uyandırdığından kuşku duyulmamalıdır.

- Almanya iktisadi, mali ve elbette politik planda çoktandır Avrupa'nın tartışmasız lideridir. Fakat Avrupa'nın öteki büyük güçleri, özellikle de Fransa ve İngiltere, onu askeri açıdan dengeliyor ve tamamlıyor olmanın güveni ve rahatlığı içinde idiler. Oysa tuttuğu yolda ilerlediği takdirde (ki kuşkusuz öyle de olacaktır) Almanya aynı zamanda askeri açıdan da Avrupa'nın lideri konumuna yerleşecektir. Son otuz yılda önüne çıkan fırsatları en iyi biçimde değerlendirerek, İkinci Dünya Savaşı'ndaki ağır suçlarının ürünü bir dizi engeli ya da sınırlamayı sıçramalı adımlarla aşmayı başarmış bir Almanya

var orta yerde.

- Ukrayna savaşının ardından ABD'nin NATO'da ve Avrupa'da konumunu yeniden güçlendirmiş olmasının ise tersinden Almanya'yı, yanı sıra özellikle Fransa'yı rahatsız ettiği de aynı gerçeğin öteki yönüdür. Yine de bunu görmezlikten gelmek özellikle Almanya için amaca daha uygundur. Bugün onun için önemli olan, tam da Ukrayna savaşı sayesinde, kendisine yeniden sınırsızca silahlanma yolunun açılmış olmasıdır. Bu büyük bir stratejik kazanımdır ve Almanya'yı emperyalist dünyanın yarınki güç ilişkilerinde daha etkin yeni konumlara taşıyacağına kuşku yoktur.

- Bütün bunlardan çıkan sonuç, batılı emperyalistler arasında bugün pekişmiş gibi görünen ilişkilerin gerçekte yapısal zaafı taşıdığı, dolayısıyla yeni gelişmelere bağlı olarak yeniden gevşeme, hatta giderek çözülme potansiyeli taşıdığıdır.

1.3- SAVAŞIN İKTİSADİ, SOSYAL VE SİYASAL SONUÇLARI

- TKİP, Ukrayna savaşının hemen ardından yaptığı kapsamlı değerlendirmede, savaşın muhtemel iktisadi ve sosyal sonuçları hakkında şunları söylemişti: "... günümüzün kapitalist dünya ekonomisi, birbirine bin bir bağla sıkı sıkıya bağlı organik bir bütündür. Dolayısıyla şu veya bu ülkeyi hedef alan ekonomik-finansal ambargo, aynı zamanda sistemin bütünü de gerisin geri vuran bir silahtır. Hele de hedef ülke, ekonomisi önemsiz nispeten küçük bir ülke değil de, özellikle pazar ve hammadde kaynağı bakımından son derece önemli bir büyük ülke olarak Rusya'ya. Rusya'ya uygulanan ambargo batılı kapitalist tekel kadardır özellikle yakıt ve gıda fiyatları üzerinden geniş tüketici kitlelerini de derinden etkileyecek, böylece sistemin çok yönlü krizini de ağırlaştıracaktır." (Emperyalist dünya ve Ukrayna krizi, 27 Şubat 2022)

- Savaşı izleyen dönemin gelişmeleri bu değerlendirmeyi doğrulamıştır. Gelinen yerde savaşın kendisinden çok yol açtığı iktisadi ve sosyal sonuçlar, özellikle de enerji ve gıda fiyatlarındaki sonu belirsiz artışlar öne çıkmakta, bu durum dünya ölçüsünde çok geniş kitlelerin yaşamını dolaysız olarak etkilemektedir. İki yıl boyunca pandeminin yarattığı yükleri kitlelere fatura eden kapitalist hükümetler, bu alanda henüz hiçbir soluklanma yaşanmamışken, buna bu kez de Ukrayna savaşının yarattığı yükleri eklemiş durumdadır. Silahlanmaya ayrılan devasa mali kaynaklar durumu daha da ağırlaştırmaktadır.

- Batılı hükümetler Rusya'yı şeytanlaştırarak bu politikayı kitlelere kabul ettirmek doğrultusunda halen hummalı bir çaba içindeler. Ama her geçen gün bu

çabanın etkisini zayıflatmakta, emekçiler arasında savaş gerçeğine ilişkin yeni sorgulamaların önünü açmaktadır. Bu onları savaşın gerçek nedenlerinin yanı sıra, neden savaşı durdurmak için gerçek bir politik-diplomatik çaba yürütülmediğini de sorgulamaya itecektir. Savaşın uzaması sosyal krizi ağırlaştıracak, böylece sosyal hoşnutsuzluğa yeni boyutlar ekleyecektir. Kitlelerin en hayati ihtiyaçları ile militarizm ve savaş arasındaki karşıtlık daha görünür hale gelecektir.

- Rusya'ya karşı uygulanan kapsamlı ambargonun asıl yıkıcı sonucu, kapitalist dünya ekonomisinin işleyişinin belirgin biçimde bozulması olmuştur. Finansal ve ticari sistemdeki bütünlük ortadan kalkmış, sermaye ve meta dolaşımı belirgin biçimde zaafa uğramış, bu arada sistemin işleyişinde yerleşik ve dokunulmaz gibi görünen uluslararası kurallara olan güven yerle bir olmuştur. Batılı emperyalistlerin bu alanda sahip oldukları üstünlükleri böylesi kriz anlarında birer saldırı aracına dönüştürmeleri, kaçınılmaz olarak daha şimdiden alternatif çözümler arayışlarını hızlandırmış, böylece de yeni finansal ve ticari bloklamaların önü açılmıştır. Savaşın bir biçimde sonuçlanmasının ardından bu süreçler elbette hız kesecek, muhtemelen şimdiki histerinin tahribatı da belli sınırlarda onarılacaktır. Ama artık eskiye dönüş olmayacaktır. Kapitalist-emperyalist dünyanın yeni iktisadi düzeni bunu gözetken yeni adımlar ve önlemlerle biçimlenecektir.

- Ukrayna savaşının daha şimdiden açığa çıkan çok önemli ideolojik, kültürel ve moral sonuçları da var. Bunlardan denilebilir ki en önemlisi, Batı toplumlarının derinliklerinde hep yaşayagelen ırkçılığın, Ukrayna savaşıyla birlikte, kendini Rus olan herşeye düşmanlık üzerinden en kaba biçimler içinde açığa vurmasıdır. Aynı ırkçı zihniyet aynı kabalıkta hükümetlerce izlenen mülteci politikaları üzerinden de açığa çıkmıştır. Bugün Ukrayna için hiç değilse görünürde histerik bir duyarlılık gösteren emperyalist Batı dünyası, bizzat sorumlusu ve yürütücüsü olduğu savaşların yol açtığı insani sorunlara karşı tam bir ilgisizlik içinde olmuştur. Bugün savaştan kaçan Ukraynalılara kapılarını ardına kadar açanlar, uzun yıllardır bizzat kendilerinin sebep olduğu savaşların mağdurlarına kapılarını sınırsız kapatmak için her yola başvurabilişlerdir.

- Ukrayna krizi ve savaşı, emperyalist Batının o pek övündüğü liberal demokrasinin gerçek sınırlarını da ortaya koymuştur. Savaş patlak verir vermez Rus kaynaklarından haber almak hak ve olanacağı resmen ve fiilen ortadan kaldırılmış, kitleler Batılı kaynakların tek yanlı enforsasyon ve propagandasına mecbur ve

mahkûm bırakılmıştır. Tek yanlı olarak şartlandırılmış resmi kamuoyunun özel basıncı altında, düşünce ve ifade özgürlüğüne de büyük darbeler vurulmuştur. İnsanlar düşüncelerini açıklamaya ve kendi kabulleri doğrultusunda tutum almaya zorlanmışlardır.

- Siyasal kriz ya da savaş durumlarında temel hak ve özgürlüklerin anında baskı altına alınması, duruma göre tümten ortadan kaldırılması, tarihsel olarak Batının o pek övülen liberal geleneğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ama resmen içinde yer almıyor göründükleri bir savaş durumunda bile bunu yapanların, savaşın doğrudan tarafı durumuna geldiklerinde daha neler yapabileceklerini kestirmek zor değildir.

1.4- BARIŞ MÜCADELESİ

- Yeni bir emperyalist dünya savaşı, herkesin hemfikir olduğu gibi ancak bir nükleer savaş olabilir. Bu da kapitalist barbarlığın insanlığı nihai bir çöküşe götürmesi anlamına gelir. Bu gerçek, emperyalizme ve militarizme karşı, emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı, etkili bir barış mücadelesinin güncel önemini ortaya koymaktadır. Bu mücadele devrimci bir bakış açısıyla ele alınıp yürütülmeli, ama halen sürdürülmekte olan savaşın derhal durdurulması acil talebini de içermelidir. Partimizin savaşın ilk günlerinde yayınladığı kapsamlı açıklamanın "Emperyalist taraflar Ukrayna'dan ellerini derhal çekmelidirler!" başlıklı son bölümü, barış talebinin o günkü acil gereklerini de içermektedir. Burada ortaya konulan çerçeve esası yönünden bugün de geçerliliğini korumaktadır.

1.5- SINIF MÜCADELESİ VE DEVRİMCİ ÖNDERLİK BOŞLUĞU

- Kapitalist dünya sisteminin ağırlaşmakta olan krizi çok boyutludur. Bütünlüğü içinde faturası işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara ödetilmektedir. Pandemi ve Ukrayna savaşı koşulları, bu faturayı her bakımdan ağırlaştırmıştır. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçiler bunu sonu gelmeyen mücadelelerle yanıtlıyorlar. Halen önderlikten, örgütlülükten ve dolayısıyla açık bir siyasal yönden yoksun halde kendiliğinden patlak veren, ama buna rağmen, İran ve Peru örneklerinde olduğu gibi, ayları bulan bir soluk sergileyebilen halk hareketleri gerçekliği ile yüz yüzedir.

- Devrimci önderlikten yoksunluk bu mücadelelerin temel yapısal zaafı olmayı sürdürüyor. Devrimci olmak iddiasındaki parti ve örgütler alabildiğine güçsüzdürler. Daha da kötüsü, büyük bir düşünsel kargaşa içindedirler. Ukrayna savaşı bunun daha açık görülebilmesine yeni bir vesile oluşturdu. Düşünsel kargaşa yeni

boyutlar kazandı, yeni bölünmelere, dolayısıyla güçten düşmelere yol açtı.

- Devrimci önderlik boşluğu, sistemin hoşnutsuzluk içindeki kitleleri sağ popülist faşist partiler aracılığıyla denetim altına almasını ve hoşnutsuzluğun sahate hedeflere yönlendirilerek yozlaştırılmasını kolaylaştırıyor. Batılı emperyalist metropollerde faşist partilerin birbirini izleyen seçim başarıları, yabancı düşmanlığı, göçmen karşıtlığı, ırkçılık, tüm bunlar bunun yansımalarıdır.

- Yine de Ukrayna savaşını izleyen dönemde özellikle Avrupa'da yaygınlaşan işçi eylemleri ve grev dalgası umut vericidir. Bu henüz sınırlı mücadelelerin bile sınıf mücadelesinin geri gelişi olarak nitelenmesi, sınıf mücadeleleri alanında da yeni bir dönemin kapısının aralandığının önemli bir göstergesidir. İngiltere ve Almanya gibi ülkelerde grev hakkına saldırının gündeme alınması bunun bir teyididir.

1.6- UKRAYNA SAVAŞI VE NATO

- Sovyetler Birliği'nin dağılmasını izleyen son otuz yıldaki hemen tüm önemli bölgesel savaşlarda NATO saldırgan bir taraf olarak bizzat yer aldı. Yugoslavya ile başlayan bu süreç halen Ukrayna ile devam etmektedir. Nitekim sonu gelmeyen NATO genişlemesi, Ukrayna savaşının en dolaysız nedenlerinden biri oldu. Bu politikanın ürünü olan savaş, fiilen de halen gerçekte NATO tarafından yönetilmekte ve yürütülmektedir.

- Ukrayna savaşıyla birlikte ABD emperyalizmi liderliğinde iç bütünlüğünü yeniden kurup güçlendirmesi, bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünü dünya politikasının en önemli sorunlarından biri haline getirmiştir. Kuruluşunun 50. Yılına denk gelen Washington Konferansı'ndan itibaren, NATO artık resmen de emperyalist dünya jandarmalığı rolünü üstlenmişti. Bugün Ukrayna'dan Tayvan'a tüm bölgesel krizlerin dolaysız ve saldırgan tarafı olması, onun benimsediği bu yeni misyonun bir yansımasıdır. Aynı şekilde, Japonya, Güney Kore, Avusturalya gibi ABD müttefiki Uzak Doğu ülkelerinin NATO zirvelerinde temsil edilmeleri de, dünya ölçüsündeki bu yeni rolün bir gereğidir.

- Öte yandan, yine 50. Yıl zirvesinde benimsenen yeni konseptte göre, NATO aynı zamanda artık resmen de bir iç savaş örgütüdür. NATO üyesi ülkeler için, dolayısıyla NATO üyesi bir ülke olarak Türkiye için, bunun anlamı yeterince açıktır. Sorunun bu yönü 50. Yıl zirvesinden beri parti yayınlarımızda yer geldikçe ele alınmış, devrim mücadelesi ve stratejisi için anlamı ve sonuçları ortaya konulmuştur.

- Ekim 2012'de toplanan TKİP IV.

Kongresi'nin bu konuya ilişkin değerlendirmesi stratejik anlamını ve güncel önemini olduğu gibi korumaktadır: "Batılı emperyalist ittifakın yeni NATO konsepti, bu emperyalist savaş makinesinin artık yalnızca emperyalistler arası rekabet ya da emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinde değil, yanısıra da sosyal mücadelelerin önünü almada da kullanılacağı açıklıkla göstermektedir. Bu nedenle NATO sorunu, güncel devrimci siyasal mücadeleyi olduğu kadar devrimin gelecekteki akıbetini de en dolaysız bir biçimde ilgilendirmektedir. Türkiye'nin bir NATO ülkesi ve üssü olduğu da düşünülürse, bunun biz Türkiyeliler için apayrı bir anlamı ve önemi vardır. NATO sorunu dolaysız bir biçimde Türkiye devriminin stratejik bir sorunudur. Bu olgu, işçi ve emekçilerin devrimci bilincini ve eylemini geliştirmeye yönelik gündelik politik çalışmada, bu emperyalist savaş aygıtına ilişkin gerçeklerin de sistemli biçimde kitlelere taşınmasının özel önemini göstermektedir. NATO'nun icraatları düzenli biçimde teşhir edilmedi, sosyal mücadeleler ve geleceğin devrimleri karşısında nasıl bir rol oynayacağı döne döne ortaya konulmalı, sıradan emekçinin bilincinde bu konuda devrimci bir açıklık yaratılmalıdır." (Her alanda devrime hazırlanıyoruz! / TKİP IV. Kongresi Belgeleri, Eksen Yayıncılık, s.56)

1.7- UKRAYNA SAVAŞI VE AKP İKTİDARI

- Dünya güç ilişkilerindeki dengelerden durum elverdiğince kendi hesabına yararlanmak Türk burjuvazisinin cumhuriyetin kuruluşundan beri izleyegeldiği bir politikadır. Burjuva iktidarlar bu tür imkanlardan soğuk savaş döneminde bile yararlanmasını bildiler. Emperyalist dünyada belirgin bir emperyalist hegemonya krizinin yaşandığı ve çok kutupluluk eğiliminin güç kazandığı bugünkü tarihi evrede bunun olanakları çok daha geniştir. 2008'de yaşanan Gürcistan savaşı esnasında AKP iktidarı kendince bundan yararlanmıştı. Ukrayna savaşı sonrasında bunun çok daha dikkate değer bir örneğini ortaya koydu.

- Bir yandan savaşta Ukrayna'yı açık gizli bir dizi yolla desteklemekte, Ukrayna'nın NATO üyeliğini batılı emperyalistleri bile aşan bir hararetle savunmakta, fakat öte yandan Rusya'ya yönelik ambargonun dışında kalarak bundan iktisadi bakımdan en iyi biçimde yararlanmaya bakmaktadır.

- Türkiye'nin bir NATO ülkesi olması burada bir handikaptan çok ek bir olanak olarak işe yaramaktadır. Rusya bu konudaki bir ülkenin ambargoya katılmasını her şeye rağmen çok önemli bir tutum saymakta ve tüm ötesini böylece

sineye çekmektedir. Öte yandan batılı emperyalist kamp da kendi yönünden benzer bir yaklaşımla hareket etmektedir. Türkiye'nin Rusya'ya karşı izledikleri kaba saldırgan çizginin dışında kalmasını elbette hoş karşılamamaktadır. Ama yine de, kritik bir karşı karşıya geliş durumunda, AKP Türkiye'sinin kendi yanlarında duracağından bir kuşku duymayarak duruma katlanmaktadır.

- Batılı emperyalistlerin bu konuda gerçekçi olduklarına kuşku yok. Nitekim AKP iktidarının sözcüleri de yeri geldiğinde, emperyalist Batı kampıyla çıkar ilişkilerinin stratejik, oysa Rusya gibi ülkelerle taktik nitelikte olduğunun altını çizmektedirler. Dinci-faşist iktidarın marifeti, dünyadaki yeni güç dengelerinden yararlanarak bunları halen iyi kötü bağdaştırabilmesindedir. Yine de, Türk burjuvazisinin stratejik tercihleri ile taktik çıkarları arasında kurulan bu hassas dengeyi sürdürmek krizlerin ağırlaşması ölçüsünde kolay olmayacaktır.

2

ORTADOĞU

2.1 UKRAYNA SAVAŞI SONRASI ORTADOĞU

- ABD emperyalizminin kendisine bin bir bağla bağlı Ortadoğu devletlerini Rusya'ya karşı istediği türden bir tutuma yönelmemesi, Ukrayna savaşının açığa çıkardığı önemli bir olgu olmuştur. Suudi Arabistan ile Körfez ülkeleri Rusya'ya yönelik ambargolara katılmadıkları gibi, petrol arzının artırılmasına yönelik baskılara da direnebilmişlerdir. İsrail ise Rusya'yla ilişkilerini zora sokacak düzeyde adımlardan geri durmuştur. Ortadoğu'daki bu dikkate değer durumu da dünya güç dengelerindeki değişime ve bunun bu türden ülkelere açtığı geniş manevra alanına bir gösterge saymak gerekir.

- Ukrayna savaşı, bizzat Ortadoğu'da da emperyalist güç dengelerinde yaşanan değişimin daha görünür hale gelmesine vesile oldu. ABD emperyalizminin çünkü uydusu durumundaki bir dizi ülkenin savaş konusunda emperyalist Batı kampı ile aynı safta yer almaktan kaçınması, kendi başına bunun zaten önemli bir göstergesidir. Ama sorun bundan ötedir. ABD emperyalizminin açık karşıtlığına rağmen Arap devletlerinin Suriye rejimini yeniden tanımaları ve Suriye'nin Arap Birliği'ne yeniden kabulü, bir başka önemli göstergedir. Daha da dikkate değer olanı ise, İran ile Suudi Arabistan arasındaki anlaşmazlığa Çin'in müdahalesi ve bunun ürünü gelişmelerdir. Aynı şekilde Çin'in bölge ülkelerinin bir kısmıyla doları dışlayarak ulusal paralar üzerinden ticaret antlaşmaları yapması, son olarak Suriye ile daha yakın ilişkilere

yönelmesi, ABD aleyhine olarak Ortadoğu'da artan ağırlığını ortaya koymaktadır.

- Ortadoğu'da bir başka önemli gelişme, şu sıra baş gösteren olayların öncesine kadar, siyonist İsrail'in bölgede gitgide daha rahat ve güçlü bir konum kazanmasıdır. Tarihinin gördüğü en sağcı hükümetler (Türkiye'deki türden dinci-faşist koalisyonlar) tarafından yönetildiği, dolayısıyla Filistin davasına karşı en uzlaşmaz ve acımasız politikaları uyguladığı bir dönemde, İsrail'in bölge ülkeleriyle ilişkileri giderek açık biçimler kazanarak düzelmiş ve güçlenmiştir. Bu, Filistin davasının pek az istisnaıyla bölge devletleri tarafından açıkça bir yana bırakılması anlamına gelmekteydi. Son gelişmelerin bunu nasıl ve ne yönde etkileyeceği ise henüz belirsizdir.

- Filistin halkının yalnız bırakılması yeni bir durum değildir. Önemli bir bölümüyle gerici Arap devletleri Filistin davasına açık ihanet safhasına çoktan geçmişlerdi. Bu kervana son olarak da Tayyip Erdoğan Türkiye'si eklenmişti. Uzun yıllar boyunca sürdürülen ikiyüzlülük bir yana bırakılmış, İsrail ile el altından zaten güçlendirilerek sürdürülmekte olan ilişkilere yeniden resmiyet kazandırılmıştı. 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısını izleyen son gelişmelerin hemen öncesindeki tablo buydu.

- Yeni gelişmeler, özellikle de emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde çok kuptululuğa geçişin yarattığı yeni koşullar, bölgenin gerici devletlerine önemli manevra olanakları sağlıyor olsa da, Ortadoğu halkları için sonuç değişmemektedir. Bölge halklarının yaşadığı sorunlar ve çektikleri acılar ağırlaşarak sürmektedir.

2.2 ORTADOĞU VE FİLİSTİN SORUNU

- Trump yönetimi döneminde adım adım kotarılan Abraham Anlaşmaları süreci, Filistin sorununu artık yok saymak, Filistin davasını sessiz sedasız tarihe gömmek anlamına gelmekteydi. ABD emperyalizmi bunun yolunu kendi yönünden Kudüs'ün (ve Golan Tepeleri'nin) ilhakını tanıyarak, siyonistlerin dolu dizgin yürüten işgalci yerleşim yerleri politikasına tam destek vererek açmıştı. Gerici Arap devletlerinin peyder pey İsrail'i tanınması ve yakın iktisadi ilişkiler içine girmesi bunun izleyecekti. Bu arada Filistin sorunu siyasal boyutlarıyla yok sayılacak, Filistin halkının tarihsel acıları da güya bölgenin iktisadi kalkınması ve sosyal refahı içinde dindirilmiş olacaktır.

- Sorunsuz ilerliyor gibi görünen bu tarihsel ihanet süreci, Filistinli direniş örgütlerinin 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısıyla büyük bir sarsıntıya uğramış bulunmaktadır. 7 Ekim eylemi Filistin davasının ölmediğinin, öyle kolayca tarihe gömülmeyeceğinin tüm dünyaya etkili bir ilanı

olmuştur. Bu yönüyle tümüyle haklı ve meşru olan 7 Ekim eylemi, Filistin halkının tarihsel direnişinin günümüzdeki yeni ve önemli bir halkasını oluşturmaktadır. Eylem, başta sivillerin hedeflenmesi olmak üzere, kabul edilemez yönler de taşımaktadır. Fakat eylemi izleyen dönemde İsrail'in sergilediği barbarlık ve başta ABD, İngiltere ve Almanya olmak üzere batılı emperyalistlerin buna verdiği koşulsuz tam destek yanında bunu tartışmanın şimdilik bir anlamı ve önemi kalmamıştır.

- Aynı zamanda NATO demek olan emperyalist Batı bloku, Ukrayna savaşını izleyen dönemdeki tutumunu 7 Ekim saldırısı sonrasında da sürdürdü. Siyonist devlete tam desteğini, başta toplantı ve gösteri özgürlüğü olmak üzere temel özgürlüklere saldırıyla birleştirdi. Kapitalist dünya sisteminin yaşamakta olduğu çok yönlü krizin giderek ağırlaşması ve çoğalan bölgesel savaşlar serisi ile birleşmesi, batılı emperyalistleri demokrasi ve insan haklarına ilişkin aldatici maskelerini indirmek zorunda bırakmıştır. Bugünkü tutumları, olayların basıncı altında dışa vuran gerçek karakterleridir.

- Siyonist devlet 7 Ekim saldırısını Gazze'ye yönelik bir soykırım saldırısıyla karşıladı. Halen Gazze kuralsızca yakılıp yıkılmakta, çoğu kadın ve çocuk binlerce insan toplu katliamdan geçirilmektedir. Siyonistlerin amacı Gazze'den de Filistinlileri sürmek, burayı da işgal ve olanaklıysa ilhak etmek, böylece Filistin'i tümünden ele geçirme hedefi doğrultusunda yeni bir büyük adım daha atmaktır. Bu amaca ulaşip ulaşamayacaklarını, Filistin direnişinin gücü ile dünya halklarının eylemli dayanışması belirleyecektir.

2.3 FİLİSTİN SORUNUNUN TARİHSEL TEMELLERİ VE DEVRİMCİ ÇÖZÜMÜ

- Filistin sorunu doğası gereği Ortadoğu'ya yönelik emperyalist politika ve planların önünde bir engel olarak durmaktadır. Zira ne çözülebilmekte ve ne de ehlileştirilebilmektedir. Ona bu niteliği kazandıran ise siyonist ideoloji ve projedir. Filistin sorununun bugüne dek çözümsüz kalması, tam da siyonist ideoloji ve projenin doğasından kaynaklanmaktadır. Siyonist proje, tarihi olarak Filistin halkına ait bir vatani, dini mitlere dayanarak keyfi bir biçimde Yahudi ırkı için "vaad edilmiş toprak" ilan etmiş, dolayısıyla onu ele geçirmek ve Filistinlileri kendi öz vatanlarından sürmek için her yolu mubah saymıştır. En başından itibaren bu hedefler doğrultusunda batılı emperyalist dünyanın da her türden tam desteğini almıştır. Bu gerçekler, bir türlü çözülemeyen Filistin sorununun tarihsel temelini ortaya koymakta ve bir türlü kıvrılmayan Filistin direnişinin derin tarih-

sel köklerini açıklamaktadır.

- Siyonist İsrail devleti başından itibaren Ortadoğu'da ABD emperyalizminin en büyük dayanağı oldu ve ihtiyaç duyulan her durumda bir koçbaşı olarak kullanıldı. Bundan dolayıdır ki, bugüne kadar ABD tarafından her yolla desteklendi, kesintisiz bir biçimde en cömert yardımlarla ödüllendirildi. İsrail bugünkü savaş makinasını, 400'ü bulunduğu söylenen nükleer bombalarını, iktisadi ve teknolojik düzeyini, özetle tüm gücünü, beslemesi olduğu ABD emperyalizmi ve müttefiklerine borçludur. O bu gücünü, Filistin halkını topraklarından sürmek, savaş, işgal ve sömürgeci yerleşimler yoluyla topraklarını genişletmek için kullandı ve kullanıyor. O bu gücünü, tüm Ortadoğu halklarına, yanı sıra ABD'ye karşı ya da mesafeli duran devletlere yönelik bir tehdit ve saldırı aracı olarak kullandı, kullanıyor. Özetle siyonist İsrail, ABD merkezli emperyalist kampın Ortadoğu çıkarlarının bekçisi ve vurucu gücüdür. Halen Gazze'de giriştiği toplu katliamın koşulsuzca desteklenmesinin nedeni de budur.

- İsrail'in soykırım boyutlarındaki Gazze saldırısı, Filistin sorununu yeniden tüm dünyanın gündemine sokmuş bulunmaktadır. Dünya halklarının Filistin sorununa ilgisi ve sempatisi yenido belirgin biçimde canlanmıştır. Bunun da basıncı altında, siyonist soykırımın tarihsel destekçisi batılı emperyalistler bile, "iki devletli çözüm"e bağlılıklarını sürdürdüklerini ikiyüzlüce seslendirmek zorunda kaldılar. Filistin halkı ve davası lehine bu yeni durum, merkezinde Hamas'ın bulunduğu Aksa Tufanı saldırısının dolaysız bir ürünü oldu. Fakat Hamas faktörü, aynı zamanda Filistin davasının en büyük handikabıdır da. Nitekim emperyalist ve siyonist propaganda, Filistin davasını gözden düşürmek için halen bundan etkin bir biçimde yararlanmaya çalışmaktadır.

- Geçmişte, dünyadaki özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerinin büyük ölçüde uluslararası devrimci akımın etkisi altında yürütüldüğü bir dönemde, burjuva kurtuluş hareketleri bile devrimci-demokratik bir programla hareket etmek eğilimi gösteriyorlardı. Ortadoğu'da bu türden en önemli hareket olan FKÖ, bir yandan Filistin halkının özgürlüğü için kararlılıkla mücadele ederken, öte yandan bunu Yahudileri de içerecek birleşik bir Filistin hedefine dayalı devrimci-demokratik çözüm programı üzerinden sürdürüyordu. Bundan dolayı da tüm ilerici-devrimci güçler ile dünya halklarının büyük destek ve sempatisini kazanıyordu. İslamcı akımlar yapısal olarak bu üstünlükten yoksundurlar.

- Devrimci-demokratik bir ulusal kur-

tuluş örgütü olan FKÖ, 1960'lı yıllardan '90'lı yılların başına kadar, Filistin davasının gerçek temsilcisi ve taşıyıcısı idi. Bilinen süreçlerin ardından bu konumunu hızla yitirdi ve yerini, çıkış döneminde FKÖ karşısında tercih edilen bir alternatif olarak emperyalistler ve siyonistler tarafından örtülü bir biçimde desteklenen İslamcı Hamas aldı. Hamas, Filistin halkının direnme geleneğinin bugünkü koşullarda öne çıkan temsilcisi olarak meşru bir varlık nedenine sahiptir. Bununla birlikte, gerici-dinci bir siyasal hareket olarak, her etnik kökenden, dinden ve mezhepten halkların demokratik ve laik temellerde kucaklanmasına dayalı birleşik bir Filistin hedefine yapısal olarak yabancıdır.

- Filistin sorunu ancak Arap ve Yahudi halklarını birlikte kucaklayan birleşik bir Filistin hedefine dayalı devrimci-demokratik bir programla asgari bir çözüme kavuşturulabilir. FKÖ geçmişte böyle bir programla sahipsiz, fakat emperyalist politikaların etki alanına girdikten sonra bunu terk etti. Emperyalist-siyonist oyunun bugünkü geçici bir halkası olan sözümona "iki devletli çözüm"e razı oldu. Filistin sorununda "iki devletli çözüm" (ki bu Filistin payına gerçekte devlet olmayan bir uydurma devletçik anlamına gelmektedir), işin aslında tam bir çözümsüzlüktür. Herşey bir yana, Filistin denilen tarihsel coğrafyayı, Araplar ve Yahudiler arasında tarafları tatmin edecek şekilde bölüşürmenin bir olanağı yoktur. Zira böyle bir bölüşürmenin herhangi bir tarihsel ve kültürel temeli yoktur. Bu ise, hele de İsrail devleti siyonist temellerini koruduğu sürece, sorunun bu türden bir sözde çözümünün gerçekte çatışmanın ilelebet sürüp gitmesi anlamına geldiğini gösterir.

- Siyonist İsrail devleti, ABD merkezli emperyalist kampın Ortadoğu çıkarlarının bekçisi ve vurucu gücü olduğuna göre, Siyonizme karşı mücadele ancak tutarlı anti-emperyalist bir çizgiye otursa gerçek anlamını ve hedefini bulur, böylece başarıya ulaşma şansı kazanır. Bu, ilkel Yahudi düşmanlığına karşı da temel önemde bir ayırım noktasıdır. Anti-semitizm her zaman gerici egemen sınıfların bir silahı olmuştur ve tam da halk kitlelerinin dikkatini devrimci çözümlerden saptırmak, sahte hedeflere yöneltmek için kullanılmıştır. Bu nedendir ki emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele anti-semitizme karşı mücadeleden ayrılmaz.

- Komünistler için Siyonizme karşı mücadele, dünya ölçüsünde emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır. Yahudi işçi ve emekçileri, bugünün ağır ortamında bile seslerini cesaretle yükseltebilen ilerici-devrimci Yahudi ay-

dınları, bu mücadelenin asli unsurları arasında yer almaktadırlar. Onlarla dayanışma içinde olmak ve giderek birleşmek, bugün her zamankinden çok daha önemli ve gereklidir. Onların desteği ve katılımı olmadan Filistin sorununun az çok tatmin edici bir çözümüne ulaşmak mümkün değildir.

2.4 FİLİSTİN SORUNU VE AKP İKTİDARININ İKİYÜZLÜLÜĞÜ

- Bir dönem İsrail ile gergin ilişkiler yaşayan dinci-faşist iktidar, 7 Ekim saldırısının hemen öncesinde bu ilişkileri her bakımdan yeniden onarmış durumdaydı. Bu onun başta Suudi Arabistan olmak üzere öteki bazı Arap devletleriyle ilişkilerini yeniden düzeltme sürecinin en önemli ve son halkasını oluşturmuştu. Filistin sorunu yönünden bunun somut anlamı, tıpkı Abraham Anlaşmaları sürecindeki gerici Arap devletleri gibi, sorunun pratikte artık yok sayılmasıydı. Ülkeyi içine düşürdüğü ağır ekonomik-mali krizden çıkış için girilen yol, uzun yıllar ikiyüzlüce istismar edilen Filistin davasının terkedilmesi sonucu doğurmuştu. Özetle Filistin davası satılmıştı.

- Bölgede emperyalizmin ve Siyonizmin çıkarları doğrultusunda yaratılmakta olan yeni statükoda büyük bir sarsıntıya yol açan 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısı, dinci-faşist iktidarın satışa dayalı sefil hesaplarını da altüst etmiş bulunmaktadır. Bu beklenmedik gelişme karşısında başlangıçta olgun havalarda tarafları "itidalli davranma"ya çağırın ve arabuluculuğa soyunan ucuz politika oyunları da çok geçmeden çöktü. Emperyalizmin ve Siyonizmin soykırım boyutları kazanan Gazze saldırısına Türkiye toplumunun ve elbette İslami tabanın gösterdiği hassasiyet, Tayyip Erdoğan iktidarını ister istemez İsrail ile ilişkilerde yeni bir gerilimli sürecin içine itti. Elbette her zamanki gibi riyakârca, yani yalnızca söylem düzeyinde.

- Dinci-faşist iktidarın Filistin politikası başından itibaren tam bir ikiyüzlülük ve riyakarlık örneği olmuştur. Bir yandan söylem düzeyinde Filistin'e destek verilmiş ve İsrail'e karşı anti-semitizme varan bir dil kullanılmış, fakat öte yandan siyonist devletle tüm iktisadi-ticari ilişkiler korunmuş, dahası zaman içinde daha da güçlendirilmiştir. Yalnızca ABD emperyalizminin ve NATO'nun değil, ama onlardan bile çok İsrail'in hizmetinde olan İncirlik ve Kürecik üslerinin faaliyetine ise hiçbir biçimde dokunulmamıştır.

- Şu günlerdeki yeni gerilim koşullarında da bu tutum aynen sürmektedir. Zira dinci-faşist Tayyip Erdoğan iktidarı, ülkede yaşanan çok yönlü ağır krizden çıkış için Siyonizmin batılı destekçilerine ölümüne muhtaçtır. Dahası onların du-

rumu daha da ağırlaştıracak karşı adımlarından da aynı ölçüde korkmaktadır. Tayyip Erdoğan'ın kullandığı dilin pratik sonuçları olmayan bir retorikten ibaret olduğunu geçmiş deneyimler üzerinden çok iyi bilen emperyalistler ve siyonistler, söylem düzeyindeki çıkışları zerrece dikkate almamakta, muhtemeldir ki "anlayışla" bile karşılamaktadırlar.

-Dinci-faşist iktidarın Filistin halkının çektikleri karşısında söylem düzeyindeki çıkışları bir başka yönden de tam bir ikiyüzlülük ve riyakarlık örneğidir. Türkiye'de ve Ortadoğu'da izlemekte olduğu Kürt politikası bunun bir ifadesidir. Siyonist rejimin Gazze'ye saldırısının hemen öncesinde, dinci-faşist iktidarın Rojava'nın sivil altyapısına saldırısı tüm şiddetiyle sürmekteydi. Saldırının gerekçesi, mantığı ve yöntemi, özünde siyonist rejiminkinden farklı değildi. Ortadoğu'da halen İsrail'in dayandığı siyonist projenin ağır sonuçlarını Filistinliler, Türkiye'nin inkârı dayalı politikasının ağır sonuçlarını ise Kürtler yaşıyorlar.

3 TÜRKİYE 3.1 DÜZEN SİYASETİ

- Bugün Türkiye toplumunun üzerine boğucu bir ağırlık olarak binmiş dinci-faşist gerici koalisyonu arızı ve geçici bir olgu değil, fakat çoktandır kurulu düzenin etkin bir organik bileşenidir ve onu taşıyan ana sütunlardan biridir. 1960'lı yıllarda baş gösteren toplumsal uyanışı ve bunun içinde güç kazanan ilerici-devrimci hareketi ezmek çabası belirli tarihi evrelerden geçerek, kurulu düzeni dinci gerici ile faşist milliyetçiliğin birleşik iktidarı ile taçlandırmıştır. Bu sonuç şu sıra

100. Yılı kutlanan burjuva cumhuriyetinin kendi öz ürünüdür, kendi karmaşık evrimi içinde gelip vardığı yerdir.

- İşçi sınıfı eksenli toplumsal muhalefeti dizginleyip dağıtan ve devrimci hareketi ezen 12 Eylül faşist karşı-devrimi bu süreçte bir dönüm noktasıdır. Askeri faşist rejimin Türk-İslam sentezini bayrak edinmesi, bu çerçevede bir tarihsel çizginin dışavurumu ve resmiyet kazanması olmuştur.

- 1990'lı ilk yıllarda büyük bir halk hareketi düzeyine erişen Kürtlerin ulusal özgürlük mücadelesini boğmak çabası, bu çizgiye yeni düzeyde bir kuvvet aşıladı. Bu arada devrim mücadelesinde ısrar eden güçler sistemli operasyonlarla ezildi ve etkisizleştirildi. Böylece 2000'li yıllara dönülürken, dinsel gericiliğin ve faşist milliyetçiliğin doğrudan iktidarına çıkan zemin hazırlanmış oldu.

- Parlamento zemininde karşı karşıya gelen taraflarca Mayıs 2023 seçimlerine atfedilen önem ve anlam, son yirmi yıla damgasını vuran bu sürecin akıbetine ilişkindir. Buna göre, dinci-faşist koalisyonun yeni bir seçim başarısı, oluşan durumun belirsiz bir süre için kalıcılığı; düzen muhalefetine başarısı ise, bu sürecin nihayet durdurulması ve eski rejimin belli sınırlarda restore edilmesine anlamına gelecekti. Gerçekte ise bu, sosyalist olmak iddiasındaki solun geniş kesimlerini de etkisi altına alan bir sahte ikilem, dolayısıyla da bir aldatmacaydı.

- Bu aldatmacanın içyüzünü görebilmek için, düzen muhalefetine bileşimine ve temel toplumsal-siyasal sorunlar karşısındaki tutumuna kabaca bakmak bile yeterliydi. Düzen muhalefeti bileşimiyle dinci-faşist akımlardan etkin kanatlar

içermekte ve temel sorunlar konusunda, söylem planında bile mevcut iktidardan farklı bir şey ortaya koymamaktaydı.

- Bu gerçeğin bilinciyle partimiz, seçim ön sürecinde sorunu açık, net ve kesin bir biçimde şöyle ortaya koymuştu: "Her şey sandık üzerinden ve düzen muhalefetine umduğu sınırlar içinde cereyan etse bile, Türkiye'yi seçim sonrası yakın dönem üzerinden bekleyen, AKP'siz bir AKP düzeninden öte bir şey değildir. Bu konuda hiçbir hayale yer yoktur. Halen yedek bir AKP'yi bizzat bünyesinde bulunduran düzen muhalefetine kendisi, bunun tam da böyle olacağını en büyük güvencesidir. Nitekim düzen muhalefetine yarınki kendi iktidarına ilişkin açıklamaları ve vaatleri içinde, AKP'nin yaratmış bulunduğu düzene ilişkin esaslı bir değişim iddiası yoktur. Bu açıdan ele alındığında, düzen muhalefeti genellikle iddia edildiği gibi AKP öncesine dönüş türünden bir 'restorasyon' peşinde değildir. Yapacaklarının esası, çivisi çıkmış devlet düzenini mümkünse yeniden rayına oturtmak, burjuvazinin tüm kesimlerinin ortak çıkarlarının güvencesi olabilecek kurumlara dayalı bir kurallı düzeni yeniden kurmak olacaktır. Düzen muhalefetine biricik ortak paydası olan 'güçlendirilmiş parlamenter sistem' vadinin anlamı da tam olarak budur. Bu ise tümüyle devlet düzeninin işleyişine ve burjuvazinin farklı kesim ya da kliklerinin bu işleyiş içinde kendine yer bulabilmesine ilişkin bir sorundur. İşçi sınıfının, emekçilerin ve tüm öteki ezilen katmanların temel çıkarları bir yana acil ihtiyaçlarıyla bile bunun yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur." (14 Mayıs seçimleri ve devrimci parti, Ekim, Sayı:

328, Nisan 2023)

- TKİP VII. Kongresi, seçim öncesinde ortaya konulan bu değerlendirmenin ışığında, seçim sonrasına ilişkin olarak şunu önemle vurgulamaktadır: Düzen muhalefetinin seçim başarısı durumunda gerçekte işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler bir şey kazanmış olmayacaklardı. Dolayısıyla düzen muhalefetinin seçim başarısızlığı nedeniyle de esasta kaybettikleri bir şey yoktur. Dayanaksız umutlar ve boş hayaller dışında.

- Tüm beklentileri boşa çıkararak her iki seçimi dinci-faşist iktidar bloğunun kazanmış olması önemli bir olgudur. Bunu emekçi kitleler için ağır iktisadi-sosyal-kültürel sonuçları olan çok yönlü bir kriz ortamında, yanısıra baş suçlusunu olduğu büyük bir deprem yıkımının ardından başarabilmesi, dinci-faşist blokun politik-örgütsel gücüne ve kitleleri manipüle edebilme yeteneğine bir göstergedir. Aynı gerçekler ve sonuçta Mayıs 2023 seçim sonuçları, tersinden de düzen muhalefetinin kofluğuna bir gösterge olmuştur. İktidarın devlet gücü ve olanaklarına sınırsızca dayanmasının yarattığı haksız rekabet, yalana dayalı kampanya, çeşitli türden seçim hileleri vb., burada bir açıklama değildir. Bunlar daha baştan bilinen ve düzen muhalefeti tarafından sineye çekilen durumlarıdır.

- Seçimi izleyen gelişmeler düzen muhalefetinin gerçek yapısı konusunda ek açıklıklar sağlamıştır. Başarısını sandığa endeksleyen ve bunu da önden neredeyse kesin bir sonuç sayan düzen muhalefeti seçim yenilgisinin hemen ardından birbirine düşerek hızla dağılmış, siyaseten buharlaşıp çökmüştür. Dağılmış haliyle halen bir kriz ve iç parçalanma içindedir. Derin bir hayal kırıklığına uğratmış kitleler nezdinde artık bir inandırıcılığı da yoktur. Düzen muhalefetinin tablosu düzen krizinin önemli bir ögesi olagelmisti. Mayıs 2023 seçimleri buna yeni boyutlar eklemiştir.

3.2 SINIFLAR MÜCADELESİNİN GERÇEK ALANI

- Düzen muhalefetinin yarattığı boş umutlar emekçi kitleleri örgütlü mücadeleden seçmen edilgenliğine iterken, siyasal mücadeleyi de parlamenter zemine kilitlemişti. Seçim sonuçları onu yeniden gerçek alanına, sınıf ilişkileri ve mücadelesi alanına çekecektir. Her ne kadar yaratılan derin hayal kırıklığı ve büyük umutsuzluk havasının ardından bu biraz zaman alacak olsa da.

- Düzen muhalefetinin seçim başarısına bağlanan büyük umutların boşa çıkmasının toplumun ilerici katmanlarında yarattığı çaresizlik duygusu ve politik edilgenlik geçici bir durumdur. Sonu gelmeyen saldırılar harekete geçirici etkisini

kaçınılmaz olarak gösterecektir. Düzen muhalefetinin inandırıcılığını yitirmesi bu çerçevede önemli bir imkandır. Aynı şekilde parlamentonun yeni bileşimiyle koyu bir gericiilik yuvası haline gelmesi ve tümüyle göstermelik bir kuruma dönüşmesi de. Bu iki gelişme bir arada, işçileri ve emekçileri kendi öz güçlerine dayalı bir mücadele ve örgütlenme yoluna yöneltebilmeyi kolaylaştıracaktır. Kuşkusuz bu yalnızca potansiyel bir imkandır. Onu değerlendirmek ve gerçek imkana çevirmekse, devrimcilerin güncel görev ve sorumluluğudur.

3.3 SEÇİMLER VE SOL HAREKET

Partimiz Mayıs 2023 seçimlerini önceleyen süreçte sol hareketin tablosuna ilişkin kapsamlı değerlendirmeler ve eleştiriler ortaya koydu. Sosyalist olmak iddiasındaki solun iki ana blokunun seçim politikaları ve platformlarını ele alan "Seçimler ve sol ittifaklar" başlıklı değerlendirme bu kapsamda özel bir önem taşımaktadır (Ekim, Sayı: 327, Kasım 2022). Bugünün sol hareketine ilişkin olarak söylenebilecekler, esas bakımından bu değerlendirmede ortaya konulmuştur. "14 Mayıs seçimleri ve devrimci parti" başlıklı değerlendirmede ise solun seçimlerde CHP üzerinden düzen siyasetine soldan eklenmesi ayrıca ele alınmıştır (Ekim, Sayı: 328, Nisan 2023). TKİP VII. Kongresi, tüm önemini ve güncelliğini koruyan bu iki değerlendirmeyi kendi çalışma materyalinin bir parçası saymakta ve bunlara aşağıdaki hususları eklemektedir:

- Solun geniş kesimleri Mayıs 2023 seçimlerinde tüm umutlarını düzen muhalefetinin seçim başarısına bağladılar. Bu umutların boşa çıkmasının hemen ardından ise çözüm ve çıkışın parlamentoda değil fakat kitlelerin örgütlü mücadelesinde olduğu gerçeğini neredeyse görüş birliği halinde dile getirdiler. Bu her seçim döneminde reformist solun standartlaşmış davranış biçimidir. Seçimleri önceleyen süreçte kendini parlamenter alana endekslemek, seçimleri izleyen günlerde ise en basit gerçekleri yeniden keşfetmek. Elbette yeni bir seçim öncesinde bir kez daha unutmak üzere!

- Bu inanılmaz tutarsızlık halen de sürmektedir. Mayıs seçimlerini izleyen günlerde "devrimci" olanı bir kez daha keşfedenler, bunu aradan daha birkaç ay ancak geçmişken yeniden unutmaya başladılar bile. Halen gündemlerinin ilk sırasında yerel seçimlere odaklanmak var. Genel seçimlerde sergilenen parlamenter budalalık, şimdilerde yerini yerel seçimler üzerinden "sosyalist belediyecilik" ya da "belediye sosyalizmi"ne bırakmıştır. Ve bu tam da, Mayıs 2023 seçimleri sonrasında kitlelerin seçimlere ve

parlamentoya bağladığı umutlarda çok büyük bir kırılmanın yaşandığı, dolayısıyla sınıf mücadelesinin gerçek alanına geçmek için uygun koşulların oluştuğu bir evrede yaşanmaktadır.

- Benzer bir duruma 2018 genel seçimlerini izleyen Mart 2019 yerel seçimleri üzerinden de tanık olmuştuk. O günlerde toplanan TKİP VI. Kongresi'nin uyarısı bugün için de olduğu gibi geçerlidir: "Krizin ağırlaştığı bugünkü koşullarda gündemde yeni bir seçim var. Devrimcilerin görevi dikkatleri seçim sandığına değil sınıf ve kitle eylemine, fabrikalara ve işletmelere, sokaklara ve alanlara odaklamaktır. Krizin gündeme getirdiği saldırı dalgasına karşı işçilerin ve emekçilerin direnişini örgütlemektir. Bu öteki herşeyin tabii kılınacağı ana eksen olmalıdır. Bu çerçevede gündeme gelebilecek her gerçek kitle eyleminin etki ve kazanımı, kitlelerin birliğine, eğitimine, örgütlenmesine ve mücadele azmine katkısı, seçim sandığından elde edileceği umulan her türlü başarıdan çok daha üstün, anlamlı ve kalıcı olacaktır. Bu çerçeği anlayıp anlamamak, devrimcilik ile reformizm arasındaki derin ayrım çizgisini ortaya koyar." (TKİP VI. Kongresi Bildirgesi, Aralık 2018)

3.4 SALDIRI POLİTİKALARININ YENİ SAFHASI

- Mayıs 2023 seçimlerine ağır bir iktisadi-mali kriz koşullarında girilmişti. Seçimlerin sonucu ne olursa olsun bunun ağır faturası bir kez daha işçi sınıfına ve emekçilere ödetelecekti. Bunun sorun-suzca gerçekleşebilmesi içinse işçi sınıfı ve emekçileri baskılama, ilerici-devrimci muhalefeti sindirme politikalarının sürdürülmesi gerekiyordu. Seçimleri kazanan taraf olarak dinci-faşist iktidar halen bunu yapmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik iktisadi-sosyal yıkım saldırısında yeni bir safhaya geçilmekte, toplumsal muhalefete, özellikle de onun örgütlü dirençli kesimlerine karşı sistemli baskı ve ezme politikaları ağırlaştırılarak sürdürülmektedir.

- Seçim süreci politikalarının daha da ağırlaştırdığı iktisadi-mali krizden çıkış için halen adı konulmamış bir İMF programı uygulanmaktadır. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıf ve katmanlar bu saldırının dolaysız hedefidirler. Bu, emekçilerin acil iktisadi-sosyal hakları uğruna mücadelenin yakıcı önemini ortaya koymaktadır. Öte yandan baskı ve terör rejimini daha da pekiştiren adımlar birbirini izlemektedir. Bu da temel demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadelenin önemini göstermektedir. Güncel devrimci görev, bu iki mücadele alanı arasındaki kopmaz bağı ve bütünlüğü gözetererek işçilerin ve emekçilerin

gündemine taşıyabilmektir.

- Dinci-faşist iktidar Kürt sorununu kriminalize ederek ve topluma sürekli şovenizmi pompalayarak, sınıf eksenli emek dinamiği ile Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin buluşmasını engellemeye çalışmaktadır. Bu gerçekte dinci iktidarı önceleyen geleneksel bir devlet politikasıdır. Ama dinci iktidar halen bu politikayı her zamankinden daha başarılı bir biçimde uygulamaktadır. Bu oyunu bozmak, emek hareketinin Kürt sorunuyla yüzleşmesini sağlamak, böylece her iki mücadele alanı arasında köprüler kurmak, günümüzde izlenmesi gereken devrimci çizginin temel önemde bir unsurudur. Toplumun ve elbette işçilerin şovenizmle bu denli sersemletildiği bir dönemde bu zor bir görevdir. Fakat bu zorluğu göğüslemek devrimci mücadeleyi ileriye taşıyabilmenin zorunlu bir koşuludur.

3.5 ÇIKIŞ İÇİN SINIF ÇALIŞMASINA YOĞUNLAŞMA

- Devrimci siyasal yaşam soluksuz ve kesintisiz bir siyasal çalışma ve mücadele sürecidir. Bu mücadele bugün bizzat dinci-faşist gericiilik tarafından gündeme getirilen yeni saldırıların özel koşulları içinde sürmektedir. Değişmez amaç, her zaman olduğu gibi somut siyasal sürecin ortaya çıkardığı sorunlardan hareketle, bunun sunduğu fırsat ve olanaklardan yararlanarak, işçi ve emekçi kitleleri aydınlatmak, birleştirmek ve mücadeleye yöneltmektir. Bu mücadele içerisinde kitlelerin bilincini, birliğini ve örgütlenmesini daha da geliştirmektir.

- Derin bir hayal kırıklığı ve umutsuzluk atmosferi ile sonuçlanan Mayıs 2023 seçimlerinin toplam bilançosu da göstermiştir ki, özellikle işçiler içinde yoğunlaşan çok yönlü bir siyasal çalışma, bugünkü boğucu gericiilik atmosferini bir yerinden parçalayabilmek için olmazsa olmaz koşulların başında gelmektedir. İşçi sınıfı zemini, dinci gericiliğe karşı mücadelenin sermaye düzenine karşı mücadele içinde anlamlandırılabilceği, devrimci siyasal mücadelenin sınıflar mücadelesi eksenine kavuşturulabileceği biricik gerçek ve tayin edici alandır. Bu alandaki her başarı, aynı gelişim süreci içinde ikili bir sonuç yaratacaktır. Bir yandan dinci-faşist iktidarın kitle tabanını ve dolayısıyla seçmen desteğini zayıflatacak, öte yandan karşısına toplumsal bir gücü, işçi sınıfının örgütlü gücünü çıkaracaktır.

- Sınıf alanında devrimci bir güç odağı inşa etmeye yönelmek, bağımsız devrimci konumu ve kimliği koruyabilmenin de biricik güvencesidir. Türkiye toplumu yeni çalkantılara gebe. Türkiye'nin devrimcileri bu çalkantıda kendi dev-

rimci konumları üzerinden etkin bir yer tutmak istiyorlarsa eğer, güç ve olanaklarının ezici ağırlığını, sınıfı çalışmasına ve bu zemin üzerinden gerçek sınıf mücadelesine yöneltmek zorundadırlar. Bunun ötesindeki her yol ve tercih, niyetlerden bağımsız olarak, düzen içi çatışmanın doğrudan ya da dolaylı eklentisi olmaya götürür.

3.6 KÜRT SORUNU/ HAREKETİ

- Kürt sorunu toplumumuzun en yakıcı sorunlarından biri olmayı sürdürmektedir. Kürt hareketindeki köklü çizgi değişikliğine rağmen, düzen cephesinde sorunun kısmi sınırlarda olsun çözümüne ilişkin herhangi bir tutum ya da arayış söz konusu değildir. Dinci-faşist iktidar geleneksel politikayı halen ağırlaştırarak sürdürmekte, düzen muhalefeti de bu çizgiyle uyumlu hareket etmektedir.

- Öte yandan, inkara ve imhaya dayalı geleneksel politikanın uygulama alanı artık Türkiye'nin sınırlarını aşmış, Irak ve Suriye'yi de kapsar hale gelmiştir. Öylesine ki Kürt hareketiyle silahlı savaşın esas alanı artık Türkiye'den çok Güney Kürdistan ve Rojava'dır. Buralardaki bazı Kürt bölgeleri halen Türk devletinin askeri işgali altındadır. Kürtlerin ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini bölge düzeyinde boğmak, iktidarın halen izlemekte olduğu Ortadoğu politikasının temel bir unsurudur.

- Kürt ulusal hareketi uzlaşmaya dayalı barış ve siyasal çözüm çizgisinde ısrar etmektedir. Halen bu politikanın düzen cephesinden bir muhatabı yoktur. Buna iktidardan öteye, tüm bileşenleriyle düzen muhalefeti de dahildir. Mayıs 2023 seçimlerindeki tablo bunu ayrıca göstermiştir. Kürt hareketinin kendilerine sunduğu desteğe rağmen tüm bileşenleriyle düzen muhalefeti Kürt sorunu konusunda tam bir suskunluk içinde kalmıştır. Uzayıp giden bu muhatapsızlık Kürt hareketinde bir tıkanıklık ve güç erozyonuna, tabanındaysa yorgunluk ve umutsuzluğa yol açmaktadır.

- Kürt hareketi halen yaşamakta olduğu tıkanıklığı giderebilmenin arayışı içindedir. Seçimleri izleyen ilk muhasebe evresinin ardından gündeme getirilen kimlik siyasetini "sınıf siyaseti" ile birleştirme söylemi, bu arayışın bir yansımasıdır. Fakat bunun izlenecek politika ve pratikteki somut anlamı henüz belirsizdir. Sosyal sorunlara ve dolayısıyla sınıf mücadelesine yönelim olumlu bir arayışın göstergesi olsa da, emperyalizme ve egemen sınıf olarak burjuvaziye karşı tutumdaki yapısal zaaf aşılmadığı sürece, bundan anlamlı bir sonuç çıkması olanaklı görünmemektedir. Kendi burjuva katmanlarını da kapsayan bir hareket olarak Kürt hareketinin heterojen sınıfsal yapısı, bu türden bir yönelim karşısında

bir başka önemli yapısal açmazdır.

- Kürt sorunundaki çözümsüzlüğün bugünün Türkiye'sindeki ağır toplumsal-siyasal etkisi, özgürlük ve eşitlik isteyen Kürtlere ödetilen ağır bedellerden ötedir. Sorun, "teröre" ve "bölücülüğe" karşı mücadele söylemi eşliğinde toplumu şovenizmle zehirlemenin ve böylece daha kolay yönetebilmenin temel bir aracı haline almıştır. Bu daha '90'lı ilk yıllardan itibaren güdülen bir politikaydı. Fakat özellikle 2015'ten beri, dinci-faşist iktidar bunu çok daha etkili ve işlevli bir araç olarak kullanabilmektedir. Mayıs 2023 seçimlerinin kazanılmasında bunun temel önemde bir rol oynadığı bir gerçektir. Bugünün Türkiye'si, "başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!" veciz sözünde dile getirilen gerçekliğe az bulunur örneklerden biridir. Son otuz yıldır toplum önemli ölçüde bu sorun üzerinden adeta teslim alınmış, böylece de siyasal köleliğe mahkum edilmiştir.

- Kürt uyanışı ve hareketinin gelişmesi Türkiye toplumunda hala derin bir apolitizmin hüküm sürdüğü ve kitle hareketinin politikleşme yeteneğinden en uzak olduğu bir evreye denk geldiği ölçüde, burjuva gericiliğinin şovenizmi, bir bütün olarak toplumu ve bu arada öncelikle de emekçileri zehirlemek için etkili bir silah olarak kullanması kolaylaştı. Şoven milliyetçi duygular ile sınıf bilinci arasında ters bir orantı olduğu, ilkinin güçlenmesi ölçüsünde ikincisinin felce uğradığı, Türkiye pratiği üzerinden bir kez daha bütün açıklığı ile görüldü. Bu, sınıf mücadelesi dinamiklerini felce uğratan muazzam bir etkide bulundu ve halen de bulunmaktadır. Bu nedendir ki, sınıf hareketinin ve mücadeleye yönelen işçilerin bu sorunla yüzleşmeleri, sınıfa yönelik devrimci siyasal çalışmada bu yüzleşmenin önemsenmesi, gelinen yerde gereklilikten öteye bir zorunluluktur. Bu olmaksızın sınıf hareketi içinde güçlü ve kalıcı bir tek gerçek adım atılamaz.

4

SINIF HAREKETİ

2015 sonbaharında toplanan TKİP V. Kongresi, kendisini önceleyen iki önemli direnişin, Greif Direnişi ve Metal Fırtına'nın deneyim ve derslerini eleştirel bir bakış açısıyla ele alıp özetlemişti. 2018 sonunda toplanan TKİP VI. Kongresi ise, sınıf hareketinin başlıca sorunları ile sınıf çalışmamızın genel birikimi, deneyimi ve sorunları üzerine verimli tartışmalara sahne olmuş, bu tartışmalardan önemli sonuçlar çıkarılmış ve somut görevler belirlenmişti. TKİP VII. Kongresi, sınıf çalışmasının sorunlarına ilişkin bu birikimin bugün için de yol gösterici bir çerçeve oluşturduğunu vurgulamakta, konuya ilişkin güncel değerlendirmelerini ve so-

mut kararlarını ise kendisini önceleyen bu iki kongrenin ortaya koyduğu esasların tamamlayıcısı saymaktadır:

- Yıllardır göze batar ölçüde ortada olan açık bir olguyla yüz yüzeyiz: Toplumun geneline sınıfsal konumlar üzerinden baktığımızda, ülkenin dört bir yanında birleşme, örgütlenme ve mücadele yolunu ısrarla arayıp zorlayanların hemen yalnızca işçiler olduğunu görüyoruz. Bu bir yandan mahkum edildikleri çok ağır çalışma ve yaşam koşullarına işçilerin anlaşılabilir tepkisine, ama öte yandan da bu türden bir eğilimi, ısrarı ve soluğu besleyebilen çok kendine özgü bir sınıfsal konuma işaret etmektedir.

- İşçilerin halen gösterdiği direncin belli sınırları aşmadığı, daha çok çalışma ve yaşam koşullarında çok sınırlı iyileştirmeleri hedef aldığı, bunda bile esasa ilişkin bir başarı elde edemediği ise bugünkü sınıf hareketi gerçeğinin öteki yüzünü oluşturmaktadır. Bu şekilde hareket çok uzun yıllardır kısır bir döngü içinde kendini yineleyip durmaktadır. Bundan kurtulmanın zorunlu koşulu, işçilerin politik sorunlara yönelmesi, işçi hareketinin politik istemlere dayalı bir mücadele alanına sıçrayabilmesidir. Kendi sorunları üzerinden olduğu kadar toplumun yakıcı sorunları üzerinden de. Bu, partimizin sınıf çalışması alanında çok özel bir biçimde yoğunlaşacağı öncelikli soruna da işaret etmektedir. Gerek sorun gerekse bu yaklaşım gerçekte herhangi bir yenilik taşımamaktadır. Fakat uygulaması ve başarısı her zamankinden çok daha yakıcı, çözücü ve acil bir hal almıştır. TKİP VII. Kongresi bunun altını kalınca çizmektedir.

- Dinci-faşist rejimin yarattığı boğucu politik atmosfer, temel hak ve özgürlükler uğruna mücadeleye çok özel bir önem kazandırmıştır. Gerçekte bu alandaki sorunlar, işçi hareketinin kendine özgü ihtiyaçları yönünden de yakıcı bir hal almıştır. Örgütlenebilmek ve direnebilmek, sendikalaşabilmek ve grev hakkını etkin biçimde kullanabilmek için bile işçiler, bu mücadele alanına geçmek, temel siyasal özgürlükler uğruna mücadele etmek zorundadırlar. Aynı şekilde parti de içinden geçmekte olduğumuz dönemin özgün koşullarını göz önünde bulundurarak, sınıf hareketine politik müdahalesinde temel hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi özel bir biçimde öne çıkarmak durumundadır.

- Sınıf hareketine politik müdahale kapsamında güncel planda iki konu ayrıca özel bir önem taşımaktadır. Dünyada emperyalist militarizm, saldırganlık ve savaşlar sorunu ile Türkiye'de Kürt sorunu. İlkinin güncel yoğunlaşma alanları Türkiye'nin hemen yanı başındadır ve yeni bir dünya savaşı tehlikesini büyüten

bir küresel gerilimin kaynağıdır. İkincisi, Kürt sorunu, Türkiye'nin iç siyasal yaşamını derinden etkilemekle kalmamakta, işçilerin şovenizmle zehirlenmesinde ve böylece düzen politikalarına yedeklenmesinde çok özel bir rol oynamaktadır. Uluslararası politikada emperyalist saldırganlık ve savaşlara karşı mücadele ile Türkiye'de Kürt halkına yönelik sonu gelmez sistematik baskılara karşı mücadele, güncel planda işçilere devrimci politik bilinç taşımanın, işçi hareketini politik bir ekseninde geliştirmenin iki önemli konusudur.

- Sınıf hareketine devrimci politik müdahalenin sorunlarına bu vurgular, sınıfın acil iktisadi ve sosyal sorunlarına ilişkin mücadelenin güncel önemini hiçbir biçimde azaltmamaktadır. Türkiye halen çok ağır bir iktisadi-mali kriz içindedir. İşçi sınıfı uygulanan iktisadi-sosyal yıkım politikalarının baş hedefidir. Bundan çıkan temel önemde sonuç, işçi sınıfının iktisadi ve politik mücadelesinin organik birliği ve bütünlüğüdür. TKİP VI. Kongresi buna ilişkin ilkesel ve taktik esasları bütünlüğü içinde ortaya koymuştur. Bu çerçevede bugün için de yol göstericidir.

- TKİP VII. Kongresi, sınıfa devrimci politik müdahale kapsamında, bu müdahalenin başarısı için uygun yol, yöntem ve araçlar sorunu üzerinde özellikle durmuştur. Partinin bu doğrultudaki mevcut pratiğini ve atmış bulunduğu yeni adımları gözden geçirmiş, bunların daha etkin, işlevli ve zenginleştirilerek kullanılmasına yönelik somut adımlar kararlaştırmıştır.

- TKİP VII. Kongresi, partimiz tarafından izlenen isabetli çizgiye ve harcanan yoğun emeğe rağmen, sınıf çalışmamızın hedeflenen asgari sonuçları henüz yaratamaması sorunu üzerinde özellikle durmuştur. Partinin yaklaşımlarını ve pratiğini bu çerçevede eleştirel bir bakış açısıyla gözden geçirmiştir. Yetersizliklerimizi ve kusurlarımızı hiçbir biçimde gözden kaçırmaksızın, konuya ilişkin olarak ulaştığımız şu sonucu açıklıkla ifade etmek isteriz: Dönemin günden güne ağırlaşan koşulları ile partinin elindeki güç ve imkanların sınırları bir arada değerlendirildiğinde, parti her şeye rağmen sınıf çalışmasında gerçekte başarılıdır. Yetersizliklerini ve kusurlarını aşmalı, dönemin koşullarını bir mazeret ve rehabet nedeni haline getirmekten özenle kaçınmalı, çalışmadaki ısrar ve kararlılığını koruyup sürdürmelidir.

- TKİP VII. Kongresi, sınıf hareketinin güncel gündemleri konusunda metal sektöründeki TİS sürecine özellikle dikkat çekmekte, parti merkezinin ve yerel örgütlerin bu gündeme özel bir biçimde yoğunlaşmaları gerektiğinin altını çizmekte, ama bu süreci dar bir iktisadi

gündem sınırlarında ele almaktan kaçınmaları, dolayısıyla süreci mümkün meretebe politik bir eksen üzerinden anlamlandırılmaları gerektiğini vurgulamaktadır. Aynı uyarı yeni asgari ücret, Ocak zamları ve benzer gündemler için de geçerlidir.

- TKİP VI. Kongresi, sendika bürokrasisi, özellikle de onun işçi sınıfını sermaye düzeni hesabına denetim altında tutmak şeklindeki uğursuz politik rolü üzerinde özel bir biçimde durmuş, bundan ideolojik-politik mücadele kapsamında sonuçlar çıkarmış ve partinin bu alandaki görevlerini belirlemiştir. Bu çerçevede güncel önemini olduğu gibi korumaktadır. TKİP VII. Kongresi, buna iki özel noktayı eklemekle yetinmektedir:

1- Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin başarısı, içerik yönünden olduğu kadar sorunların ortaya konuluş tarzıyla, dolayısıyla doğru bir üslupla da sıkı sıkıya ilintilidir. Bu ikinci alandaki hatalı eğilim ve davranışlar, deneyimlerin de açıklıkla gösterdiği gibi, sonuçta sendika bürokrasisinin işine yaramaktadır. Bu konuda azami titizlik, çalışma ve mücadelenin başarısı için zorunlu bir ihtiyaçtır.

2- Deneyim geçmişin direniş süreçlerinin doğurduğu bağımsız sınıf sendikalarının çalışmaya belli zeminler ve imkanlar sağladığını göstermektedir. Bundan gerekli her durumda amaca uygun yararlanılmalı, fakat bu hiçbir biçimde işçilerin halen örgütlü bulunduğu temel sendikalardan kopmak yanlına yandırılmamalıdır. Sendikalı işçilerin ağırlıklı bölümünü bünyesinde barındıran her sendikada etkin biçimde çalışmak durumundadır.

- Sınıf hareketine temel önemde yeni ölçüler getiren ve "İşgal, grev, direniş!" militan sloganını kazandıran Greif Direniş'i'nin 10. Yılı yaklaşıyor. Sınıf hareketinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve ihtiyaçlar gözetildiğinde, Greif deneyimi yol gösterici önemini koruyor. Direnişin 10. Yılı, deneyim ve derslerini yeniden incelemenin ve her yolla sınıf hareketinin gündemine taşımanın bir vesilesi olarak değerlendirilebilmelidir.

5 KADIN HAREKETİ

- Kadın hakları ve kadın hareketi dinci-faşist iktidarın başlıca hedefi olmayı sürdürüyor. Yeni dönem kadın sorunu, dolayısıyla kadın hareketi için çok daha zor bir dönem olacak. Kadınlara yönelik bir dizi yeni saldırı gündeme gelecek. Mayıs 2023 seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni siyasal güç tablosu ve parlamento bileşimi bunu göstermektedir. Nitekim iktidar kadınların zaten son derece sınırlı hak ve kazanımlarına yönelik yeni saldırılara hazırlanmaktadır. Bu kapsamda, yeni anayasa tartışmalarının öncelikli hedefleri arasında, "aile yapısını korumak"

TKİP 25. Yılında!..

Devrim tarihimizde bir kilometre taşı!..

Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükeniş ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükselen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yığılık örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek yetenekteki tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi dünyada ve Türkiye'de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla

adı altında kadın haklarına saldırı da yer almaktadır. İktidar söylemleri kadar eylemleriyle de kadın haklarını ve hareketini hedef haline getirmiş bulunmaktadır.

- Bu kuşkusuz beraberinde kadınların tepkisini ve giderek genişleyebilecek direnişini de getirecektir. Nitekim sonu gelmeyen saldırıların gerisinde aynı zamanda kadın hareketinin ortaya koyduğu dirençten duyulan rahatsızlık da vardır. Kadın hareketi halen toplumsal hareketin diri ve aktif alanlarından birini oluşturmaktadır. Dinci-faşist iktidar kadın haklarına saldırıyı kadın hareketini dizginleme ve sindirmeye yönelik çabalarla birleştiriyor. Fakat bu alanda işi yine de zor. Kadın hareketinin toplum içinde artık bir ağırlığı ve meşruiyeti var. İktidar kazanılmış haklara saldırısını sürdürüyor ama kadın hareketini öyle kabaca bastırma yoluna da gidemiyor.

- Kadın hareketi bugün için orta sınıf eğiliminin damgasını vurduğu feminist-reformist bir çizgide yürümektedir. Halen içerik olarak kendini AKP karşıtlığı üzerinden ifade eden, iktidarın baskıcı, gerici, kadın düşmanı politikalarına karşı duran ve bu doğrultuda kadınları eyleme çekmeye çalışan bir kadın hareketi söz konusudur. Öte yandan bu çizgideki kadın hareketi artık gelip bir sınıra da dayanmıştır. Bu feminist hareketin yapısal olarak sınırlı konumuyla ilgili bir durumdur. Sınırlı hedefleri ve gündemleri olan orta sınıf feminizminin kadın hareketini bu sınırların ötesine taşımak hedef ve yeteneği yapısal olarak yoktur. Bağımsız feminist gruplarla birlikte hareket eden, işin aslında onların yedeğine düşen reformist sol siyasal parti ve grupların durumu da esasında farklı değildir. Refor-

mist sol da dahil kadın hareketinin tüm bileşenleri halen feminizm ortak paydasında birleşmektedirler.

- Feministlerin denetimindeki dikey kadın hareketi, temelde ara burjuva katmanlara dayanıyor. Önderlik planında da onların damgasını taşıyor. Ama öte yandan sınıf hareketi üzerinden kendisini gösteren bir başka kadın hareketi damarı var. Son derece sağlıklı, sınıfsal açıdan homojen, kadın-erkek işçilerin birliğine, dayanışmasına, birlikte örgütlenmesine ve mücadelesine dayalı bir hareket bu. İki hareket arasındaki temel önemde yapısal farklar, sınıfsal konum ve kimliklerin bir yansımasıdır.

- Orta sınıf eksenli feminist hareket, toplumsal doğası gereği daha gevşek, sınıfsal yönden heterojen, burjuva katmanları da içerdiği için kendini ancak düzen sınırlarında, dolayısıyla reform sınırlarında ortaya koyabilen bir harekettir. Cinsel ezilme ortak paydasına dayanan, bu yönüyle de daha çok yaşam tarzı mücadelesi sınırlarında seyreden bir harekettir bu.

- Sınıf eksenli kadın hareketi ise temelde toplumsal nedenlere ve dolayısıyla sınıfsal eksene dayalıdır. Kadın ezilme burada kendini sınıfsal mahiyetteki sorunlar üzerinden ortaya koyar. Buna ilişkin özgün istemler ortaya çıkarır. Böylece emekçi kadın hareketine güçlü, sağlıklı ve istikrarlı bir zemin sunar. Öteki emekçi katmanlara mensup kadın kitlelerinin burjuva feminist hareketin ardından sürüklenmesinin önüne geçecek olan da budur. Burada sınıfsal olan ile ezilen cinse özgü olan organik olarak içiçedir. Birbirinden beslenir, birbirini besler.

- Birçok konuda olduğu gibi kadın sorununda da devrimci pusulasını yitirmiş olan sol grupların feminist cereyana kendilerini kolaylıkla kapırmış olmaları şartıca değildir. Bunun bir yanında nerede hareket orada bereket mantığı, bunun bir uzantısı olarak kolay güç ve etki alanı elde etme faydacılığı vardır.

- Partimiz feminist hareketi izlemeli, onu haklı demokratik muhtevası üzerinden desteklemeli ama bu harekete ilişkin kolaycı heves ve hesaplardan da özenle uzak durmalıdır. Partimiz kendi gerçek sınıfsal alanında yoğunlaşmalı, buradan giderek sınıfsal eksenli sağlıklı bir devrimci kadın hareketi geliştirmeyi hedeflemelidir.

- Partimiz kadın sorununu devrimci bakış açısıyla ele alan tutumuyla solda neredeyse yalnız kalmış durumdadır. Buna aldırılmamalı, kadın hareketine devrimci ve sınıfsal bakış açısına dayalı müdahalesini kararlılıkla sürdürmelidir. Demokratik bir muhtevaya sahip ilerici kadın hareketinin bu çerçevede taşıdığı anlamı ve önemi görmeli ve gözetmelidir. Fakat öte yandan önemli olanın, kadın sorununa ve dolayısıyla kadın çalışmasına sınıf sorununun ve sınıf çalışmasının bir parçası olarak bakmak olduğunu da bir an bile unutmamalıdır.

- Kadın çalışmamızda partimiz için aslolan, genel siyasal çalışmamız içinde yerini ve anlamını bulan, dolayısıyla sınıf çalışmamızın temel bir unsuru olarak ele alınan bir kadın çalışmasıdır. Bu çerçevede işçi kadın çalışmamızın özel bir yoğunlaşma ile güçlendirilmesi gerekir. Halen bu alandaki zayıflık, sınıf çalışmamızın zayıflığı ile bağlantılı bir sonuçtur. Sınıf çalışmamızı güçlendirip geliştirme

süreci içinde, sınıf eksenli kadın hareketi geliştirme çabamız da güç kazanacaktır. Partinin kadın hareketinde sınıfsal esaslara dayalı bir iç saflaşma ve taraflaşma yaratabilmesi, bu alandaki başarısıyla sıkı sıkıya ilintili olacaktır.

- Sınıf hareketi son zamanlarda kadınların katılımı bakımından anlamlı direnişler yaşadı. Genç kadın işçiler bu direnişlerin içinde, dahası önünde idiler. Direniş boyunca militan ve sürükleyici bir tutum içindeydiler. Erkek işçilerle birlikte, onlarla omuz omuza direniyorlardı. Sınıflar mücadelesinin gerçek alanı tam da burasıdır. Burada sınıfsal bir sorun, dolayısıyla gerçek sınıflar mücadelesine açılan son derece anlamlı ve verimli bir alan vardır. Öte yandan bu, mobbing, taciz vb. gibi, ezilen cins konumuyla bağlantılı sorunların da en anlamlı biçimde gündeme getirilebildiği bir zemindir.

- Parti hâlihazırda dar feminist sınırlarda seyreden genel kadın hareketiyle kesişme noktalarını elbette önemsemelidir. Bu hareketi desteklemeli, olanaklı her durumda bizzat katılmalıdır. Parti yayınlarında bu hareketin anlamını ve önemini düzenli bir şekilde yansıtabilmelidir. Ama kadın sorununu ve ezilen cinsin özgürleşme mücadelesini kendi sınıfsal bakış açısıyla ele almalı, dolayısıyla kadın hareketine katkısını da kendi sınıfsal alanından giderek ortaya koyabilmelidir. Kadının hareketini güçlü, sağlıklı ve istikrarlı bir zemine kavuşturacak olan bu alandaki çabalar ve başarılar olacaktır. Parti bunda mesafe alabildiği ölçüde, böylece feminist çizgideki genel kadın hareketiyle en sağlıklı biçimde ilişkilene zeminini de yaratmış olacaktır.

- Kadın sorunundaki hassasiyetimiz bize, bu sorundan hareketle varlık nedeni kazanan feminist hareketin gerçek sınıfsal konumunu ve sınırlarını hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Feminist tutum ve davranışların gerisinde katı bir sınıfsal mantık var. Sınıfsal olanı basitçe hiçe sayabiliyor, en azından geri plana itebiliyorlar. Feministlerin çoğu anlamsız tartışma konuları üzerinden değil kendi sınıfsal konumumuz üzerinden onlara karşı etkili bir ideolojik mücadele vermeli, aramıza net ayırım çizgileri çekmeliyiz. Feminist hareketin karşısına kadın sorunundaki kendi devrimci sınıfsal konum ve tutumumuzla ve kendi önceliklerimizle çıkmalıyız.

- İstanbul Sözleşmesi'nin iptali, 6284 sayılı yasanın iptali vb. üzerinden, dinci-faşist iktidar topluma kendi gerici ölçü ve değerlerini dayatıyor. Feminist çizgideki kadın hareketi ise bunun karşısında sınırlı bazı kazanımları savunmak yoluna gidiyor. Kazanımların korunması mücadelesi elbette önemlidir. Fakat İstanbul Sözleşmesi uygulansın istemini temel

eksen haline getirmek, kadın hareketini en dar, en sınırlı, en güdük istemlere endekslemek demektir. Sonuçta söz konusu olan kapitalist-empyralist dünyanın ikiyüzlü, aldatıcı, göz boyayıcı hukuku içinde bir uluslararası sözleşmedir. Bunu yüceltmek, bununla sorunların hiç değilse hafiflediğini ileri sürmek, devrimci sınıf partisinin işi olamaz. Parti bu konuda, İstanbul Sözleşmesi'nin iptali kadınlara yönelik gerici saldırıların yeni bir adımıdır demekle yetinmelidir. Kadın sorununa ilişkin devrim ve reform kapsamında ileri süreceği istemleri kapitalist düzen ve burjuva sınıf iktidarı gerçeği üzerinden temellendirmelidir.

- Kadın hareketinin gündeminde halen kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri vb. temalar belirgin bir yer tutuyor. Bunun etkisi partinin kadın sorununa ilişkin yayın faaliyetlerine de yansıyor. Yazılarımızda, açıklamalarımızda, bildirilerimizde kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet öne çıkabiliyor. Kadını işçi ve emekçi kimliği üzerinden de hedefleyen saldırılar genellikle ikinci planda kalıyor. Oysa kadının cinsel kimliğinin ötesinde kadın emeğine yönelik de kapsamlı sosyal-sınıfsal saldırılar katmerleşerek sürüyor. Gündelik çalışmada kadın sorunu ele alınırken bu temel önemde gerçeklik gözetilmelidir. Partinin kadın sorununa ilişkin propaganda-ajitasyonunda cinsel olan ile sınıfsal olanın organik bütünlüğü kurulabilmelidir.

6

GENÇLİK HAREKETİ

- 2018 yılı sonunda toplanan TKİP VI. Kongresi'nin gençlik hareketinin duruma ilişkin değerlendirmesi bugün de esası yönünden geçerliliğini korumaktadır: "Gençlik hareketi yıllardır aşılama-yan bir gerileme ve durgunluk içindedir. Bir zamanlar dinci-faşist iktidarın huzursuzluk kaynağı olan hareket, son birkaç yıldır en geri sınırlara çekilmiş, en dar zeminlere hapsolmuş durumdadır. Bu onun hâlihazırda kitlesel karakterini de yitirmiş olduğu anlamına gelmektedir. Dinci-faşist iktidar bu sonuca yılları bulan ısrarlı çabalarıyla ulaşmayı nihayet başardı."

- Gençlik hareketinin bugünkü durumu gençlik kitlelerinin bugün içine düşürüldüğü durumla sıkı sıkıya ilintilidir. Gençlik, kurulu düzenin devrim umudunu ve iradesini kırmak için son kırk yıldır toplumun geneline yönelik olarak uyguladığı çok yönlü politikaların en öncelikli hedeflerinden biri olagelmiştir. Bunun gerisinde '60'lı ve '70'li yıllarda birbirini izleyen iki toplumsal kabarıştı emekçi sınıfların genç katmanlarının tuttuğu çok özel yer vardır. 12 Eylül askeri faşist rejiminin devrimci hareketi ve toplumsal

muhalefeti ezme harekâtı, esasında direnen sınıf ve katmanların genç kesimlerini hedef almıştı. İzleyen dönemde baskı politikaları ideolojik-kültürel kuşatma ve yozlaştırma çabalarıyla birleştirildi. Her biçimiyle liberal yozlaştırma politikalarına tüm '90'lı yıllar boyunca şoven milliyetçilik ve dinsel gericilik cereyanları eşlik etti. Bu arada her türden direnme eğilimlerini boğmaya yönelik baskı ve sindirme politikaları hızından bir şey kaybetmedi.

- 12 Eylül'le başlayan bu ilk yirmi yıllık süreç, 2000'li yıllara dönülürken yerini bu kez AKP şemsiyesi altında birleşmiş dinsel gericiliğin son yirmi yılına bıraktı. Bunun yolu Türk-İslam sentezi ideolojisini bayrak edinen Amerikancı 12 Eylül faşist rejimiyle döşenmişti. Dinci ve şoven milliyetçi akımlara ise bunun hasadını toplamak düştü. Sonuçta bu süreç onları iktidara taşıdı. Dinci-faşist Türk-İslam sentezi bugün artık bir iktidar gücüdür. Bir yandan iktidar olmanın muazzam olanaklarını kullanarak gençliği kendi gerici ideolojileri doğrultusunda şekillendirmeye çalışırken, öte yandan ilerici-devrimci gençliğin direnme eğilimlerini baskı ve terörle ezmek, böylece yılgınlık, umutsuzluk ve teslimiyeti dayatmak çabası içindedir. Geline yerde bunda önemli bir başarı elde ettiği de bir gerçektir. Dinci-faşist iktidarın toplumsal yaşamın her alanını kapsayan ve toplumun hemen her kesimini ezen, bunaltan, umutsuzluğa düşüren, bu arada fiziki ve moral açıdan çürüten ağırlığı, gençliğe, üstelik daha ağır ve tahrip edici sonuçlarla yansımaktadır.

- Gençlik hareketinin ilerici-devrimci bir çizgide canlanmasını zora sokan bir başka temel önemde etken, geniş gençlik kitleleri içinde dinci-faşist iktidara duyulan tepkinin dikkate değer bir bölümünün de her biçimiyle liberal ya da kemalist akımlar tarafından bloke edilmesidir. İlki gençliğe başta bireycilik ve bireysel kurtuluş olmak üzere her türden bozucu ve yozlaştırıcı etkiyi, ikincisi ise sol söylemlerin de arkasına sığınarak şoven milliyetçiliği taşımaktadır.

- Gençlik hareketinin bugün içinde bulunduğu durum, bu tarihsel ve güncel süreçlerin ürünü olmuştur. Yazık ki bu tabloyu kendi yönünden sol hareketin içinde bulunduğu durum tamamlamaktadır. Ezici bir bölümüyle devrime yüz çevirmiş ve düzenin icazet alanına sıkışmış sol hareket, gençliğin devrime açık katmanlarına bile artık devrimci açıdan bir şey verememektedir. Tersine, kendi konumu üzerinden devrime eğilimli gençliği düzen içi kanallara, son süreçte görüldüğü gibi, parlamenter hayaller üzerinden edilgen bir konuma itmekte ve böylece çürütücü bir zemine çekmek-

tedir. Gençlik hareketinin bu durgunluk ortamında herşeye rağmen ortaya çıkabilen direniş eğilimlerinin hızla sönümlenmesi de reformist solun bu konumundan ve tutumundan bağımsız bir sonuç değildir. Türkiye devrimci hareketinin çözüldüğü ve genel olarak solun da bu denli gerilediği bir evrede, gençlik kendi başına bir mücadele dinamizmi üretemezdi.

- Bugün için dar bir çerçevede olsa işçi sınıfının direnme eğilimini koruması, mevcut durumdan işçi sınıfı eksenli bir toplumsal çıkış arayışının en önemli imkanıdır. Bunun kendini hissettirdiği bir ilk evre, gençliğin de böylece yeniden kendi dinamizmini sergileyeceği bir eşik olacaktır. Geride kalan yarım yüzyılı aşkın tarihimize baktığımızda, gerçekte gençliğin hiçbir dönem kendi başına hareketlenmediğini, ama genel toplumsal hareketlenmenin kendini hissettirdiği her aşamada, sergilediği dinamizmle öne çıktığını görüyoruz. Bu yeni dönemde de böyle olacaktır.

- Bu tarihsel deneyimi göz önünde bulunduran partimiz, nesnel ve öznel plandaki tüm bu ağır koşullara ve engellere rağmen gençlik çalışmasını ve mücadelesini devrimci bir çizgide ileriye taşıma bakış ve pratiğinde ısrar edecektir. Bugünkü durum konusunda gerçekçi olacak, ama çalışmadaki sabrını, soluşunu ve inadını da koruyacak, kendini gençlik hareketinin yarınki çıkışlarına bugünden hazırlamaya bakacaktır.

- Sonu gelmeyen iktisadi-sosyal yıkım saldırılarının işçi sınıfı ve emekçi katmanların yaşamı üzerindeki ağır tahribatı, doğal olarak onların genç kesimlerini de aynı biçimde etkilemektedir. Beslenme, barınma, ulaşım vb. sorunlar gelinen yerde geniş öğrenci kitlelerini ezmektedir. Yani öğrenci gençlik akademik ve siyasal özgürlükler sorununun yanı sıra, belki ondan da önemli olarak, artık ezici iktisadi ve sosyal sorunlarla yüz yüzedir. Parti gençlik çalışmasında bu önemli olguyu gözetmeli, gençliğin yaşamakta olduğu iktisadi-sosyal ve kültürel sorunlara özel bir ilgi göstermelidir.

7

BURJUVA CUMHURİYETİNİN 100. YILI

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 100. Yılındayız. Bu önemli tarihsel olay, dinsel gericiliğin halen devlet iktidarında, kamu yaşamında ve toplumun genelinde kazandığı çok özel güç nedeniyle, güncel tutum ve mücadelelerin önemli bir konusu haline gelmiş bulunmaktadır. Öylesine ki, bu konu halen, düzen cephesindeki iç çekişmelerin, yaşam tarzı hassasiyeti içindeki kültürlü burjuva ara katmanların, bugünkü durumdan ileriye doğru bir çıkış bulamadıkları ölçü-

de emekçi sınıfların ilerici kesimlerinin, ulusal inkâr ve köleliği “cumhuriyetin demokratikleşmesi” çizgisiyle aşmaya çalışan Kürt hareketinin ve nihayet Kadro-Yön geleneğinin günümüzdeki uzantısı her türüyle sol kemalistlerin, farklı kapsam, tutum ve konumlar üzerinden temel önemde bir güç, ilham ya da referans kaynağı haline almıştır.

Öte yandan, Tarihsel TKP'den başlayarak sol hareketimizin Cumhuriyete eşlik eden tüm tarihinin de tanıklık ettiği gibi, bu konu, burjuva cumhuriyetinin kuruluş ideolojisi ve programı olan Kemalizm karşısında bağımsız devrimci sınıf konumu ve kimliğinin korunup korunamaması ile de sıkı sıkıya ilişkilidir. Öylesine ki, partimiz için konu artık devrimi ve devrimci birikimimizi savunma mücadelesinin temel önemde ayrılmaz bir ögesidir.

Tüm bu gerçekleri göz önünde bulunduran TKİP VII. Kongresi, 100 yıllık sürecin bütünlüğü içinde konunun tarihsel anlamı ile günümüz Türkiye'sindeki siyasal konum, kutuplaşma ve mücadelelere yansımalarını, temel tezler halinde ayrıca sunmak yoluna gidecektir. Burada ise, partimizin temel değerlendirmelerinden yararlanarak, konuya ilişkin olarak nispeten kısa bir ön çerçeve sunmakla yetineceğiz:

- Kemalist devrim olarak da nitelenen Türk ulusal burjuva devrimi, emperyalizmin sömürgeleştirme girişimine karşı gelişen millî mücadelenin ürünü oldu. Millî direnişin zaferi saltanatın ve hilafetin tasfiyesiyle sonuçlandı. Direnişin başını çeken burjuvazi cumhuriyet biçimi içinde iktidarın hâkim gücü haline geldi. Sözü edilebilir bir sanayi temelinden yoksun o günün Türkiye'sinde burjuvazi, iktisadi yönden henüz tüccar-tefecî nitelikte zayıf bir toplumsal kategori idi. Fakat millî direnişte inisiyatif ele alması ona, müttefikleri olan büyük toprak sahipleri karşısında özel bir siyasal üstünlük kazandırdı. Monarşik-teokratik Osmanlı devlet düzeni ortadan kaldırılarak cumhuriyet rejimine geçilmesi ve bu tarihsel adımı izleyen öteki üst yapı reformları, bu sayede olanaklı olabildi.

- Yeni cumhuriyet eski monarşik rejimin toplumsal ilişkilerini devraldı. Emperyalist egemenliğin iktisadi ve sosyal temelleri ile feodal, yarı-feodal ilişkilere esas yönünden dokunulmadı. Köylü-toprak devrimi bir yana, buna yönelik tüm gerçek ve potansiyel dinamikler daha başından itibaren dizginlenip etkisizleştirildi. Bu yönüyle Türk ulusal burjuva devrimi esas yönünden demokratik olmadığı gibi halkçı da değildir. O “yukarıdan” gerçekleşen bir “üst tabaka” devrimidir. Halk kitlelerinin etkin seferberliğine değil, fakat bürokratik bir güdüm

altında savaşa sürülmesine dayanmaktadır. Nitekim hareketin ağırlıklı olarak Osmanlı bürokrasisinden arta kalan burjuva asker-sivil unsurlardan oluşan siyasal önderliğinin ilk işi, sürmekte olan millî direniş üzerinde yukarıdan bir bürokratik denetim kurmak olmuştur. Tüm bunların mantıksal bir uzantısı olarak, Türk Devrimi'nin burjuva liderliği kendi solundaki hiçbir siyasal akıma yaşam hakkı tanınamış, daha baştan ezip etkisizleştirmiştir.

- Kemalist devrim, en radikal olduğu ve nispeten önemli adımlar attığı dinin etkisini sınırlama alanında bile, yalnızca “yukarıdan” bir devrimin sınırları içinde kalmıştır. Dinin ve dinsel gericiğin eski rejimdeki ekonomik ve sınıfsal temellerine dokunulmamış, hilafet kurumu basitçe bir meclis kararıyla kaldırılmış, tarikatlar ve cemaatler de aynı biçimde basitçe yasaklanmışlardır. Devlet ve din gerçek manada ayrılamamış, yalnızca yeni kurumlaşmalar yoluyla din, kapitalist yönelimin doğasına ve ihtiyaçlarına uygun biçimde denetim altına alınmaya çalışılmıştır. Bu yapılırken de İslam dininin Sünnî yorumu toplumun her türden ayrıcalığa haiz egemen dini sayılmıştır. Tüm cumhuriyet dönemi boyunca devlet bütçesi, buna yönelik kurumlaşmalar ve hizmetler için cömertçe kullanılmıştır.

- Kemalistlerin önderlik ettiği ulusal burjuva devriminin bir üst tabaka devrimi olduğu, bu nedenle emperyalist egemenliğin iktisadi ve sosyal temellerine esas yönünden dokunmadığı, alt sınıfların inisiyatifini ezdiği, feodal toprak mülkiyetini koruduğu, halkçı demokratik bir muhteva taşımadığı, siyasal özgürlük sağlamadığı, Kürtlerin ulusal inkârı ve köleleştirilmesi ile sonuçlandığı vb., tüm bunlar açık tarihsel olgulardır. Yine de tüm bunlar, kemalist ulusal burjuva devriminin tarihsel önemini azaltmaz. Bu devrim Türk burjuvazisini iktidar düzenine oturtmuş ve Türkiye'nin modern kapitalist gelişmesinin önünü açmıştır. Kurtuluş Savaşı ve onu izleyen reformlar, ağır ve sancılı bir yoldan da olsa, kapitalist ilişkilerin egemen olduğu bugünün modern Türkiye'sine yolu düzlemiştir.

Türk burjuvazisinin iktidar katına yükselmesinin siyasal biçimi olan cumhuriyetin kuruluş aşamasına ilişkin bu çerçeve, buradaki amacımız bakımından yeterlidir. Sürecin 100 yıllık seyri ve konunun gelinen yerde kazandığı çok özel siyasal anlam ve öneme ilişkin olarak, TKİP IV. Kongresi'nin (Kasım 2012) “Çürüyen düzen, tükenen cumhuriyet” başlıklı değerlendirmesinden bazı pasajlara başvuracağız:

“Burjuvazi 1920'ler Türkiye'sinde cumhuriyet biçimi içinde iktidar olur-

ken dinin toplum yaşamındaki etkisini sınırlamış, cemaatleri ve tarikatları yasalaklamış, “aklı hür” kuşaklar yetiştirmek iddiasında olmuş, “en hakiki mürsit ilimdir” söylemini sloganlaştırmıştı. Bugünse cemaatlere ve tarikatlara dayanan, dini toplum yaşamının tüm alanlarına ve başta eğitim olmak üzere kamu yaşamına dayatan, “dindar gençlik” yetiştirmekten sözeden ve Diyanet'i fetva kurumu haline getiren bir gerici odağının arkasında durmaktadır. Bu, burjuva cumhuriyetinin evrimi içinde bugün vardığı yerdir, gerçekteyse resmi tükenişidir. Bu, egemen sınıf olarak burjuvazinin siyasal ve moral iflasıdır. Onun tüm kaygısı sömürü ve soygun koşullarının ne pahasına olursa olsun güvenceye alınmasıdır. Bunun ötesinde hiçbir değer artık onu ilgilendirmemektedir, kendi cumhuriyetinin kuruluş değerleri başta olmak üzere.

“Cumhuriyet tarihi bütünlüğü içinde irdelendiğinde, kapitalist gelişmenin değişen koşulları içinde ortaya çıkan yeni ihtiyaçlara bağlı olarak düzenli ve mantıklı bir evrim yaşadığı görülür. 1920'lerde dini toplum yaşamı içinde sınırlayarak işe başlayan cumhuriyet kurucusu CHP, 1940'ların değişen dünya ve Türkiye koşullarında onun etki alanını bizzat kendisi yeniden genişletme yoluna gitti. Onun bıraktığı yerden aynı işi 1950'lerde bu kez DP yeni bir düzeyde devam ettirdi. 1960'lardaki büyük sosyal uyanış ve bunun sola hızla güç kazandırmasının ardından ise, din ve dinsel gerici burjuvazinin elinde artık devrime karşı bir dalga kıran olarak iş görmeye başladı. Bu çok bilinçli bir politikaydı ve akli verense böyle durumlarda hep olduğu gibi emperyalist merkezlerdi.

“70'li yıllardaki devrimci yükselişin saldırganlığı büyük korkunun ardından ise, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist ittifak ile başta TÜSİAD olmak üzere tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist darbesi, dinin ve dinsel gericiğin önünü her cephede açtı. Bugünkü koşullarda cisimleşmiş ifadesini AKP şahsında bulan ‘Türk-İslam sentezi’ devletin resmi ideolojisi haline getirildi ve tüm topluma dayatıldı. Aynı politika ‘90'lı yıllarda oluşan yeni dünya koşulları içinde bu kez ‘İlimli İslam’ projesi haline aldı, elbette yine emperyalist merkezlerde planlanarak. Sonuç olarak, toplamı içinde bugünkü dinci gerici iktidar, 12 Eylül faşist darbisiyle yaratılan yeni toplumsal, siyasal ve kültürel koşulların, aynı anlama gelmek üzere emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği politikaların en dolaysız bir ürünü oldu.”

“... AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dola-

yıdır ki, AKP'ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyettir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluş sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

“Tükenen bir cumhuriyetten sözüme bir ‘demokratik cumhuriyet’ çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oyalanmaktır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurulaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir.” (Her alanda devrime hazırlanıyor / TKİP IV. Kongresi Belgeleri, s.63-65)

8

DEVRİMCİ HAREKETİN 50. YILI VE DEVRİMCİ MİRASI

Devrimci hareketimizin yeniden doğuşunun 50. Yılına geride bıraktık. Partimizin kuruluşun ise 25. Yılındayız. TKİP VII. Kongresi, ilkinin tarihsel anlamı ve ikincisiyle tarihsel bağı üzerine aşağıdaki hususların altını çizer:

- '71 Devrimci Hareketi, '60'larda ortaya çıkan ve Tarihsel TKP'nin en olumsuz yanlarını politika, program ve örgüt olarak somutlayan burjuva sosyalizmine karşı, devrimci bir tepkinin ürünü oldu. Dönemin egemen sol akımları, TİP ve MDD Hareketi, özünde burjuva sosyalist bir konumu temsil ediyorlardı. Zira kurulu düzeni aşan devrimci bir perspektiften yoksun idiler. Ya ordu ve bürokrasiye ya da anayasa ve parlamentoya bel bağladılar. TİP anayasayı güvence sayarak parlamenter başarı peşinde koştu. MDD'cilik ve Doktorculuk ise, hiç değilse o konjonktürde, ordu darbeciliğinden medet umdu. Anayasa, parlamento, ordu, bürokrasi vb., bunlar kurulu düzenin temel egemenlik kurum ve aygıtlarıdır. Sosyalizm adına bunlara bel bağlayarak yol yürümek, marksist devlet teorisini hiçe saymak, dolayısıyla burjuva sosyalizmi sınırlarında kalmaktır.

- '71 Devrimci Hareketi buna devrim-

ci bir tepki olarak doğdu. Bu çıkışta tarihsel önem taşıyan yön, düşünce ve pratikte devrime yönelimdir. Devrim yönelimi kendini reformizmin, parlamentarizmin, ordu darbeciliğinin, düzenin icazet alanının, dolayısıyla legalizmin reddi olarak gösterdi. Özellikle de İbrahim Kaypakka-ya şahsında, aynı zamanda sol hareket üzerindeki kemalist etkinin ve ondan ayrı düşünülmemeyen sosyal şovenizmin reddi oldu.

- '70'li yılların halkçı devrimciliği, bu ilk çıkışın kaba kusurlardan arınmış ve belli bakımlardan olgunlaşmış biçimidir. Kendi dönemine, '70'li yılların ikinci yarısına, devrimci küçük-burjuva sosyalizmi olarak damgasını vurdu. Kemalizmin Tarihsel TKP'yi kötürümleştiren ve '60'lı yılların sol akımları şahsında yeni bir güç kazanan etkisi, bu dönemde önemli ölçüde kırıldı. Kitleleri devrim mücadelesine yöneltmedeki başarı bununla sıkı sıkıya ilintili idi. Yine aynı devrimci kazanımın bir uzantısı olarak sosyal-şovenizm aşıldı. Dönemin hemen tüm devrimci parti ve grupları Kürtlerin meşru ulusal hak ve taleplerini savundular. Kusurlu bir pratik olarak yaşansa da, illegal temellere dayalı devrimci örgütlenme yolunu tutarak düzenin icazet alanına sıkışmayı reddetmek, dönemin bir başka temel önemde devrimci kazanımı idi. Marksist devlet teorisinin genel esaslarından hareketle şiddete dayalı devrim savunuldu. Parlamentarizme karşı tavrın dönemin bir başka önemli devrimci üstünlüğü idi.

- Aradan geçen elli yılın ardından bugün bambaşka bir tablo ile yüz yüzeyiz. '71 Devrimci Çıkışı'nın doğurduğu parti ve gruplar, pek az istisnaıyla, yeniden devrimci kopuş öncesi konumlara döndüler. 12 Eylül faşist darbesi ve onu izleyen kolay yenilgi burada bir dönüm noktası oldu. Yenilgiyi izleyen tasfiyeciler süreçler içinde zamanla devrimden, devrimci programdan ve devrimci örgüt çizgisinden köklü kopuşlar yaşandı. '70'li yılların başlıca devrimci parti ve grupları reformist-legalist bir çizgide düzenin icazet alanına yerleştiler. Bu değişimle uyumlu olarak, zamanla parlamentarizme kaydılar, parlamenter yol ve yöntemlere umut bağlar hale geldiler. Bazıları şahsında kemalist ideolojik etki kendini belirgin biçimde yeniden gösterdi. Bu, milliyetçiliği ve sosyal-şovenizmi besledi.

- TKİP, 12 Eylül yenilgisini izleyen ayrışma ve saflaşma döneminde, '70'li yıllara egemen halkçı devrimciliğin yapısal zaafalarının eleştirisi ve sınıf devrimciliği üzerinden aşılması iddiasına dayalı bir çıkışın ürünü ve ifadesi oldu. '70'li yılların halkçı devrimcilik anlayışına yönelen eleştiri, geçmişi anlamının ve aşılabilmemesinin olmazsa olmaz koşuluuydu. Fakat öte yandan bu aynı geçmişin olumlu dev-

rimci mirasını yaşatıp geleceğe taşıyabilmemesinin de biricik gerçek yoluydu.

- Bunu daha baştan böyle ifade etmiş-tik, zaman haklılığımızı tam olarak doğruladı. Ayrışma döneminde o geçmişte tutucu bir biçimde ayak direyenler, ona bile bağlı kalamadılar. Devrimci konum ve kazanımları terk ederek, '60'lı yılların reformist burjuva sosyalizmine döndüler.

- TKİP, '71 Devrimci Çıkışı'nın devrimci kazanımlarını bugün terk etmiş dünün halkçı devrimci hareketi karşısında, bu kazanımları savunan ve daha ileri bir düzeyde, marksist dünya görüşü ve işçi sınıfı devrimciliği temelinde yaşatan bir parti konumundadır. Bu konumuyla TKİP, geçmişin devrimci mirasının da biricik gerçek temsilcisidir.

9 ZOR DÖNEM VE PARTİ

- Son on yılın AKP Türkiye'sinde yıldan yıla ağırlaşan politik koşullar içinde yaşıyoruz. 2013'teki Haziran Direnişi'nin iktidarda yarattığı korku, baskı rejiminin gitgide ağırlaşmasının başlangıcı oldu. 2015 Haziran-Kasım dönemini kaplayan terör ve katliamlar dalgası baskı rejimini yeni bir safhaya taşıdı. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi, dinci-faşist iktidara tüm ülkeyi olağanüstü hal koşullarında yönetme fırsatı verdi. Hileli 2017 Referandumunu ile tek adam rejiminin resmileşmesi ve hızla kurumlaşması, her türlü ölçü ve kuralın bir yana bırakıldığı, dinci-faşist iktidarın kendi anayasasını ve yasalarını bile hiçe saydığı bir keyfi yönetim dönemini başlattı. Sosyalist olmak iddiasındaki solun geniş kesimlerinin bile "2023 Dönemci"ne bağladığı temelsiz umutlar, bu gidişatta bir ölçüde olsun bir kırılmanın

yaşanabileceği beklentisi ile sıkı sıkıya ilişkiliydi. Beklenti gerçekleşmedi, derin bir hayal kırıklığı eşliğinde yerini umutsuzluğa ve karamsarlığa bıraktı.

- Seçim başarısıyla yeni bir özgüven kazanmış bulunan dinci-faşist iktidar, toplumsal muhalefeti etkisizleştirmek ve her türden direnme eğilimini ezmek için her zamankinden daha pervasız davranacağı ilk işaretlerini şimdiden vermiş bulunmaktadır. İlerici-devrimci parti ve gruplar, her zamankinden çok daha ağır siyasal koşullar altında devrimci siyasal mücadeleyi yürütmek görev ve sorumluluğu ile yüz yüzedirler. Partimiz açısından bu, bir yandan ağırlaşan siyasal koşullara rağmen devrimci siyasal mücadeleyi etkin biçimde yürütmeyi, öte yandan Mayıs seçimlerini izleyen umutsuzluk ve karamsarlık dalgasına göğüs germeyi gerektirmektedir.

- 12 Eylül faşist darbesini izleyen son kırk yılda solda birbirini izleyen tasfiyeciler süreçler, ağırlaşan koşullar altında siyasal mücadeleyi devrimci bir çizgide yürütmenin güçlükleri ile sıkı sıkıya bağlantılı olmuştur. Devrimci bir çizgide mücadeleyi yürütmenin bedelleri ağırlaşmış, buna karşılık verimi azalmıştır. Bu da her türden tasfiyeciler oportünizmi besleyen nesnel zemini oluşturmuştur. Bugün artık çok daha da ağır koşullar altındayız. Bu durum, devrimci ideolojik, örgütsel ve moral dayanaklarını çoktan yitirmiş parti ve grupları daha geri konumlara savuracaktır. Mayıs 2023 seçimlerinde düzen muhalefetine yedeğinde hareket etmek bunun bir ilk işareti olmuştur. Devrimden, devrimci örgütten ve genel olarak devrimci olandan kopuş ve kaçış, yeni dönemin daha da belirgin hale gelen eği-

limi olacaktır.

- TKİP VII. Kongresi'nin "Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!" şiarı, yeni tasfiyeciler savrulmalara ve devrimci mücadeleden kaçışlara karşı da net ve tok bir direnme tutumu ve çağrısıdır. Partimiz devrimci siyasal mücadele sahnesine yeni bir akım olarak çıkışını, 12 Eylül'ü izleyen kolay yenilgiyle hesaplaşmaya ve aynı süreç içinde tasfiyeciler savrulmaları başarıyla göğüslemeye borçludur. Zorlu koşullara direnme ve devrim yolunda kararlılıkla yürümek partimizin mayasında vardır. "Zor dönem devrimcileri" yetiştirmek, bu mayanın bir parçasıdır ve partimizin kadro politikasının temel bir yönü olagelmıştır.

- Düne kadar "zor dönem devrimciliği", baskı ve terör koşullarından gelen zorlukları göğüslemekten çok, sosyal durgunlukla belirlenen bir tarihi evrede kimliğini, solğunu ve kararlılığını koruma başarısına dayalı bir devrimcilik çizgisi anlamına geliyordu. Bugünün koşullarında ise artık her ikisini birden içeren bir devrimcilik çizgisi anlamına gelmektedir. Partimiz bu yeni dönemi de başarıyla göğüsleyerek geleceğe yürüyecektir. Bu geçmiş devrimci kuşaklara karşı borcumuz, Türkiye'nin devrimci geleceğine karşı sorumluluğumuzdur.

Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz!

Zor dönemin bilinciyle devrime hazırlanıyoruz!

Filistin direnişi, gençlik ve antiemperyalist mücadele

Filistin direniş güçlerinin başlattığı "Aksa Tufanı" harekâtı üç haftayı geride bıraktı. İşgalci Siyonist İsrail'in Gazze'yi ve bütün Filistin halkını hedef alan saldırılarında şu ana kadar çoğunluğu çocuk, kadın ve yaşlılar olmak üzere binlerce insan yaşamını yitirdi. İşgalci Siyonistler gerçekleştirdikleri saldırılarda elbette ki en büyük desteği ABD emperyalizmi ile batılı emperyalist devletlerden aldılar/almaya devam ediyorlar. Sözde "demokrasi, insan hakları, ifade özgürlüğü" gibi kavramların "en büyük temsilcileri" olan batılı emperyalistler 21. yüzyılda Filistin halkının her gün bombalanmasına, çocuk, kadın yaşlı ayırmaksızın katledilmesine açıkça onay veriyorlar. Filistin halkının topraklarını işgal eden katliamcı Siyonist rejimin "kendini savunma hakkı" söylemi adı altında Filistinlilerin soykırma uğratılmasını aklamaya, meşru göstermeye çalışıyorlar.

Daha önce Ukrayna-Rusya savaşında olduğu gibi, medya tekelleri aracılığı ile dünya halklarının bilincini bulandıran yalan haberler/manipülasyonlar yapıyorlar. Sözde "demokrasi beşiği" olan bu emperyalist devletler Siyonistler için destek mesajları yayınlayıp gözyaşları dökerken, katledilen Filistinliler için sokağa çıkmayı yasaklıyor, suç sayıyor ve yapılan protesto eylemlerine azgınca saldırıyorlar. Filistin halkının bayrağı "suç unsuru" olarak tanımlanıyor. Bu tablo iğrenç olsa da şaşırtıcı değil. Zira sermeye devletleri tam da sınıfsal ve tarihsel rollerine uygun tutum alıyorlar. Ortadoğu'nun kalbine işgalci Siyonist rejimin hançer olarak saplanmasında İngiliz emperyalizmi başta olmak üzere emperyalistlerin tarihsel sorumluluğu büyüktür. Şimdi ise Siyonist rejimi koruma histerisine giren ABD emperyalizmi ve batılı suç ortakları "demokrasi, insan hakları, insanlık değerleri" vb. sahte söylemleri bir yana bırakıp, iğrenç suratlarına taktıkları "demokrat" maskesini çöpe attılar.

Batılı emperyalistler, Filistin'de bir hastanede 500'e yakın insanın vahşice katledilmesini dahi kınayamadılar. Çıkar-dıkları tek ses cılız "savaş hukukuna uyulması" çağrısı oldu. Ancak bu çağrı riyakarlıktan başka bir anlam taşıyor. Zira, Siyonist rejimin Filistinli çocukların başına yağdırdığı füzeleri kendileri sağlıyor. İşte bu yüzden emperyalizm ve sermaye

iktidarları bugün de gelecekte de "insanlığın değerlerini, insan haklarını, gerçek demokrasiyi" temsil edemez, tam tersine bu değerlerin en büyü düşmanlarıdır. Arkasında durdukları Siyonist rejimin Savunma Bakanı Yoav Gallant "insansı hayvanlarla savaşıyoruz" diyerek Filistin halkını insan olarak dahi görmediklerini söylerken, sistemdeki iğrenç ırkçılığın vardığı boyutu dünyaya göstermişti.

Batılı emperyalistler İsrail'in savaş suçlarına ortak olurken Avrupa'dan Latin Amerika'ya, ABD'den Ortadoğu'ya, Kuzey Afrika'dan Türkiye'ye varıncaya değin dünyanın birçok yerinde -bir kısmı kitlesel olmak üzere- Filistin'e destek eylemleri yapıldı/yapılıyor. Bu eylemlerde Filistin halkıyla dayanış şiarları yükseltildi, Siyonist işgalin ve saldırganlığın son bulması talep edildi. Türkiye'deki eylemlerde ilerici-devrimci güçler ve dinci-gerici kesimler ayrı ayrı eylemler örgütledi, örgütlemeye devam ediyor.

Kuşkusuz bu topraklarda devrimci hareketin Filistin davası ile güçlü bağları geçmişe dayanmaktadır. 68 kuşağından devrimcilerin hatırı sayılır bir kısmı Filistin kamplarında eğitim görmüş, Filistin halkı ile omuz omuza Siyonist işgalcilerle karşı çarpışmıştır. Türkiye devrimci hareketinin gelişiminde tarihsel olarak antiemperyalist mücadele önemli bir yerde durmaktadır. ABD'nin işgalci 6. Filosu'nun protesto edilmesi, Vietnam Kasabı Komer'in ODTÜ'den kovulması, İsrail Büyükelçisi Elrom'un kaçırılması Türkiye'deki antiemperyalist mücadele

geleneğinin bir parçasıdır. Bu antiemperyalist duyarlılık bugün Siyonist işgal karşısında devrimci, ilerici, muhalif güçleri de harekete geçirmiştir.

GENÇLİK VE FİLİSTİN DİRENİŞİ

Saldırıların ilk haftası geride kaldığında gençliğin devrimci-ilerici güçlerinden Siyonist işgal ve katliamlara karşı sesler yükselmeye başladı. İstanbul Üniversitesi, İTÜ, Yıldız Teknik Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, ODTÜ gibi devrimci mücadele geleneğinin olduğu köklü üniversitelerde Filistin halkı ile dayanışma eylemleri yapıldı. Kent meydanlarında, Emek, Demokrasi, Barış Güçleri'nin yaptığı eylemlerde, İsrail Konsoloslukları önündeki protestolarda da gençlik en ön saftaydı. Belli başlı üniversitelerde elbette ki gerici gruplar da Filistin için eylem gerçekleştirmekten geri durmadı. Gençlik cephesinde gerçekleşen eylemler kitlesellikten yoksun olsa da politik anlamda önemli bir yerde duruyor. Zira geçmişin antiemperyalist mücadele geleneğinin bu topraklardaki devamı niteliği taşıyor.

Ancak, denebilir ki devrimci-ilerici muhalif gençlik güçleri ve dinci-gerici gençlik kesimleri dışında Filistin'de yaşananlar gençlik kitlelerini harekete geçiren bir gündem olmadı. Yukarıda saydığımız bir dizi antiemperyalist mücadele pratikleri-deneyimleri yazık ki bugün gençliğin geniş kesimleri tarafından yeterince bilinmemektedir. Kuşkusuz gençliğin içinde bulunduğu bu durumu toplumsal mücadelenin verili tablosundan ayrı ele alamayız. Üstelik bugün,

özellikle de sosyal medya üzerinden yürütülen "Siyonistleri destekleyen" manipülasyon gençlik içerisinde bir etki alanı bulabilmektedir. Bu manipülasyonun bir boyutu şudur: Filistin davasının tarihsel haklılığı ve Filistin'deki direniş, dinci-gerici güçler üzerinden (temelde Hamas şahsında) sürdürülen kampanya ile karartılmak istenmektedir. Manipülasyonun diğer bir boyutunu ise göçmen/mülteci karşıtlığı üzerinden Arap düşmanlığı körüklenerek, "Filistin davası bizim davamız değildir" türünde söylemlerin servis edilmesi oluşturmaktadır. Bu manipülasyonlar gençlik içerisinde bir bilinç bulanıklığı yaratmaktadır. Çünkü gençlik kitleleri bugün için büyük oranda burjuva liberal ideoloji veya gerici şoven ideolojinin etkisi altında sersemletilmiş durumdadır. Bu ideolojik etki Filistin direnişinde olduğu gibi bir dizi politik güncel gelişmeye bakış açısından da yansımaktadır. Bunda kuşkusuz devrimci-ilerici mücadelenin bugün güçlü bir toplumsal odak olmaması da etkilidir.

Bu durumu da göz önüne alarak Filistin direnişi üzerinden gençlik içerisinde antiemperyalist mücadele çağrısını yükseltmek büyük bir önem taşımaktadır. Devrimci gençlik güçleri olarak gençlik içerisinde antiemperyalist çalışmayı güçlü öremez ve gençliğe emperyalizm olgusunu anlatamazsak doğan boşluğu bu barbarlık düzeni dolduracaktır.

Birçok genç bugün için "daha iyi bir yaşam, özgürlük, demokrasi" vb. saiklerle yurt dışına gitme hayali kurmaktadır. Bu hayalin odağındaki ülkeler ise Siyonistlerin Filistin halkını barbarca

katletmesine alkış tutan batılı emperyalist ülkelerdir. Üstelik söz konusu Filistin olduğunda “hakları, özgürlükleri ve sözde demokrasileri” nasıl rafa kaldırdıkları bir kez daha görülmüşken. Meselenin bir diğer boyutu ise bu savaş ve saldırganlık politikalarının, silahlanma yarışının en güçlü dayanaklarından birinin üniversiteler olmasıdır. Birçok ülkede olduğu gibi Türkiye’de de savaş sanayiinin ARGE çalışmaları, üniversitelerin Tekno Kentlerine, araştırma laboratuvarlarına dayanmaktadır. Öyle ki 68’de Komer’in arabasının yakıldığı ODTÜ’de, Dolmabahçe’de 6. Filoyu protesto eden İTÜ’de bugün halkların üzerine yağacak bombalar, silahlar, İHA ve SİHA’lar için araştırma çalışmaları yapılmaktadır. Üstelik bu üniversitelerin öğrencileri için bu çalışmaları yürütmek “başarı” olarak gösterilmektedir.

Gençlik kitlelerine Filistin davasının haklılığını ancak devrimci-ilerici güçler gerçek anlamı ile anlatabilir. Zira, medyanın manipülasyonlarının bir diğer boyutu da Türk sermaye devletinin dinci-faşist iktidarı eliyle yapılmaktadır. Erdoğan başta olmak üzere, dinci-gerici rejimin temsilcilerinin “One minute” çıkışları, yahut İsrail’e sözde “Ey İsrail” diye seslenmelerinin bir şovdan ibaret olduğu, Filistin konusunda her seferinde timsah gözyaşları döktükleri gün gibi ortadadır. Yine de bu defa eskisi gibi çok bağırmadılar. İki haftayı aşan İsrail katliamlarına kayda değer bir tepki vermemeleri, Filistin davası konusunda ne kadar riyakar olduklarını gözler önüne serdi. Daha önce bağırıp çağıran Erdoğan’ın uzun süre suspus kalması, İsrail’le işbirliğine verdiği önemi gösterdi.

Dinci-faşist rejimin kurucuları vaktinde 6. Filo’yu kible yapıp namaz kılmıştır. Antiemperyalist gençlik protestolarına saldırmış, devrimcilerin kanını akıtmıştır. Daha da önemlisi, bugün Türk sermaye devletinin kendisi Suriye ve Kürdistan topraklarında işgalci konumdadır. Yani dinci-gerici iktidar “Filistin halkı” için gerçekte hiçbir adım atmamış, atmaya da. Siyonist işgalci rejim ile bir dizi askeri, ticari anlaşmaları vardır. Filistin halkının bombalanması ve soykırıma uğraması dahi bu anlaşmaları tartışmaya açmamıştır. Tam da bu günlerde Filistin halkının katledilmesinin baş sorumlusu olan ABD emperyalizmini memnun etmek için Türk sermaye devletinin şefi Tayyip Erdoğan İsveç’in NATO’ya katılım protokolünü onayladı. Filistin halkının celladı Joe Biden’a jest yapan Erdoğan’ın Hamas liderlerini Türkiye’den kovması, kimden yana olduğunu net bir şekilde göstermiştir.

Bugün emperyalist savaş ve saldir-

ganlık büyük bir tırmanış içerisinde. Üstelik yalnızca Filistin’de değil, Ortadoğu’dan Kafkaslar’a, Avrupa’dan Afrika’ya varıncaya değin emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları dünya halklarına cehennemini yaşatmaktadır. Milyonlarca insan bu savaş ve saldırganlık sonucu katledilmekte, mülteci olarak göç yollarına düşmektedir. Emperyalist savaş ve saldırganlık beraberinde büyük silah baronlarını, sermayedarları zenginleştirirken dünyayı ise büyük bir yıkıma ve felakete sürüklüyor.

Kapitalist-emperyalist sistem var olduğu sürece gençliğin özlemine duyduğu insanca bir yaşam, eşit ve özgür bir “gelecek”, dünyanın hiçbir yerinde mümkün değildir. Emperyalizm dünyayı kan gölüne çevirirken, emeğin sömürsünü ve savaşları tırmandırırken gençliğin gelecek sorunu bireysel kurtuluş yolları yahut yeni ülke arayışları ile çözülemez. Tersine gelecek sorunu her geçen gün daha da derinleşecektir.

Bu koşullarda emperyalist savaş ve barbarlığa karşı gençliği taraflaştırmak büyük bir önem taşıyor. Bu nedenle, gençlik içerisinde sürdürülen devrimci çalışmanın en temel gündemlerinden biri “antiemperyalist mücadele” olmalıdır. Emperyalizm gerçekliği hem tarihsel bağlamda bir dizi örnekle, hem de güncel gelişmelerle çalışmanın sürekli bir konusu-gündemi haline getirilebilmelidir. Zira, bulunduğumuz coğrafya emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı kritik bir konumda yer almaktadır. Dünyadaki ve Türkiye’deki güncel siyasal gelişmeler bu konuda sürekli yeni örnekler sunmaktadır; Suriye’nin işgali, Ukrayna-Rusya Savaşı, Filistin’in işgali, Amerika’nın Ortadoğu’ya büyük bir silah ve asker yığınağı yapması, emperyalist savaş aygıtı NATO’nun genişlemesi vb...

Elbette tutarlı bir antiemperyalist mücadele çağrısı ve çalışması kapitalist sisteme karşı mücadele etmeyi de içermek durumundadır. Zira, kapitalist ilişkilerin gelişmişliği ve kapitalist sistemin egemenliği emperyalizm olgusu ile iç içedir. Bu konuda öncelikle devrimci-ilerici gençlik güçleri ideolojik donanımını arttırabilmeli ve bir açıklık sağlayabilmelidir.

Diğer bir konu ise antiemperyalist mücadelenin çalışmada somut talepler ve şiarlar ile ortaya konulabilmesidir. Örneğin “NATO’dan çıkılsın!”, “ABD üsleri kapatılsın!”, “Emperyalistlerle yapılan anlaşmalardan çıkılsın!” vb. taleplerin yanı sıra, gençlik mücadelesinde dönem dönem öne çıkan “Kapitalizme köle emperyalizme asker olmayacağız!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!” gibi şiar ve talepler üzerinden gençlik kitleleri mücadeleye çağrılabilir.

Zeren’in katili sermaye düzenidir!

KYK’DA YAŞANAN CİNAYETTİR!

Aydın Efeler’de Kredi ve Yurtlar Genel Müdürlüğü’ne bağlı (KYK) Güzelhisar Kız Öğrenci Yurdu’nda yaşanan asansör “kazasında” Zeren Ertaş isimli öğrenci yaşamını yitirdi. Gerçekte yaşanan olay bir kaza değil, ihmaller zincirinin sebep olduğu bir cinayetti.

Adım adım gelen cinayetin ardından yapılan açıklamalar ise bir kez daha yaralanan-yaşamını yitiren gençleri hedef aldı. Örneğin, sorumluluk savma derdinde olan Aydın Valisi Yakup Canbolat yurda gidip açıklama yaptı ve hiçbir inceleme ihtiyacı duymadan suçu yaşamını yitiren ve yaralanan öğrencilere attı: “15 kişilik asansöre 16 kişi bindiler!”

Ihmaller nedeniyle öldürülen öğrenci daha ilk dakikalarda kendi ölümünden sorumlu ilan edildi. Gençlik ve Spor Bakanlığı’nın resmi açıklaması da Vali Canpolat’ın tekrarı niteliğinde ve şu şekilde:

“İlk belirlemelere göre zemin katta bulunan asansörün kayması sonucu gerçekleştiği tespit edilen olayda, 15 evladımızın sağlık durumunun iyi olduğu öğrenilmiştir. Bir öğrencimiz panik halinde asansörden çıkmaya çalışırken maalesef hayatını kaybetmiştir.”

Sorumluluk her ne kadar öğrencilere yıkılmaya çalışılsa da Gençlik ve Spor Bakanlığı’ndan yapılan açıklamada Yurt Müdürü’nün açığa alındığı belirtildi. Bunun gerisinde, gelişebilecek tepkileri engelleme kaygısının olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Basına yansıyan haberlerden anlaşılıyor ki, Güzelhisar KYK yönetimi Zeren’i bir can olarak değil de üstü kapatılması gereken bir olay olarak görmüştür. Zira, cenaze arabasının yurda girmesinin yaratacağı “olayları” engellemek bahanesiyle Zeren Ertaş’ın bedeninin ilk olarak ceset torbasına alındığı, ardından ise yurt battaniyesine sarıldığı iddia edildi.

KYK yurdunda gösterilen “Katil KYK”

tepkisini ve Aydın’da yapılan eylemleri engelleme girişimlerinin gerisinde de barınma sorununun yaratacağı öfke patlamasından duyulan korku yer almaktadır. Zira, her ne kadar sorumluluk savılmaya çalışılsa da ihmaller zinciri orta yerde durmaktadır.

Zeren Ertaş’ın babası Akın Ertaş’ın Vali ile konuştuğu görüntülerden ailenin de ihmaller zincirinin farkında olduğu açıkça görülüyor. “Doğduğundan beri Tayyip Erdoğan’ın peşinden giden insanlarız” diyen baba Ertaş, “Ben devlete inancımı kaybettim” sözleriyle tepkisini dile getirdi. Normal koşullarda AKP-MHP iktidarının bu tür durumdaki pratiğini Soma’dan, Ermenek’ten biliyoruz. Ailelerin en küçük feryadı bile yaka paça gözaltına alınmakla ya da tekmeyle karşılanır.

Cinayetin yaşandığı yurttan yansıyan gelişmeler, yaşanan sorunlar yumağı karşısında ihmallerin geldiği boyutu göstermektedir. Yurtta kalan öğrencilerin aktarımlarından yurt asansörlerinin genel anlamda bozuk olduğu, geçen hafta bir tanesinin düştüğü, bir tanesinin kapısının açık kullanıldığı, güvenliklerin asansörlerin kullanılması konusunda uyardığı vb. söylemler öğrencilerin canına verilen değeri göstermektedir.

Geçtiğimiz günlerde Eskişehir’de birer hafta arayla iki öğrencinin hayatlarına son vermesi, Çanakkale’deki yurt binasında bir öğrencinin cansız bedeninin bulunması; şimdi de Aydın’daki KYK’da yaşanan asansör cinayeti sermaye düzeninin gençliğe vaat ettiği “geleceğin” yansımalarıdır...

Zeren Ertaş’ın ölümüne yol açan ihmaller zinciri; Aydın’daki KYK’da yaşanan kaza değil cinayet olduğunu açıkça göstermektedir. Ertaş’ın hesabını sormak ise gençlerin geleceğini ve yaşam hakkını gasp eden sermaye düzenine karşı mücadele etmekle mümkündür.

*Sömürüye, savaşa, baskı ve zulme
karşı mücadelede;*

**Büyük Sosyalist Ekim
Devrimi 106. yaşında yol
göstermeye devam ediyor!**